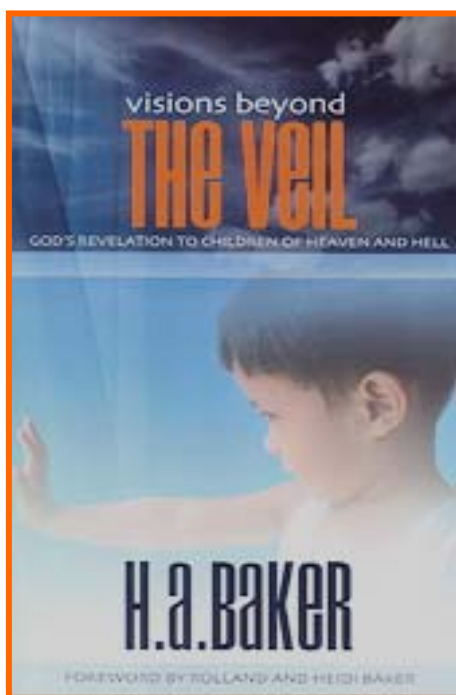

VIDĚNÍ ZA OPONOU

H. A. Baker

Misionář v Číně a Tibetu
Autor knih Nebe a andělé, Roviny slávy a tmy, Tři světy, Skrze soužení k slávě a jiných

V angličtině již dvanácté vydání.

Vydalo
OSTERHUS PUBLISHING HOUSE
4500 W. Broadway
Minneapolis, Minn. 55422. USA

Překlad: translated into Czech by
Lubomír Zimmer 2007

Poznámka vydavatele:

„Tato kniha není a ani nebude chráněna autorským právem.“ Tato poznámka je uvedena ve všech knihách vydaných nakladatelstvím Osterhus Publishing House.

Proto jsem mohl tuto knihu kopírovat bez jakýchkoliv právních problémů. Dal jsem si tu práci, aby obsah této knihy byl přesný a bez chyb.

Důvodem, proč znovu vydávám tuto knihu je, aby čtenář mohl vidět a pochopit moc Ducha svatého způsobem, jakým ji chápal děti z Adullam Záchrané misie počátkem 20. století v Číně.

Grafika v této knize je zkopírována s naprostou přesností kvality jako originál – tj. velmi ubohou. Tyto fotografie nemají takovou kvalitu, na jakou jsme dnes zvyklí.

Ať už jste tuto knihu dostali elektronickou nebo knižní formou, můžete udělat kolik kopií chcete a rozdat je kolem sebe.

Originál tohoto dokumentu, jakožto i jiné dokumenty prorockého druhu (i proroctví, které mi Bůh dal) můžete nalézt na webové stránce

www.telusplanet/public/tsgibson/propheticword.html

Thomas S.Gipson

1125-6 Ave,
Wainwright, Alberta, T9W 1G2
Canada

OBSAH

Úvod

Kapitola 1 Mocné vylití Ducha svatého

Kapitola 2 Nadpřirozené projevy Ducha svatého

Kapitola 3 Nadpřirozené výsledky vylití

Kapitola 4 Vize nebe

Kapitola 5 Ráj

Kapitola 6 Andělé okolo nás

Kapitola 7 Království ďábla

Kapitola 8 Konec tohoto věku a návrat Krista

Kapitola 9 Chlapec, bývalý žebrák, prorokuje

Kapitola 10 Začínáme chápat, jak se psala Bible

Kapitola 11 Nebeský domov

Kapitola 12 Cesta

Vidění za oponou

ÚVOD

Děti a mladí lidé, na které toto vylití Ducha svatého sestoupilo a skrze které přišly tyto vize a zjevení, byli členy dětského domova Adullam Rescue Mission (Adullam Záchranná misie) v Yunnanfu, provincie Yunnan, Čína. Z větší části bývaly tyto děti žebráky na ulicích ve městě. V některých případech se jednalo o chudé děti, sirotky nebo polosirotky a byly tam i děti, které utekly ze svých domovů z odlehlejších částí okolních provincií. Ale ať už tyto děti k nám přišly z jakéhokoliv prostředí, většinou to byli chlapi od 6-18 let, bez jakékoliv morálky nebo vzdělání. Žebrání je jakýmsi systémem gangu, ve kterém krádeže hrají hlavní roli. Jejich morálka je morálkou gangu v bezbožné zemi.

Každodenně se v domově Adullam pečlivě vyučuje z Bible a je neustále kázáno evangelium. Od chvíle, kdy děti přijdou do domova, jsou vyučovány. Dříve, než přišlo zmíněné vylití Ducha svatého, byly některé bezpochyby již spaseny a i ostatní měly velmi dobrou známost základních témat Bible.

Všichni, kteří přijali Ducha svatého, měli dostatečnou známost k tomu, aby věřili v jednoho Boha a důvěřovali v Kristovu krev ke spasení. Také se modlili za plnost Ducha svatého. Hledali Krista. Neviděli jsme, že by některý z nich hledal vize nebo zvláštní projevy Ducha, ale jednoduše se modlili a chválili Pána Ježíše. Pouze On byl vyhledáván a oslavován během těchto týdnů vylití Ducha. V tomto navštívení Páně bylo se všemi zacházeno nestranně. Ti nejstarší i nejmladší, nejlepší i ti nejhorší, všichni seděli u stolu svého Otce a bylo jim uděleno stejně z Jeho nebeské štědrosti. Tento Duch zaslíbení byl jasně darem lásky z milosti, „ne ze skutků“ nebo osobních zásluh. Nebylo to něco, co by bylo nějak uměle vybičováno nebo vynuceno. Bylo to něco, co sestoupilo dolů. Nebyl to výsledek lidského budování charakteru, ale bylo to požehnání Boží, které přišlo z výsosti.

Zkušenosti zde popsané jsou přirozeným způsobem nevysvětlitelné

Zkušenosti těchto Adullamských dětí, které jsou zde popsané, nemohou být přirozeně vysvětleny, protože:

1. Tyto divy nemohly být produktem přirozeného myšlení dětí. Nevzdělání, mentálně netrénovaní a nechápaví chlapi nemohli sami ze sebe tyto věci vyprodukovat.
2. Tyto duchovní zkušenosti, vize a zjevení nemohly být výplodem nějaké podvědomé mysli. Mnohé z těchto dětí byly příliš malé, příliš nevzdělané nebo teprve nedávno zachráněné z pohanství, takže neznaly učení Bible, které se tohoto tématu dotýká.
3. Tyto věci nemohou být ani vysvětleny psychologii mentálního podnětu od druhých. Neboť my sami jsme takové vize neviděli, nikdy jsme se neúčastnili shromáždění, kde by bylo něco podobného. Tyto zkušenosti byly nové pro nás všechny.
4. Dále, děti tyto věci nedostaly jeden od druhého. Neboť když moc Páně přišla do našeho středu, bylo mnoho dětí naplněno Duchem ve stejnou dobu. Ty, které byly v jiných

místnostech, měly někdy podobné vize stejných věcí. Nebyla tedy žádná možnost porovnávání se jednoho s druhým.

5. Dokonalá harmonie těchto vizí, obsahující nespočetné detaily, je naprosto mimo jakékoliv přirozené vysvětlení. I ty nejnegramotnější děti, které by jinak mohly být velmi jednoduše zmateny, při otázkách křížového výslechu, ať už jednotlivě nebo skupinově, daly jasné a stejné odpovědi, obsahující podrobnosti, které může podat jen očitý svědek jakýchkoliv událostí.
6. Ani nemohou být tyto zkušenosti vysvětleny jako pouhé mentální vzrušení, náboženské šílenství, výsledek přirozených emocí nebo nervového stavu. Toto vylití Ducha svatého přišlo na normální děti v normálním psychickém stavu bez jakýchkoliv věcí, které jsem právě zmínil.

NOVÁČCI:
*Jako títo chlapani vypadala
většina těch, kteří přišli do záchranného domova Adullam.*

Vize a zjevení daná Adullamským dětem souhlasí s nadpřirozenými zkušenostmi té pravé Církve

Nadpřirozené vize a zjevení jsou stavebními kameny, na kterých byla zbudována Církev a na nichž i stojí. Celá Bible, Starý i Nový zákon, je nadpřirozeným zjevením od Boha.

Ve Starém zákoně zjevil Bůh svoji vůli lidem tak, že mluvil skrze proroky, skrze přímé vnuknutí, na kterém mysl proroka neměla žádnou účast. Pán se zjevil lidem a mluvil k nim skrze „hlas“ a „slova“. Takto mluvil k Mojžíšovi, jako mluví člověk s člověkem tváří v tvář. „*A Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář, jako když někdo mluví se svým přítelem.*“ (Exodus 33:11 CEP) Ve Starém zákoně se Bůh zjevoval člověku ve snech, viděních a různými nadpřirozenými zjeveními. Andělé přinášeli poselství lidem a byli neustále aktivní jako Boží vyslanci v konání Jeho plánu vykoupení na zemi.

Podobně i Nový zákon o sobě prohlašuje, že je **nadlidským** zjevením. Pavel řekl o evangeliu, které kázal, následující: „*Neboť jsem je nepřevzal, ani se mu nenaučil od člověka, ale skrze zjevení Ježíše Krista.*“ (Galatským 1:12) To, co napsal ve všech svých epištolách, je jednoduše nadpřirozená část tohoto „zjevení Ježíše Krista.“

Bez takového jednání Ducha svatého a bez takovýchto vidění a zjevení, jako ty, které byly dány v Adullam, by nebylo vůbec žádné křesťanství. Opravdová Církev tímto způsobem začala a do dnešního dne existuje, protože právě takové nadpřirozené projevy utvářely kolébku, ve které se zrodila a byla vykrmována do statného života. Když chtěl Herodes zničit Ježíše jako

dítě, byli mudrci „ve snu od Boha varováni“. Anděl se ukázal Josefovi ve snu. Ve vidění uviděl Pavel muže Macedonského. V Korintu k němu Pán promluvil „ve vidění nočním“. Když se modlil v Jeruzalémském chrámu, upadl do „vytržení“ a uviděl Ježíše, který s ním mluvil a dával mu instrukce k jeho práci. Petr také upadl do „vytržení“, zatímco se modlil na střeše domu a uslyšel Pána, který k němu mluvil slyšitelným hlasem. Anděl se zjevil Kornelioví v otevřené vizi ve dne. Celá kniha Zjevení byla dána Janovi jako nadpřirozené zjevení, mezitím co byl „v Duchu.“ Je to zjevení od Pána, který k němu mluvil „mocným hlasem“, a také je to záznam vizí, které jsou dány v Duchu skrze službu andělů. Pavel buďto „v těle či mimo tělo“ byl vytržen do nebe jako naše Adullamské děti a tam viděl ráj. Měl takové množství těchto nadpřirozených zjevení, že mu Pán musel poslat do těla osten, aby ho udržoval pokorným.

Velikou účast při práci v prvotní církvi měli také andělé. Prvotní učedníci byli často anděly ochraňováni a nasměrováni ve své práci. Tímto způsobem byli vysvobozeni z hrozícího nebezpečí od pozemských autorit. Anděl promluvil k Filipovi a nasměroval ho do Gázy. Anděl stál také u Pavla a mluvil s ním, povzbuzoval ho a usměrňoval ho. Kornelius se svým domem i jeho přátelé byli uvedeni na cestu spasení a do křtu v Duchu svatém skrze slova anděla, který k němu přišel. Tento anděl se mu zjevil v zářivém rouchu, mluvil s ním, nasměroval ho k Petrovi a potom odešel. Když byl Petr ve vězení, vysvobodil ho anděl. Tento anděl uvolnil okovy z Petrových rukou, řekl mu, aby se oblékl a obul, otevřel mu vězeňské dveře i železnou bránu, která byla zamčená a vyvedl Petra na ulici.

Největší nadpřirozené projevy v rané církvi byly skutky mocného Ducha svatého, který do Církve přišel po Kristově nanebevzetí k Otci, tak jak Pán zaslíbil. První církev žádné modlitby nečetla ani nepředpřekávala. První církev se modlila k Bohu ze srdce, a Bůh přímo a nadpřirozeně na tato volání srdcí odpověděl. Když se učedníci dostali do nebezpečí, sešli se dohromady a modlili se k Bohu. To nebylo žádné formální modlení se, ani modlitby ve falešné pokoře, nebyly to žádné modlitby bez srdce, opatrně vybírané, tak aby se zalíbily lidským uším. Každý se modlil osobně, každý volal k Bohu zvukným hlasem. Tohle byla zvláštní modlitební setkání pro jednu velikou potřebu. Když Bůh odpověděl, pak každý o tom věděl, že On odpověděl. Duch svatý otrásl tím domem, ve kterém se modlili a každý byl „naplněn Duchem svatým“ a velikou nadpřirozenou mocí. Potom šli, aby šířili oheň evangelia i tvář v tvář smrti.

Prvotní církev měla živého Boha. Skrze Ducha svatého měli ve svém středu Krista. On pracoval v nich a skrze ně nadpřirozenými dary Ducha svatého. 1 Korintským 12:7: „...jednomu je totiž skrze Ducha dáváno slovo moudrosti, jinému pak slovo poznání ...dalšímu víra...a jinému dary uzdravování...činění zázraků, ...proroctví...rozlišování duchů...rozličné druhy jazyků...jinému výklad jazyků.“

Kde je ten živý Bůh, který vyvedl naše otce z Egypta mocnou rukou před očima pohanů? Kde je náš Bůh, který odpovídal hlasem tak, že člověk ho mohl slyšet, Jehož hlas otrásl zemí? Co se stalo s tím Bohem, který od doby, co stvořil zemi, posílal své anděly, aby šli a mluvili s Jeho lidem? Co se stalo s anděly?

A co se stalo s Kristem, o kterém čteme v Bibli? Kde je? Neodnesli snad našeho Pána, a teď nemůžeme najít, kam ho položili? Co se stalo s Jeho zaslíbením? Kristus řekl, že když odejde, tak to bude pro Jeho lid lepší než kdykoliv předtím, neboť Bůh s nimi bude chodit VÍC než kdykoliv předtím. Jeho zaslíbení bylo: „*Já vám však říkám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Jestliže totiž neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; jestliže však odejdu, pošlu ho k vám.*“

(Jan 16:7). „*Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on; a bude dělat větší skutky než tyto, neboť já jdu ke svému Otci.*“ (Jan 14:12).

Náš Pán odešel. Kde, ach kde je tento Svatý Duch, který měl přijít, aby převzal Jeho místo; aby vykonal Jeho nedokončený úkol; aby konal ve středu své církve skrze zázraky a znamení a dary Ducha svatého? Zemřel již Bůh? Jestli ano, tak kdy? Anebo Bůh odešel tak daleko, že už nemůže slyšet? Copak Bůh už nemůže mluvit? Nebo nás snad andělé opustili a šli do nějakého jiného vesmíru? Jestli ano, kdy se to stalo? Nakonec, je ten Duch svatý, tato veliká moc Boží, tento veliký Zástupce zázraků konajícího Krista, toho Krista, jehož slova uposlechl vítr a vlny, jehož slova otevíraly hroby, je tento veliký Zástupce pouhým mírným působením? Kde je ten Duch svatý, který otrásl a naplnil celý dům, ve kterém se uředníci modlili, a který skrze ně otrásl světem?

Pokud kdy byl živý Bůh, pokud kdy byli nějakí andělé, pokud kdy byl nějaký divy konající Kristus, pokud kdy byl Duch svatý dán, pokud je Bible nadpřirozené zjevení od Boha, tak potom takové vytržení, vize, zjevení a skutky Ducha svatého, které byly dány Adullamským dětem, jsou nadpřirozeným navštívením od Boha, přesně takovým, jaké bychom měli očekávat i my. Tato vytržení, vize, zjevení a nadpřirozené projevy jsou normální zkušenosti v nadpřirozeně založené, nadpřirozeně naplněné a nadpřirozeně vedené Církvi Nové smlouvy, v té jediné Církvi, o které Bible hovoří.

Wang Gia Swen, tento chlapec byl cele odevzdaný modlitbě během vylití Ducha

KAPITOLA I MOCNÉ VYLITÍ DUCHA SVATÉHO

Ranní modlitba trvala déle než obvykle. Starší děti z místnosti odešly, aby mohly začít své studium ve školní místnosti, zatímco někteří z menších chlapců zůstávali na svých kolenou a horlivě se modlili. Pán byl blízko; všichni jsme pocítili přítomnost Ducha svatého v našem středu. Někteří z těch, kteří z místnosti odešli, se opět vrátili.

Náhle na všechny sestoupilo mocné obvinění z hříchu – věc, za kterou jsme se tak dlouho modlili. Se slzami tekoucími po tvářích a s rukama zdviženýma volali k Pánu za odpuštění svých hříchů, které se jim teď zdály být tak velmi temné. Jeden po druhém padali na podlahu pod velikou mocí Ducha svatého, až jich na podlaze leželo povalených víc jak dvacet. Když jsem viděl, že Pán koná v našem středu velmi mimořádnou věc, vešel jsem do školní místnosti a řekl chlapcům, že pokud se cítí být vedeni k tomu, aby šli a modlili se, tak je jim dovoleno, aby mohli zanechat své školní činnosti. Během chvíle byl čínský učitel u stolu sám. Všichni jeho žáci se vrátili do modlitební místnosti, kde se celým srdcem modlili a chválili Pána. Když si učitel uvědomil, že už nemá nic na práci, odcházel domů. Nepozval jsem ho spolu s dětmi k modlitbě, protože i když byl s námi již delší dobu, tak vypadal, že je naprosto duchovně mrtvý a nemá žádné duchovní ponětí o evangeliu. Poté, co ušel krátkou vzdálenost od domu, se však vrátil. Když vstoupil do modlitební místnosti, tak si ho nikdo ani nevšiml, neboť všichni se velmi intenzivně modlili. Učitel odešel do nejbližšího rohu, kde poprvé ve svém životě poklekl a snažil se modlit.

Když byla Pánova moc tak velmi zjevná, cítil jsem, že bude lepší, když nechám tohoto mladého muže samotného, abych se nevměšoval do toho, o čem jsem věděl, že to musí být práce Ducha a pouze Ducha samotného. Netrvalo to dlouho, když jsem si všiml, že učitel má pozdvížené ruce, po tvářích mu stékají slzy a prosí Pána o odpuštění hříchů, o kterých říkal, že je jich tak velmi mnoho. To, že se takto pyšný člověk pokořil v přítomnosti svých žáků, znamenalo, že se jedná o opravdové usvědčení z hříchu Duchem svatým.

Shromáždění pokračovalo dál hodinu za hodinou, ale děti nejevily zájem opustit místnost. Neměl jsem nic, co bych řekl nebo udělal; Pán měl naprostou kontrolu; jen jsem se snažil o to, abych Mu nějak nepřekážel.

Když děti začaly ve viděních spatřovat hrůzy pekla, muka zatracených duší a nepopsatelnou pekelnou moc ďábla a jeho andělů, jejich křik a sténání bylo něco, co jsem nikdy v životě neslyšel ani si to nedokázal představit. Všechno pro ně bylo velmi reálné. Mnozí chlapci viděli sami sebe, jak jsou spoutáni a táhnuti na pokraj samotného pekla, což pro ně nebyl mýtus, ale strašlivá realita. Usvědčení z hříchů a moc ďábla, kterou nad nimi měl, to bylo zcela reálné. Ale osvobození z této zlé moci skrze milost Pána Ježíše bylo právě tak reálné. Když začali zakoušet tu uvolňující moc ze sevření toho zlého, pak jejich spasení bylo zrovna tak reálné jako bylo jejich usvědčení. Jejich radost, smích, pokoj duše a poznání, z čeho vlastně byli zachráněni, jim dalo takovou zkušenost, že jsem si jist tím, že od ní nikdy neodejdou. Již od časného rána trávili čas v samotné přítomnosti Páně, takže když byl čas na jejich odpolední jídlo, tak jsem si myslel, že jejich služba jistě pro tento den už skončila. Nebylo tomu ale tak. Někteří opustili modlitební místnost jen na malou chvíli, ale všichni se brzo vrátili a říkali, že chtějí očekávat na Pána celou noc. Tohle bylo pro nás rozhodně něco nového, neboť předtím pro některé z nich se hodina bohoslužby zdála příliš dlouhá. Dlouho jsme chtěli, aby se začali modlit více; takže teď, když jsou ochotni, proč jim v tom bránit? Ani jedno dítě nešlo spát té noci dříve než až ve velmi pozdních večerních hodinách; poslední hlasy modlitby a chvály utichly až o šesti ráno. Modlili se dvacet hodin v kuse, téměř bez pauzy.

Josephine Baker

Pokračující týdny „pozdního deště“.

Po prvních dvou dnech mocného vylití Ducha svatého jsme už neměli žádný projev moci Boží jako tomu bylo v předešlých dnech. Proto jsme se navrátili k naší běžné práci, ale večer jsme chtěli strávit více času čekáním na Pána. Chlapci se rozešli po svých školních činnostech a já jsem šel ven, abych promluvil s některými lidmi o evangeliu.

Naše ranní modlitební setkání začalo okolo půl sedmé. Jako obvykle jsme se všichni modlili najednou, a každý pak odešel, kdy chtěl. Když jsem se vrátil okolo dvanácté hodiny, zaslechl jsem, že se v modlitební místnosti někdo modlí. Když jsem se šel podívat, kdo to je, našel jsem našeho nejtíššího a nejvíce plachého chlapce, Wang Gia Swen, chlapce, kterému je okolo osmi let, schovaného za klavírem. Modlil se velmi nahlas a s pláčem vyznával své hříchy Pánu. Modlil se již od rána bez jakékoliv přestávky na jídlo.

Když jsem vyšel z modlitebny, tak se chlapci právě vraceli ze školy. Po zbytek dne pak pracovali na zahradě nebo konali jiné činnosti, ale někteří chtěli vědět, jestli by nemohli zůstat a modlit se. Bylo jim řečeno, že ti, kteří chtějí zůstat a modlit se, mohou tak učinit. Někteří tedy odešli pracovat a zbývající odešli do modlitebny a začali se modlit. Téměř okamžitě přišlo

další mocné vylítí Ducha svatého. Toto vylítí pokračovalo déle než týden, takže jsme upustili od veškeré běžné činnosti. Dělali jsme pouze ty věci, které byly nezbytné. Jeden každý trávil zbytek svého času tím, že přijímal veliké požehnání od Boha.

V prvních dnech nevěnoval nikdo pozornost jídlu a spánku. Kdykoliv se tito mladí chlapi začali modlit, padla na ně Boží moc a povalila mnohé na podlahu. Bylo nemožné mít běžný čas na jídlo, aniž byste přerušili práci Ducha svatého. Když se od některých Boží moc vznesla, šli a odpočívali nebo se šli najíst, ale pak se navrátili do modlitebny a během chvilky byli znovu pod mocí Ducha svatého. Tyto projevy Ducha pokračovaly celý den a u některých i dlouho do noci. Když se modlitby kolem deváté a desáté večer utišily, pobízeli jsme, aby šli všichni do postele a do rána odpočívali. I přesto někteří požadovali, aby mohli zůstat déle v očekávání na Pána. Když tito pokračovali v modlitbě, pak většinou téměř všichni ostatní vstali z postele a vrátili se, aby se také modlili. Během těchto nocí se toho moc nenaspalo. Někteří chlapi neopustili modlitební místnost po celou noc. Nechtěli vůbec spát. Když byli velmi ospalí, tak si na chvíli zdřímli na podlaze a potom vstali, aby hned zase mohli hledat Pána. Brzy byli opět naprosto ponořeni v modlitbě.

Jedna věc je jistá. Tohle bylo vylítí Ducha svatého, které od nás misionářů nepožadovalo nic jiného, než zůstat z cesty a neplést se do Jeho nádherného jednání. Naše úloha spočívala v tom, abychom otevřeli svá vlastní srdce, abychom i my mohli být vzati hlouběji do nebeského požehnání, které tak mocným způsobem na nás přišlo. Nezáleželo na tom, jestli jsme my dospělí byli ve shromáždění nebo ne. Jednou brzy ráno jsme se trochu opozdili na ranní modlitbu. Avšak bez toho, že bychom svolali modlitební shromáždění, všechny děti, jedno po druhém, přišly a začaly se modlit a chválit Pána. Když jsme se konečně dostali dolů do modlitební místnosti, našli jsme několik dětí sražených pod mocí Ducha svatého na podlaze a zpívajících v jiných jazycích, tak jak jim Duch dával promlouvat.

Od samého začátku nás tyto projevy Ducha, vize a zjevení odnesly daleko do nadpřirozené oblasti, tak dalece mimo naše vlastní omezené znalosti nebo zkušenosti s nadpřirozenými věcmi, že moje manželka i já jsme vyznali jeden druhému, že tyto věci se dostaly na místo, kde jedinou možností pro nás bylo věřit tomu, že Bůh je mocnější než ďábel. Naším útočištěm bylo zaslíbení Boží, že ti, kteří žádají Otce o chléb, nedostanou kámen; ti, kteří prosí o rybu, nedostanou hada; ti, kteří prosí o vejce, nedostanou škorpióna; ti, kteří s čistým motivem, jako tyto děti, hledají Ducha svatého, nedostanou zlé věci nebo demony, ale dostanou přesně to, co hledají, Ducha svatého (Lukáš 11:13).

Ve všech následujících týdnech Bůh dokázal, že toto zaslíbení je pravda. To zaslíbení nás tedy vysvobodilo z obav, když jsme viděli a slyšeli ty podivuhodné věci Boží, které se děly v našem středu; každým dnem jiné, jeden div převyšoval druhý, když náš divotvorný Bůh bral své Adullamské děti z jedné úrovně do druhé, od slávy ke slávě v Jeho škole Ducha svatého

Adullamští chlapci jsou naprosto obyčejní chlapci. Zde pracují na zahradě.

KAPITOLA II NADPŘIROZENÉ PROJEVY DUCHA SVATÉHO

Mnohé z těch nejúžasnějších projevů Ducha svatého byly dány těm, kteří jen velmi málo znali učení Bible týkající se daného předmětu; tím potvrdili nadpřirozený původ těchto vizí a tím i realitu vylití Ducha svatého, jak je to zaznamenáno v Novém zákoně. Některé z těchto dětí nás nikdy neslyšely mluvit o vylití Ducha svatého v dnešní době jako o „pozdním dešti“, ale děti v Adullam to vskutku zažily jako

pozdní déšť

Když jsme se všichni se zavřenýma očima modlili a společně chválili Pána, někteří chlapci cítili, jak jim na hlavu kapou kapky vody. Byli tak zaneprázdněni tím, jak hledali Pána, že nechtěli zadržet to požehnání tím, že by otevřeli své oči a hleděli kolem sebe. Ale divili se jak je možné, že jim kape déšť na hlavu, když je nad nimi ještě jedna podlaha a střecha. Tím kapáním byla jejich srdce občerstvena. Ale brzy byl jejich údiv nad tím, jak dole v modlitebně může pršet, zcela zapomenut. Z kapek se stala sprcha, ze sprchy bouřka, z bouřky pak povodeň, která naplňovala místnost stále více a více, až tito hledači byli naprosto ponořeni v té nádherné, život dávající povodni z nebe.

I jindy některé děti zakoušely tento pocit mohutného deště. Šest měsíců po tomto velikém vylití byla po „období sucha“ tato stavidla v nebi znovu otevřena a nastalo nové vylití Ducha svatého. Znovu dvě malé děti ucítily déšť, „ten pozdní déšť“, který, jak se zdálo, padal na jejich hlavu a pronikal a zaplavoval celou jejich bytost.

Skrze studium Bible a přímé zjevení Duchem svatým, teď děti z Adullam pochopily význam tohoto „deště“. Pochopily, že tohle je to, co bylo prorokováno ústy Joele. Jóel 2:23: „I vy, synové Sionští, plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní, v čas.“ („dřívější a pozdní déšť“ v anglické Bibli).

Ten „podzimní, dřívější déšť“ přišel na prvotní církev, na símě, které bylo zaseté do země v den Letnic a trval dalších dvě až tři sta let. Tento „dřívější déšť“ byl déšť podzimní, který

Hwan Wen Hsioh, domorodý chlapec z hor, kterého Pán zvláště požehnal skrze křest Duchem svatým a nádhernými viděními

padl na zrno zaseté v zemi. Potom přišlo „velké odpadnutí“. „*Ohledně příchodu našeho Pána Ježíše Krista a našeho shromáždění k němu vás tedy prosíme, bratři, ... Ten den totiž nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí*“ (2 Tesalonickým 2:1). To byla ta dlouhá zima temných věků, kdy bylo zrno zaseté v zemi-církev ve světě-jakoby mrtvé. Potom přišly první kapky toho „pozdního, jarního deště“ skrze Luthera, Wesleyho, Foxe, Finneyho, Moodyho a skrze další služebníky Boží. Spasení skrze víru, zkušenost znovuzrození, svatý život; nejdřív vzešlo stéblo, potom klas. Teď se z toho poprchávání stává sprcha. Znovu přišlo uzdravování skrze víru v Ježíše. Pán znovu vyhánil d'ábly, uzdravuje nemocné, křísí mrtvé, dokazuje, že On je ten Všemohoucí Bůh uprostřed těch, kteří mu věří. Naděje na nový příchod Krista je obživena. Pán znovu křtí věřící Duchem svatým tak, jak na počátku dřívějšího deště, takže mluví jinými jazyky a prorokují, jak jim Duch dává promlouvat. (Skutky 2:4).

Sklizeň je již velmi blízko. „Dřívější dešť“- „dešť pro zrno“ (Rotherham) přišel mírně; „pozdní dešť“- „dešť pro sklizeň“ (Rotherham) přijde v hojnosti, aby sklídl to zrno, aby zdokonalil Církev. Budou záplavy deště Ducha svatého. To největší probuzení, jaké svět kdy viděl, je právě před námi. Ta Církev, která bude činit divy jako žádná jiná, ty největší zázraky, je již blízko. Vylití toho pozdního deště je již nadosah; oblaka už naplňují oblohu. Podle zaslíbení Pán brzy vylije svého Ducha „na všelike tělo“. Ta církev, která byla zasetá v čase „dřívějšího deště“, padla do země a zemřela, teď opět povstala. Brzy toto zrno v klasu dozraje. Bude toho mnohem více než za dnů Letnic, „...a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou.“ „A zajisté na služebníky své a na služebnice své v

těch dnech vyleji z Ducha mého...“ (Joel 2:28,29; Skutky 2:17-21).

Díky tomuto konečnému a největšímu vylití Ducha svatého bude mít tato Církev zralého zrna nahrazeno to, co „po léta vám sežraly kobyly, brouci, chrousti a housenky“ (Joel 2:25). Ovoce a dary Ducha svatého budou všechny navráceny té pravé církvi věřících, těm, kteří jsou obmyti krví Ježíšovou. Díky jejich nadpřirozenému životu a službě budou obráceny zástupy: Jóel 2:24: „Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat moštěm a čerstvým olejem.“ (CEP). Zástupy, které nikdo nebude moct sečíst, přijdou do obilnice. *Zjevení Janovo 7:9* „...a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přechísti nemohl, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků.“ Pokud si přečtete Skutky 2, uvidíte, že toto vylití „na všelike tělo“ je pro dnešek. Naši Adullamští lidé každého věku jsou si tím naprosto jisti. Mnohokrát stál Pán v jejich středu a naplnil ta stejná zaslíbení jako těm prvotním křesťanům, a poslal je se stejným posláním, aby nesli evangelium ve stejné moci, jakou měli učedníci, když je vyslal za dnů „dřívějšího deště“. Víme, že ten „pozdní dešť“, který padl na děti v Adullam, je ten poslední dešť, který přivede pšenici i kroukol k plné zralosti a přinese s sebou návrat Pána sklizně, aby sklídl pšenici do svých sýpek a kroukol spálil v peci ohněm.

Duch svatý byl v Adullam při různých příležitostech spatřen různými lidmi jako **jazyk ohně** (Skutky 2:3,4) na hlavě každého, kdo byl v místnosti. Tuto vizi vidělo v některých případech více osob. Samozřejmě, všichni ti, kteří jsou s Bibli obeznámeni, vědí, že věci Boží nejsou všem zjeveny stejným způsobem.

Jindy v našich shromážděních mnozí pocítili Ducha svatého jako **vanoucí vítr** (Skutky 2:1,2), zaplavující jejich duše pokojem a mocí. Toto vanutí z nebe bylo někdy v takové síle, že nám nebylo zatěžko uvěřit tomu, že když se prvotní učedníci spolu sešli a „jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu, a když se oni modlili, zatřásl se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplnění jsou všichni Duchem svatým.“ (Skutky 4:21,31)

Mnohokrát viděly starší i mladší děti Ducha svatého jako **sedm svícňů**. V časech zvláštního vylití Svatého Ducha bylo viděno těchto sedm svícňů ohně, jak jsou spuštěny dolů z nebe do místnosti přímo do našeho středu. V jiný čas, při viděních trůnu Krista v nebi, děti viděly „...sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů Božích.“ (Zjevení Janovo 4:5) Všichni jsme věděli, že sedm lamp znamená Ducha svatého v našem středu.

V prvních dnech při vylití Ducha jeden malý chlapec mluvil v proroctví, když se zdálo, že je Duchem v nebi u nohou Ježíše. Pán skrze něj promluvil v první osobě a objasňoval dětem mnoho věcí, týkajících se toho, čemu nerozuměly a učil je, jak očekávat a hledat Ducha. V tom čase Pán řekl: „Když je Duch ve vašem středu, neotvírejte oči, neboť to překáží; Duch svatý sestoupí, aby vám dal moc ke kázání evangelia, k vyhánění démonů a k uzdravování nemocných; Duch svatý je v sedmi barvách, červená, modrá, atd.“ Jeden ze starších chlapců řekl, že když Duch Boží byl na něm, viděl veliké červené světlo a jiné barvy. Slovo od Pána mu tuhle věc objasnilo, i ostatním, kteří viděli jiné barvy. Samozřejmě vím, že světlo se skládá ze sedmi barev, ale nikdy mě nenapadlo, že sedm lamp před trůnem Božím je Duch svatý v sedmi barvách. Veškeré světlo pochází od Boha a Bůh je světlo.

Tyto Adullamské děti také viděly Ducha svatého **jasnějšího než polední slunce**. Tento projev Ducha svatého jako veliké světlo byl velmi častý. Některé z dětí otevřely oči, aby se přesvědčily, jestli se něco neděje s elektrickým světlem; protože mohly jen stěží rozeznat světla v místnosti pro nadměrnou slávu světla z nebe, které se zdálo, že naplnilo celou místnost. Tyto děti věděly, co tím Pavel myslel, když řekl, že na cestě do Damašku ho obkličilo „světlo s nebe“, které bylo „jasnější nad blesk slunečný“ (Skutky apoštolské 26:13). Po jejich vizi nebe a tohoto velikého světla většího a jasnějšího než to, které kdy spatřily na zemi, Adullamské děti věděly, proč v nebi není noc. „Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem...“ Tyto děti, kdysi žebráci, skrze tyto projevy a zjevení na této temné zemi vědí bez stínu pochybnosti, že v Novém Jeruzalémě v nebi „...město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby mělo světlo; neboť sláva Boží je osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek. (Zjevení Janovo 21:23).

KAPITOLA III BIBLICKÉ VÝSLEDKY TOHOTO VYLITÍ

Že tohle vylití Ducha svatého je od Boha, můžeme jasně vidět v tom, že to přesně naplňuje proroctví Bible, která předpovídá, jaké výsledky budou následovat po vylití Ducha svatého. Některé zde zmíníme. Jedním z těchto výsledků, který má následovat práci Ducha svatého a který se u nás projevil jako první, byla

jistota spasení.

Skrze tyto vize a další práci Ducha svatého byl jednomu každému ukázán jeho skutečný stav. A to takovým způsobem, že nebyla žádná naděje, dokud Pán skrze nezaslouženou milost neodpověděl na modlitbu za ztracené a nezachránil ho. Potom teprve Duch svatý učinil to

nádherné spasení a milost Boží tak reálnou, jako byl předtím reálný stav ztracenosti. Jeden po druhém se rychle dostali do jasné zkušenosti spasení, kdy věděli, že jsou spaseni. Tato jistota učinila takovou proměnu, že bez stínu pochybnosti se tento domov skládal z mnohých, kteří byli

znovuzrození.

Jan 3:3 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího.

Římanům 8:15 Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němžto voláme Abba, totiž Otče. A tent' Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží. 1 Janův 4:13 Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám. Galatským 4:6 A že jste synové, protož poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče.

Celá atmosféra toho místa se změnila. Ta nevyslovitelná radost, plná slávy tryskala ven. Když chlapci okopávali půdu na zahradě, chválili Pána tak moc, že někteří chlapci ze sousedství se jim vysmívali slovy „chvála Pánu“ pokaždé, když kolem nich prošli. Když jeden chlapec šel do obchodu nakoupit hřebíky, pak, aniž by si to uvědomil, řekl „Haleluja! Chtěl bych nějaké hřebíky“. Jednou chlapci měli takovou radost, že po cestě do práce v radosti Svatého Ducha tančili na ulici v podobném stylu jako Billy Bray. Očištěny od hříchu a znovuzrozeny z Ducha svatého děti v nadšení hledaly Pána více a více, takže byly přeneseny do těch hlubších věcí Božích a více jak dvacet Adullamských lidí

mluvilo v jiných jazycích,

jako ti lidé v den Letnic; jako když byl Duch svatý vylit v domě Kornélia; jako když přijali plnost Ducha v Efezu; tak jako v nich mluvil apoštol Pavel; tak jako křesťané v Samaří, když přijali Ducha svatého v moci s projevy Ducha tak viditelnými a nádhernými, že to chtěl nějaký Šimon koupit. I když tyto děti nikdy předtím nic podobného neviděly, byly vyučovány, aby hledaly Pána a prosily Ho o Ducha svatého. Nebyly odměněny pouze „radostí nevyslovitelnou a plnou slávy“ v jejich vlastních srdcích, ale dostaly to „JÁ VÍM“, ujištění ohledně křtu Duchem svatým. Věděly, že to dostaly tím stejným způsobem jako novozákonní svatí na počátku. Tak jak o tom mluví již zmíněné Písmo, když apoštolé a první učedníci přijali Ducha svatého. Čteme, co konali, když byli plně ponořeni nebo pokřtěni v tomto nadpřirozeném Duchu.*

** Skutky apoštolské 2:4 I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvíti jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvatí.*

Skutky apoštolské 10:44 A když ještě Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všechny, kteříž poslouchali slova Božího. I užasli se ti, jenž z obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha...

Skutky apoštolské 19:1,2,5,6 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošel vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky, řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba, aniž jsme slyšali, jest-li Duch svatý. Kteríž pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše. A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali.

Skutky apoštolské 8:14 Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. Kteríž přišedše k nim, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého. (Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.) Tedy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého. I uzřev Šimon, že skrze vzkládání

rukou apoštolských dává se Duch svatý, přinesl jim peníze, řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož bych koli vzložil ruce, přijme Ducha svatého.

Skutky apoštolské 9:17 I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naň, řekl: Saule bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým.

I Korintským 14:18 Děkuji Bohu svému, že **více nežli vy všickni jazyky cizími mluvím.**

Marek 16:17 Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém d'ábly budou vymítati, **jazyky novými mluvíti.**

Jan 16:13 Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvíti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvíti bude; **ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.** Onť mne oslaví; nebo z **mého vezme, a zvěstuje vám.**

Tito čínští chlapci a děvčata byli spaseni tím stejným Pánem a pokřtěni stejným Duchem svatým přesně tím stejným způsobem jako prvotní učedníci, neboť stejně jako oni nejenom že mluvili jinými jazyky, ale také

prorokovali, jak ten Duch dával jim promlouvat.

MOJŽÍŠ
Pán ho pokřtil Duchem
svatým přesně tak, jak to je
zaznamenáno v Bibli

Nikdo z přítomných neměl pochybnosti o tom, že Pán k nám mluvil hned v počátcích tohoto vylití Ducha, když promlouval skrze toho nejmenšího a nejpokornějšího ze všech dětí. Bylo něco velmi zvláštního v jeho hlase, byla to pronikající moc těch slov, moc, která vás uchopila za srdce způsobem, který nelze popsat. Nikdy v životě jsme neslyšeli poutavější hlas od Boha v žádném kázání za všechny naše dny. Všichni jsme věděli, že slyšíme řeč přímo od Pána. Více Adullamských dětí později mluvilo v prorocství, takže jsme se čím dál víc podívovali nad těmi zázraky, které se děly, když Pán promlouval tyto podivuhodné věci Boží. Zjevoval nám svoje plány a záměry a použil si k tomu odhozené „nic“ této země, ty, kteří byli nedávno žebráky, aby je učinil mluvčími živého Boha. Skrze ně mluvil přímou inspirací, vzdělával a budoval tuto malou skupinku jednoduchých věřících, obmytých krví Ježíše, právě spasených z fyzické i duchovní beznaděje

Dalším pozoruhodným výsledkem práce Ducha svatého byl způsob, jakým podle Slova On naplnil zaslíbení, že když On, ten Utěšitel, přijde, vezme věci Krista a ukáže je Jeho učedníkům, ukáže jim věci „budoucí“.

Jan 16:13 Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvíti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvíti bude; **ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.** Onť mne oslaví; nebo z **mého vezme, a zvěstuje vám.**

Zdálo se obdivuhodné, jak Duch zjevil těmto jednoduchým věřícím, kteří o Bibli slyšeli poprvé jen před pár měsíci, věci Krista, Jeho spasení, a budoucí věci skrze **vize neviditelných světů.**

Mnoho z těchto vizí bylo dáno několika lidem ve stejný čas. V mnoha případech se děti přišly zeptat, jestli Bible něco neříká o určitých věcech, které spatřily ve vidění.

Skutky apoštolské 2:17 A buďte v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou.

Tato vidění spatřovali jak ti nejmenší šestiletí, tak i starší chlapci. Zatímco byli pod mocí Ducha svatého, viděli je nikoliv jako sen, ale jako skutečný život.

Některé z těchto spatřených vizí jsou: Kristus přivázan ke sloupu a bičován; Kristus krvácející na kříži a sledován posměvači; tělo Kristovo snato s kříže, odneseno k hrobu, položeno do hrobu a hrob zavřen; anděl otevírající hrob a Kristovo vzkříšení; Kristovo zjevení po vzkříšení ženě, učedníkům u moře a těm ve vrchní místnosti; nanebevzetí Krista a sestoupení dvou andělů; nebe; detailní vize uvnitř Nového Jeruzaléma v nebi; andělé; vykoupení; peklo; stav ztracených v pekle; démoni; ďábel; čas velkého soužení a věci týkající se svatých a věci šelmy během toho času; válka Armagedonu; svázání a uvěznění Satana v propasti; svázání Antikrista; ďábel svržen z nebeských oblastí; veliká Večeře Boží a ptáci pojídající maso králů a vůdců země; návrat Krista s jeho anděly; slunce a měsíc změněn; otřesení nebes a země; zničení nepřátel při Jeho příchodu; vzkříšení spravedlivých; svatební hostina Beránkova v nebi; detailní pohledy na naše příbytky v nebi a jiné nebeské scény.

Tato práce Ducha svatého skrze vidění způsobila v srdcích veliký zájem o **studium Bible**

a to takovým způsobem, že i ty menší děti se ptaly, jestli můžou přestat studovat „pozemské knihy“ a začít studovat pouze Bibli.

Když se tedy tento neviditelný svět stal tak reálným, není důvod se divit, proč nastala taková změna v

modlitbě a chvále.

Všichni tito nevzdělaní a zaostalí k tomu, aby intelektuálně chápali, co to znamená být pomazaný a naplněný Duchem svatým, všichni tito, kromě pár „chytráků“, mluvili v jiných jazycích a chválili Pána ve větší míře než kdy předtím, takže děti z Adullam byly často vyzdvíženy do nebeských oblastí v Kristu, aby radostně uctívaly a chválily Krále. I když byla období, kdy si člověk kladl otázku, jestli tito nebeští občané někdy „sestoupí zpět na zem“, nebyl žádný důvod strachovat se. Kdokoliv mohl vidět tyto chlapce v modlitební místnosti, mohl jasně vidět, že všichni jsou ponořeni v hluboké přímlybné modlitbě, prosí Boha za ztracené duše a modlí se, aby nás Bůh všechny použil jako opravdové bojovníky pro Něho v Jeho spravedlivém boji. Tyto zmíněné zkušenosti učinily z modlitby víc než jen formalitu. Všichni teď vědí, že našimi nepřáteli jsou duchovní hordy zla v povětrí.

Kázali v moci Ducha svatého

Poté co s nimi Pán jednal po dobu dvou nebo tří týdnů, téměř všechny děti chtěly kázat, i ty nejmenší. Bylo to opravdové kázání v moci s projevy Ducha svatého. Někteří z mladších i starších chlapců nebyli k poznání, když kázali pod skutečným pomazáním Ducha svatého, už nikoliv plaše a s omluvným tónem jako předtím, ale byla v tom cítit autorita. Peklo a nebe, ďábel a jeho moc, Kristus, Jeho krev a Jeho spasení, to nebyly žádné báje pro tyto chlapce. Věděli, že jim Pán řekl, aby kázali, a bylo jim dáno poselství: „činite pokání, protože království nebeské se přiblížilo“. Když jsme některá tato kázání, doprovázená velkou jistotou, poslouchali, naše srdce se uvnitř velmi radovalo, když jsme slyšeli, jak káží, jak se mohou lidé zachránit před Božím hněvem, který přichází a ukazuje jim to nádherné spasení v lásce

Wang Tien Bing.
Pokřtěný Duchem
svatým a byla mu dána
spousta vidění
neviditelných světů.

Kristově. Když byla v našem středu Boží moc obzvlášť veliká, pak jsme slyšeli opravdu zázračná kázání.

Na čínský Nový rok, kdy byly ulice plné různých lidí, vyjíždějících na prázdniny, my, lidé z Adullam, jsme rozdali tisíce traktátů a utvořili jsme na ulici kruh ke kázání evangelia.

Jeden ze starších chlapců si připravil kázání na téma Nového roku. Ale když začal kázat, Boží moc padla takovým způsobem, že tento chlapec najednou začal mluvit v jiných jazycích, zatímco druhý ho překládal. Jeden chlapec za druhým kázali jako překladatelé. Jakmile Pán skončil s jedním překladatelem, vrátil se zpět do kruhu a další pocítil pomazání ke kázání. Tohle běžně trvalo hodinu až dvě, zatímco lidé stojící okolo naslouchali. Byli tam takoví lidé, kteří by jinak evangeliu nenaslouchali, ale teď poslouchali s velkou pozorností, když tito chlapci mluvili s takovou naléhavostí, která se jim musela zdát podivuhodná a neobvyklá. Když jsme z té

bohoslužby vedené Duchem svatým odcházeli, byli jsme přesvědčeni, že všichni kazatelé byli Pánem určení a každý kázal poselství od Něho pod přímou inspirací. Zvažovali jsme v našich srdcích tyto divy Boží. Zdálo se nám, že jsme spatřili něco z toho, jaká byla kázání prvotní církve na počátku a zdálo se nám jasné, že

Pán chce, aby byla taková i na konci. Nikoliv, že by kázání skrze jiné jazyky a jejich výklad byl běžný řád kázání, ale jak 1Korinským kapitola 14 jasně ukazuje, takové kázání je součástí metody kázání evangelia v moci a projevech Ducha svatého.

Při takovém kázání je mysl mluvčího zcela neaktivní. Předtím než něco vysloví, neví jaká slova bude Duch promlouvat skrze jeho ústa. Tohle je čistě prorocký druh kázání. Ale v kázání evangelia národům země a při budování věřících v církvi může být mysl mluvčího aktivní a může v daný moment vědět, dříve než něco vysloví, co Duch chce skrze něj promluvit. Poselství může být výklad Písma, jako v případě kázání Štěpána, nebo i jiných. Petr při různých příležitostech „byl pln Ducha svatého a kázal, jak mu ten Duch dával promlouvat.“ I když kázání evangelia pod přímým pomazáním Ducha svatého není přesně čisté prorockví, je to nicméně prorocké, když je jasně vedeno Svatým Duchem.

Byly další případy kázání s jazyky a výkladem v několika vesnicích i v naší malé pouliční modlitebně. Po dvě až tři noci tito mladí kazatelé, pod opravdovým pomazáním Ducha, kázali tak inspirované poselství, jaké jsem ještě od čínských evangelistů neslyšel. Zdálo se, že tato poselství roznítí k opravdovému pokání kohokoliv. Bůh ukázal svoji lásku ještě ve větší moci o pár večerů později. Když jeden dospívající mladík kázal s opravdovou mocí, tak se náhle jeho oči zavřely a on začal

prorokovat jako prorok ve Starém zákoně

pod přímou inspirací Ducha svatého v čistém prorockví. Chování kazatele se znenadání změnilo; způsob výslovnosti čínských vět se změnil v rytmické a dokonalé; oslovení se změnilo v první osobu, jako např: „Já jsem Pán Bůh Všemohoucí, ten jediný pravý Bůh, který učinil všechny věci, který k vám teď promlouvá skrze tohoto chlapce.“ „Proti mně jste zhřešili.“ Tato pronikavá slova s sebou nesla pocit, že jste přineseni do přítomnosti Boží, a nedá se to nijak popsat. Místa k sezení se brzy v naší malé modlitebně naplnila, lidé stáli i okolo dveří, kam se jen dalo dohlédnout, a naslouchali s bázni a s údivem. Pokud byl sebemenší rozruch v místnosti, Pán ihned nařídil pořádek, mluvíc skrze toho chlapce: „Neučíňte chybu v této věci. Poslouchejte pozorně a rozumějte. Já Pán Bůh, mám veškerou

autoritu na nebi a na zemi. Mě musí každý muž a každá žena podat vysvětlení. Já vím všechno o vás všech. Já znám všechny vaše hříchy. Víím, kolik máte vlasů na hlavě. Dnes večer je vás zde padesát šest, kteří žijete v hříchu. Čiňte pokání ještě dnes večer, a já vám odpustím.“ Více jak půl hodiny jsme byli v přítomnosti opravdového proroka. Pán tímto způsobem obviňoval lidi z modlářství, bezbožnosti a ze všech jejich zlovyků. Poté jako v případě starozákonních proroků, Bůh mluvil o slávě, kterou připravil pro svůj lid. Jako milující Otec je prosil, aby toho večera činili pokání. Mluvil o neštěstí přicházejícím na národy a o zničení této bezbožné rasy v den Božího hněvu. Všechno toto bylo několikrát zopakováno s výzvou, aby naslouchali každému slovu jako slovům od Boha, jemuž každá přítomná osoba bude muset vydat počet po této noci.

Když proroctví skončilo, chlapec se posadil. Nikdo se ani nepohnul ani nešeptal. Zdálo se mi, že každá osoba musela vědět, že Bůh mluvil. Téměř všichni přítomní vešli dovnitř, zatímco oči toho chlapce byly zavřené. Když Pán mluvil, že je tam padesát šest přítomných, kteří jsou svázáni ďáblem a hříchem, jeden z chlapců pečlivě spočítal všechny návštěvníky kromě našich křesťanských chlapců. Bylo jich přesně padesát šest. *

Pozoruhodný byl případ jednoho muže, z kterého byli
vyhnáni dva démoni. **

**Skutky apoštolské 2:17 A budeť v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tělo, a PROROKOVATI budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou.*

Skutky apoštolské 13:1 Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, PROROCI a učitelé.

2 Petruv 1:21 Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzení jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

***Jan 14:12 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.*

Marek 16:17 Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém d'ábly budou vymítati, jazyky novými mluvit.

*Marek 9:17 A jeden ze zástupu mu odpověděl: "Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má němého ducha. Kdekoli se ho zmocní, trhá jím a on pění a skřípe zuby a vyčerpá se. Řekl jsem tedy tvým učedníkům, aby ho vyhnali, ale nemohli!" On mu ale odpověděl: "Ó, nevěřící pokolení, jak dlouho budu s vámi? Jak dlouho vás budu snášet? Přiveďte ho ke mně." Přivedli ho tedy k němu, a jakmile ho uviděl, hned jím ten duch začal tak zmítat, že upadl, válel se po zemi a pění. Ježíš se pak zeptal jeho otce: "Jak je to dlouho, co se mu tohle stává?" A on řekl: "Od dětství. A často s ním házel i do ohně a do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li něco udělat, slituj se nad námi a pomoz nám!" Ježíš mu však řekl: "Můžeš-li tomu věřit. Pro věřícího je možné všechno." A otec toho chlapce ihned se slzami vykřikl: "Pane, já věřím! Pomoz mé nevěře!" Když ale Ježíš uviděl, že se sbíhá zástup, pohrozil tomu **nečistému duchu** a řekl mu: "Ty **němý a hluchý duchu**, já ti přikazuji: vyjdi z něho a víckrát do něj nevcházej!" A tak s křikem a velkým zmítáním vyšel. A chlapec byl jako mrtvý, takže mnozí říkali, že zemřel. Ježíš ho ale vzal za ruku, zvedl ho a on vstal.*

Skrze proroctví a přímé zjevení Pán řekl chlapcům: „Démoni mě musí poslechnout“. Již dříve viděli, že Pán dokázal svoje Slovo. Trvalo by příliš dlouho, kdybychom zde uváděli celou historii toho posedlého muže, z něhož byli vyhnáni opravdoví živí démoni. Znali jsme ho už několik roků a s námi byl šest měsíců. V krátkosti, byl to člověk velmi kolísavý a často depresivní nálady. Jelikož byl tak moc svázaný řetězy temnoty a byl hotov, že si vezme svůj

vlastní život, tak jsme ho měli u nás, abychom tomu zabránili. Vždy byl smutný. Veškeré úsilí přivést tohoto člověka k tomu, aby si uvědomil, co to je spasení skrze Ježíše Krista, bylo marné. Jeho mysl byl zaslepená ke všemu, co se týkalo krve Ježíše Krista.

Pán si použil tři lidi, aby z něho vyhnali tyhle démony. Jeden démon byl velikosti člověka a vypadal hrozivě černě. Několik dětí ho vidělo, jak vyšel ven. Když byli tito démoni káráni skrze jednoho chlapce, který byl k této příležitosti zvláště naplněný Duchem svatým, vzepřeli se na odpor. Ruce tohoto muže se najednou sevřely, jeho oči se pevně zavřely a celé jeho tělo se zmítalo jakoby v boji. Nakonec Duch svatý osvětlil srdce tohoto muže; jeho tělo se uvolnilo a jeho ruce se pozdvihly ve chvále Bohu.

Nahněvaný démon uchopil školního učitele

Několik dětí vidělo toho démona poté, co vyšel, jak běhá všude možně velice nahněvaně, a hledá, do koho by mohl vstoupit a přivést ho do deprese. Když se tohle přihodilo, všechny děti rychle pospíchaly z jídelny a postavily se okolo toho vysvobozeného muže; všechny měly pozdvížené ruce a chválily Ježíše. Mezi nimi tedy ten démon neměl žádnou příležitost, aby do nich vstoupil, protože všechny hleděly k Ježíši, Jehož krev je všechny příkryvá. Ale školní učitel, který nebyl opravdově spasený, se na tuhle událost přišel podívat jen ze zvědavosti. Stál opodál, ale nemodlil se. Ten nahněvaný démon uviděl svoji příležitost a hodil s ním o zem, až podlaha zaduněla. Démon si na něho sedl tak, že se učitel nemohl zvednout ze země. Několik dětí tohle vidělo. Náš zahradník, který byl před několika lety zázračně vysvobozen ze závislosti na opiu, viděl naprosto stejnou věc jako tyto děti. Najednou byl naplněn Duchem svatým a tohoto démona vyhnal z místnosti.

Já jsem do duchovního světa v tu chvíli neviděl; všechno, co jsem viděl, byl jeden muž, který byl vysvobozen a okamžitě jiný muž, který stál opodál, padl k zemi. Myslel jsem si, že toho učitele srazila moc Ducha svatého, který byl přítomen ve veliké moci. Když se postavil, ptal jsem se ho, proč tak plakal. Řekl: „Plakal jsem čistě hrůzou. Stalo se něco strašného. Všechno najednou ztmavlo; najednou jsem padal do černé propasti, která se nacházela vespuďu jakési hrůzostrašné hory.“ Když byl na podlaze, uviděl, jak ho ten démon spoutal svými řetězy a odnášel ho do té hrůzostrašné temnoty, ale byl znovu vysvobozen.

Výraz ve tváři toho muže, z kterého byli vyhnáni démoni, se okamžitě změnil. Svědčil o tom, že do jeho srdce teď vstoupil pokoj a radost. Ve chvíli, kdy byl vysvobozen od démonů, bylo mu dáno vidění nebe. Když večer ležel na lůžku, tak přemýšlel o Pánu a měl takovou radost, že zvažoval, jestli je to správné, aby měl až tak velikou radost.

Udělalí jsme „pohřebiště“ a mnohé z našich Adullamských dětí jsme tam pohřbili ve vodním křtu. Většina těchto křtěnců již byla pokřtěna Duchem svatým, stejně jako ti v domě Korneliově

KAPITOLA IV VIDĚNÍ NEBE

Budoucí domov Božího lidu se nachází ve třetím nebi. Tohle místo je město. Jméno toho města je „Nový Jeruzalém“. Tento Nový Jeruzalém není jen nějaké podobenství. Není to pouze nějaké seskupení nápaditých myšlenek oblečených do pozemských slov našeho Pána, jen aby dal člověku falešnou představu něčeho, čím tohle město není. Bible mluví o tom, že tento Nový Jeruzalém je opravdové město s opravdovými základy, které položil sám Bůh. „*Znám člověka v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe - nevím, zda v těle, nevím, zda mimo tělo, Bůh to ví.*“ (2 Korintským 12:2).

Tohle nebeské město je čtyřhranné, měří tisíc pět set mil po každé straně a je obklopené zdí vysokou dvě stě stop se základy z dvanácti drahých kamenů, těch nejkrásnějších drahokamů známých člověku. Zed' sama o sobě je jaspis a vydává zářivé jaspisové světlo. Do města se vchází skrze dvanáct bran a jeho ulice jsou pročištěné zlato. „*Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému; k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích; k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle;*“ (Židům 12:22). (pozn. př. Všimněte si, že město Boží a lid Boží je každý zmíněn zvlášť a nikoliv dohromady. Tohle město není jen nějaký symbol, ale opravdové město, i když spoustu symboliky v sobě nese.)

V tomto městě se nacházejí domy vykoupených, domy andělů, ráj a trůn Boží.

Proč by Nový Jeruzalém nemohlo být opravdové město s ulicemi z opravdového zlata a se zdmi z jaspisu a se základy ze vzácných kamenů? Vypotřeboval Bůh všechn materiál, když budoval vesmír, takže mu již nic nezbylo pro nebe? Když Bůh mohl stvořit zemi, proč by tedy nemohl zavěsit město na obloze tam za hvězdami? Na zemi lidé občas naleznou nečisté zlato ve skalních puklinách tohoto prokletého a převráceného světa, ukryté v úlomcích zemských sutin, je však pouze připomínkou, stínem té reality v nebi. To opravdové, neporušitelné je ve městě, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh. „*Neboť zde nemáme trvalé město, ale toužebně hledáme to budoucí.*“ (Židům 13:14). „*Avšak touží po lepší vlasti, to jest nebeské. Proto se Bůh za ně nestydí, je-li nazýván jejich Bohem, neboť jim připravil město.*“ (Židům 11:16). „*V Duchu mne odvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, mající Boží slávu. Jeho jas je podobný nejvzácnějšímu kameni, je jako kámen jaspis, čistý jako křišťál. Má velikou a vysokou hradbu, má dvanáct bran a na těch branách dvanáct andělů a napsaná jména, která jsou jmény dvanácti kmenů synů Izraele.*“ (Zjevení Janovo 21:10-12).

To, co vidíme na této převrácené degenerující zemi, jsou pouze stíny. Římanům 8:20: „*Stvoření je totiž poddáno marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je poddal.*“ Zlato, kterého si tak velmi ceníme, šperky, kterými se zdobíme, města a paláce, které stavíme, jsou pouhé kopie toho města, které má brzy sestoupit.

Děti z Adullam byly vytrženy do tohoto města Božího. Jak je možné, že tohle město viděly, to opravdu nevím. Jak ho mohl vidět Abraham, to také nevím. Jak mohl být Pavel vytržen do ráje, ať už v těle a nebo bez těla, to také nevím. Tyhle věci jsou mimo naše přirozené chápání. Zde na zemi nepotřebujeme vědět, jak se to vše stalo. Známe pouze fakta. Janovi bylo ukázáno město. Bylo mu od Pána řečeno, aby napsal o těch věcech, které viděl a poslal je sborům.

Děti z Adullam byly Duchem znovu a znovu vytrženy ze země do města Božího. Tohle ale nebylo jen ve snu, byla to živá realita. Jejich duše tam byly skutečně vytrženy. Děti si ale myslely, že tam jsou i s tělem. Občas se stávalo, že když byly v ráji a jedly ze stromu nebeské ovoce, tak si nějaké zastrčily do svého roucha, aby ho přinesly zpět na zem pro „Muh Si a Si Mu“ (pro pastora a jeho paní). Věděly totiž, že jsou v nebi pouze na návštěvě a brzy se musí vrátit. Když se vrátily, moc Boží je opustila a ony si uvědomily, že jsou v pokoji našeho domova Adullam. Hned si tedy začaly prohledávat oblečení, kde měly pro nás schované lahodně chutnající ovoce z ráje, aby nám udělaly radost. Když nic nemohly najít, bylo vidět, že jsou velmi překvapeny, zmateny, a v obličeji měly výraz velikého smutku. Nemohly tehdy uvěřit tomu, že tam byla jen jejich duše bez těla, a proto hledaly tohle ovoce ve svém oblečení.

Procházet se po ulicích Nového Jeruzaléma bylo pro ně stejně tak reálné, jako když se procházejí po ulicích čínského města. Jednoho dne, když jsme šli po ulici, bylo velmi slunečné počasí a já jsem se zeptal chlapců, jestli jsou ty jejich vize stejně tak reálné a jasné, jako když se právě teď procházíme. „Stejně tak reálné,“ řekli, „akorát, že mnohem jasnější kvůli světlu v nebi a bílým rouchům a čistotě, která tam je všude a která k této jasnosti přispívá.“

Když byly v Duchu, děti si většinou nebyly vědomy toho, co se kolem nich v přirozeném světě děje. V mnoha případech během jejich zážitků v nebi mluvily mezi sebou nahlas a popisovaly to co vidí, takže jsme jejich rozhovor mohli všichni slyšet. Často také svým tělem pohybovaly podle toho, co právě dělaly v nebi.

Vytržení do třetího nebe

Děti říkaly, že byly vytrženy do třetího nebe. Když prolítávaly prvním nebem, tak cítily vítr na obličeji. Když letěly druhým nebem, hleděly zpět na nádherné hvězdy, tak jako když někdo hledí z vrcholu nějaké hory na nějaké osvětlené město, které leží někde dole. Od tohoto hvězdného nebe potom

přišly k nebeskému Jeruzalému.

Když se přibližovaly k tomuto nebeskému městu, mohly v dálce vidět jeho světla. Když přišly ještě blíž, uviděly nádhernou zeď, která zářila jaspisovou září. Základy byly nepopsatelně překrásné, třpytily se červeně, žlutě, oranžově, růžově, modře, zeleně, fialově a všemi jinými barvami těch dvanácti nejnádhernějších drahokamů.

Tohle město na obloze děti viděly jako tři města v jednom: jedno nad druhým, největší vespod, nejmenší na vrcholu; tvořily tvar pyramidy. Toto město, o kterém Jan mluvil, je obklopené zdí do tvaru čtyřúhelníku a je vysoké 1500 mil (2414 kilometrů!). Studenti Bible se proto domnívají, že toto město není ve tvaru krychle, ale pyramidy. Tohle ale naše děti nevěděly, ani je to nikdo od nás neučil. Bůh, který drží pohromadě světy, drží pohromadě i tohle město. Vnitřní řád tohoto města nám ale dán není.

Jeden z našich nejmenších chlapců mluvil v proroctví, zatím co byl ve vidění u nohou Pána, a Pán k němu mluvil. V tomto proroctví Pán řekl, že učinil nebe dostatečně veliké pro každého, že udělal tři města jedno nad druhým, a že v současné době je Jeho trůn na vrchním městě.

Jelikož čas a vzdálenost v nebi nic neznamená, není nic nemožného v tomto městě Božím. Byly tři podlaží v Noemově arše, dále se mluví o třetím nebi a Bůh sám je tři v jednom. Proč

by tedy ten Král nemohl kralovat z vrcholu této pyramidy? Ježíš sám se přece stal tou „hlavou úhlu“ (Marek 12:10 KMS).

Skrze brány do města

Děti z Adullam vstoupily do tohoto města se zlatými ulicemi skrze brány z perel. Andělé v bílém strážili tyhle brány a vítali ty, kteří vcházeli dovnitř. Už to nebyli žebráci z ulice, ale byly přivítány anděly v bílých rouchách jako samotní králové. Copak Spasitel neslíbil těmto nejslabším a nejpokornějším dětem království, ve kterém budou kralovat s Králem králů na věky věků?

Skrze brány rovnou do města! Ze země přímo do nebe! Ze smrtelného do nesmrtelného! Ze smrti do života! Všechn starý život za sebou a pod sebou! Všechn ten nový život před sebou a nad sebou! Andělé, andělé všude! Andělé tam mluví, andělé tam zpívají, andělé se tam radují, andělé hrají na harfy a troubí na trumpety, andělé tam tancují a chválí svého Krále! Taková podívaná, jakou smrtelník ještě nespatriil; taková záplava vnitřní radosti, jakou nikdy nikdo nezažil, zaplaví celou bytost těch, kteří jsou naplněni Duchem svatým, věčným životem, nebeským životem Božím; je to „závdavek“ nebe.

Děti tleskaly rukama, skákaly, smály se, tancovaly a kutálely se radostí s neudržitelným smíchem, zatímco jejich tváře byly tak proměněny touto nebeskou radostí, až se zdálo, že sláva toho nebeského města svítí na nás všechny. V tomto městě nebyl žádný zármutek; žádný nářek, ani náboženství se smutnou tváří; v písních ani sebemenší zmínky o pohřbu. Tohle bylo město „radosti v Duchu svatém“, „radosti nevyslovitelné a plné slávy“.

S nesčíslným zástupem andělů

Uvnitř tohoto města děti poznaly význam Písma, které říká: „Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů“ (Židům 12:22 KR) Tito šťastní andělé nestáli pouze u bran města, ale byli všude uvnitř. Andělé byli vždy připraveni dopravit děti z místa na místo; andělé s nimi chodili a mluvili; andělé jim vysvětlovali význam věcí, kterým nerozuměly, stejně tak jako když vysvětlovali a zjevovali věci Boží apoštolu Janovi. Často se také stávalo, že andělé dávali dětem do rukou harfy a učili je na ně hrát a zpívat. Také je učili troubit na trumpety, psát písně a mluvit nebeskou řečí. *„Vždyť království Boží není pokrm a nápoj, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém.“* (Římanům 14:17).

Hudba a řeč v nebi

„Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věříte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy“ (1 Petřův 1:8)

Když jsme viděli tyto děti, jak se zavřenýma očima tančí v místnosti v rytmu, zjistili jsme, že ve vidění tančí s anděly v nebi do rytmu nebeské hudby. Když jsme je viděli, jak zdánlivě hrají na trumpety nebo na harfy, zjistili jsme, že ve vidění se připojují k nebeskému orchestru v chvalách svému Králi. My jsme tyhle nebeské trumpety ani harfy vidět nemohli. Nemohli jsme ani vidět radostný tanec andělů, ani jsme neslyšeli jejich hudbu. Mohli jsme ale slyšet, jak děti zpívají tyto nebeské písně. Bylo to na denním pořádku, že jsme zahlédli nějakého chlapce o samotě v nějakém rohu, jak hraje na neviditelnou harfu. Když jsme se k němu přiblížili, slyšeli jsme, jak zpívá píseň, kterou jsme nikdy předtím neslyšeli ani jsme ji nikoho neučili. Když jsme se k němu přiblížili ještě blíže, zjistili jsme, že takovýto druh melodie a

slov je nám zcela neznámý. Zpěvák zpíval společně s nebeským sborem. Tuto píseň ho naučili andělé. Slova té písně musela být v jazyku andělů. „*Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými*“ (1 Korintským 13:1). Vidět děti, jak zpívají společně s andělským sborem, byl nezapomenutelný zážitek. Někdy se několik těchto dětí rozhodlo, zatím co byly někde v nebeském městě nebo v ráji, hrát a zpívat společně. Se zavřenýma očima plně pod mocí Ducha tři nebo čtyři se spojily a mohli jsme slyšet, jak si říkají kdo bude hrát na trumpetu a kdo bude zpívat. Poté co bylo rozhodnuto a všichni byli připraveni, nebeská hudba začala. Trumpetisté drželi své ruce ve vzduchu tak, jako by opravdu hráli na trumpety. Harfenisté hráli a zpívali, zatímco ti ostatní se připojili ke zpěvu. Většinou zpívali řeči, které jsme nerozuměli, pokud se nerozhodli zpívat jednu z těch křesťanských písní, kterou kdysi zpívali „zatímco byli tam dole na zemi“. V takovémto případě zpívali v čínštině.

Viděli a chválili Ježíše

Vrchol veškeré nebeské radosti a úžasu bylo „uctívání Ježíše“ a chvála Tomu, který je zachránil svojí vlastní krví.

Hned potom, co vstoupily skrze městské brány, byly děti nesený anděly „vidět Ježíše“. Mohli jsme slyšet, jak děti mezi sebou mluví o tom, že někam půjdou, aby viděly Ježíše a ve vizi se přiblížily k trůnu Krista. Když vstoupily do Jeho úžasné přítomnosti, pak tam stály velmi uctivě a hleděly s uctivostí, láskou a odevzdaností na Pána všeho stvoření, který byl také jejich Spasitelem. Nejdříve Mu děkovaly, s úctou Ho chválily a se spojenýma rukama se mu uctivě klaněly v pravém uctívání. Poté si klekly a své tváře sklonily až k zemi v pravém uctívání, které se děje „v duchu a v pravdě“, které nemohou poznat ti, kteří neprožili křest Duchem svatým. „*Ale přichází hodina a již je zde, kdy praví uctívači budou uctívat Otce v duchu a pravdě. Takové totiž Otec hledá, aby ho uctívali.*“ (Jan 4:23).

Trůn Boží a trůn Kristův

Děti viděly ten trůn Kristův tak, jak ho viděl apoštol Jan, když byl „v Duchu“. „*Ten, který seděl na trůnu, byl na pohled podobný kameni jaspisu a karneolu; a kolem trůnu byla duha, na pohled podobná smaragdu. Okolo toho trůnu bylo čtyřiaadvacet trůnů a na těch trůnech jsem viděl sedět čtyřiaadvacet starců, oblečených do bílých rouch; a na hlavách měli zlaté koruny. A z toho trůnu vycházelo blýskání a hromobití a hlasy. A před trůnem hořelo sedm ohnivých pochodní, což je sedm duchů Božích. Před trůnem bylo také skleněné moře podobné křišťálu a uprostřed trůnu a kolem trůnu čtyři bytosti plné očí zepředu i zezadu.*“ Zjevení Janovo 4:3-6 (NBK)

Ježíšovo prvenství ve všech věcech, které jsou v nebi.

Ať už byly děti udiveny nade všemi divy zlatého města, ať už byly šťastné z požitků ráje a v radosti z přítomnosti andělů, ve všem tom nebyl Ježíš nikdy opomenut. (pozn. překladatele: „on (Ježíš) je hlavou těla církve, on je počátek a prvorozený z mrtvých, aby ve všem držel prvenství.“ Koloským 1:18 NBK) Jeho jméno bylo zmíněno ve všech rozhovorech; Jeho chvála byla spjata se všemi požitky; vždy a všude byl vyvýšen, ve všem, a v každém. „*Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám.*“ (Jan 14:1).

Domy podél zlatých ulic

Po každé straně těch nádherných zlatých ulic byla jedna budova vedle druhé a v nich byly pro každé z dětí přichystané jejich pokoje. Vchod do domu byl posázený drahokamy takové záře, že každá budova byla tou září a slávou ozářena. Jméno každého domácího bylo napsáno nade dveřmi. Andělé vedli děti do jejich pokojů. Každý pokoj byl vybaven stejným druhem nábytku: krásný zlatý stůl, na kterém ležela Bible, kytky ve váze, pero na psaní a kniha; za stolem bylo zlaté křeslo; také tam byly nádherné zlaté šachy a zlatá postel. V každém pokoji byla koruna posázená drahými kameny, zlatá harfa a trubka. Zdi byly také ze zlata. Bible byla zhotovena z takového druhu papíru, který na zemi nikdy nebyl spatřen a byla vázána zlatem. Světlo a nádherná sláva Boží vyzařovala z celého pokoje tak, že nebylo třeba jiného světla. Návštěvníkům bylo řečeno, že až se po smrti vrátí domů, tak si mohou vybrat z ráje jakoukoliv květinu a dát si ji do té nádherné vázy na zlatém stole. Děti mohly vejít do své místnosti kdykoliv chtěly a mohly si číst ve své Bibli nebo hrát na své harfy a trubky. Občas si vzaly tyhle hudební nástroje do ulic nebo do ráje, aby hrály a zpívaly s anděly a s vykoupenými, kteří jsou v nebi.

Děti při těchto návštěvách nebe sice nevnímaly, co se v tu chvíli děje kolem nich na zemi, ale vždy věděly, že jejich pobyt v nebi je pouze dočasný. Věděly, že tam jsou z toho důvodu, aby viděly, co je pro ně připraveno po smrti, tak aby se mohly vrátit na zem a říct o tom ostatním. Andělé a Pán řekli těmto nebeským návštěvníkům, že pokud budou věřit a poslouchat, pak všechny tyhle věci budou nakonec jejich. Nejenom, že věděly, že se musí vrátit zpět na zem, ale také někdy věděly, kdy se vrátí. Jeden chlapec, poté co si užíval slávu nebe, tak zavěsil svoji korunu a trubku ve svém pokoji tak, aby ji měl hned po ruce, jakmile na zemi zemře a vrátí se natrvalo. Když se vrátil na zem, moc Boží ho opustila. A když otevřel oči, tak byl v našem domově Adullam a vykládal, jaké divy viděl při svém výletu v nebi.

Můžeme se domnívat, že Pán zachránil tyto děti, pokřtil je Duchem svatým, a poté je oklamal tím, že by jim ukázal město, které má pouze symbolický a mystický význam? Nemožné!!! Pozemský otec může svoje děti podvést falešnými nadějemi a falešnými zaslíbeními. Náš nebeský Otec ukazuje však svým dětem to, co má pro ně připravené (1Kor. 2:10), zaslíbil jim tyto věci (Zjevení 3:21), a poté jim tyto věci dá (Lukáš 11:9, 13).

Když děti viděly tyto nebeské pokoje, tak tleskaly rukama, smály se, křičely velikou radostí a volaly jeden druhého jménem, aby se šel podívat na jeho pokoj. Jeden chlapec v Duchu letěl skrze ulice Nového Jeruzaléma a četl jména nade dveřmi každého příbytku.

V nebi děti potkávají chlapce, který zemřel

Hned první den, kdy Duch svatý padl na děti a jeden chlapec byl vytržen do nebe, tak spolu s anděly, kteří ho přišli přivítat, přišli dva naši chlapci z Adullam, kteří zemřeli před dvěma roky. Tito dva, Hsi Dien Fu a Djang Hsing, měli s sebou malé děvčátko, které zemřelo v Kotchiu před čtyřmi roky a na které již naše děti zapomněly.

Ti tři, kteří zemřeli a odešli do nebe, vedli naše děti, které byly do nebe vytrženy, aby jim ukázali radost a divy nebe. Nejdříve jim ukázali Ježíše, aby Ho uctívaly a děkovaly Mu. Poté jim bylo ukázáno jejich bydliště a byly převáženy po městě nebo byly vedeny do ráje, aby si tam hrály.

Těm, kteří vešli do nebe, bylo dáno bílé roucho. Andělé měli také běloskvoucí roucha, ale měli křídla, která vykoupení neměli. Mezi nimi a anděly byl patrný rozdíl.

(Od prvního vydání této knihy jsme dostali dopis od jedné ženy z Anglie. V dopise napsala, že před deseti lety měla spolu se svým synem vizi těchto ulic a příbytků v nebi a potvrdila naprosto přesně vše, co se týče vybavení těch pokojů a oblečení, které děti měly na sobě. Také jeden chlapec ze vzdálené oblasti Yunnanu, který nevěděl nic o těchto vizích, popsal tyto ulice naprosto stejně.)

Později mnohé další děti viděly v nebi ty děti z Adullam, které už zemřely a jsou v nebi. Nebe se zdálo velmi blízko, když naše děti, zatím co byly vytrženy v Duchu, tak viditelně prožívaly to co právě viděly v nebi. Se zavřenýma očima a rozzářenými obličejemi děti tleskaly rukama a křičely radostí na ty děti, které v tom roce právě zemřely nebo když volaly jeden na druhého, aby rychle pospíchal a šel se podívat na nějaký nový palác, který objevil v ráji nebo na nějakou novou ulici ve městě; nebo aby šly a hrály společně na harfy a zpívaly chvály Ježíši. Ti chlapi, kteří zemřeli, byli znovu a znovu spatřováni v nebi a jejich jména tak často zmiňována a s nadšením na ně jménem volali, že se zdálo, jakoby nebyli daleko od nás – pouze zmizeli z dohledu. Nebe bylo tak reálné, tak blízké, tak divotvorné, tak jisté, že kdyby v těch dnech jeden z našich chlapců zemřel, tak ostatní by mu takovou výsadu záviděli.

Ten krůček od toho, abychom vstoupili po smrti nebo při příchodu Páně do nebe, se zdál tak malý a příchod Páně tak blízký, že to z našich myšlenek odstranilo veškeré pochybnosti, jak bylo vůbec možné, aby prvotní učedníci byli schopni prodat svůj majetek a snášet pronásledování a smrt bez váhání.

Naše království není z tohoto světa. Naše měšťanství je v nebi, odkud také čekáme našeho Spasitele. Náš život, naše práce, naše služba, naše těžkosti zde na zemi jsou pouze dočasné na naší cestě do opravdového života, do opravdového města v pravém království, které nemůže být otřeseno.

Djan Hsing**

**Vpravo vidíme, jak vypadal, když přišel do záchraného domova Adullam a vlevo krátce předtím, než svoje tělo zanechal na zemi a odešel do nebe. Změna v jeho vnitřním životě byla stejně tak velká jako změna jeho zevnějšku. Dva týdny před svou smrtí, zatímco byl v dobrém zdraví, měl nádherné vidění nebe, nebeského města a ráje. Těsně předtím než zemřel bylo zřejmé, že je ve velikých bolestech a ztratil vědomí. Když jsme na něho vložili ruce a modlili se, jeho tělo se uvolnilo, všechna bolest očividně ustoupila, radost se mu ukázala na tváři a znovu se zdálo, že je ponořen v nebeských věcech tak jako předtím, když míval vidění. Tuto zkušenost měl asi hodinu, usmíval se a občas ze samotné radosti propukl v smích. Zatímco měl na tváři takovýto výraz štěstí, přestal dýchat. Po pravdě odešel do nebe, aby se již na tuto špinavou zem nevrátil.

Když byly Adullamské děti pod mocí svatého Ducha, pak často vidávaly Djan Hsinga v nebi, jak si užívá nepopsatelného blaha.

KAPITOLA V

RÁJ

Bible mluví o obnově přírody

Dříve než budeme s těmito vizemi ráje pokračovat, chceme vám ukázat, že takový ráj, který tyhle děti viděly, se naprosto shoduje s plánem nebeského Otce, tak jak je popsán v Jeho psaném Slově. Když Bůh stvořil prvního dokonalého člověka a jeho dokonalou nevěstu, tak „Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil.“ Genesis 2:8. Takže na počátku bylo Božím plánem pro člověka, aby přebýval uprostřed veškeré nádhery přírody. Ve východní části tohoto divotvorného „parku“, který Bůh sám naplánoval a zasadil, mu byl dán domov. V tomto pořádku nebyl žádný hřích. Nebyla tam žádná nemoc ani smrt. Nebylo nikde žádné trní ani bodláčí. Nebylo tam žádné prokletí. Byl to jiný svět než ten dnešní. Tento svět byl kdysi nebem na zemi, ve kterém si člověk užíval věčného života, v panství nad celým světem stromů a květin „pěkných na pohled“, byl to svět nádhery a slávy, jaký tento přítomný svět nikdy neviděl. Bůh naplánoval všechny tyto věci pro věčné štěstí člověka.

ADULLAMSKÉ DĚTI SI HRAJÍ

Mladí jsou šťastní a radostní před tím než dosáhnou věku dospělosti a než nemoc na ně vloží svoji těžkou ruku. V nebi si ale budou užívat spoustu dovádění, ve svobodné radosti.

Když hřích vstoupil, tak se požitek z tohoto stvoření stal velmi omezený. To první stvoření ptáků, květin, stromů a zvířat, které bylo v tom prvním světě v zahradě Eden, upadlo do nižšího stavu, který není věčný. „*Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti - ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal.*“ Římanům 8:20 Hřích člověku ztratil jeho zahradu Eden a člověka vzdálil od Boha. Až bude člověk plně osvobozen z hříchu, bude obnoven do Edenu . Ale člověk nebude jen obnoven do svého původního stavu, bude znovuzrozen do nového duchovního řádu. Ten první byl pozemský; ten poslední je duchovní, ale skutečný. Bude to podobné tomuto pozemskému, stejně tak jako když Kristus po svém vzkříšení byl skutečný a vypadal podobně jako předtím, jenže byl duchovní a odlišný od toho pozemského řádu. Stále ale mohl jíst a pít se svými učedníky. Stále měl tělo a kosti, které byly hmatatelné a ruce, které podaly rybu a chléb Jeho hladovým učedníkům. (Skutky 10:40-41, Lukáš 24:39, Lukáš 24:42, Jan 21:9, 31) Ve svém vzkříšeném stavu Pán ale nebyl podřízen materiálnímu světu času, prostoru a fyzického omezení. Stejně tak i stvořený svět přírody se zvířaty, ptáky a rostlinami bude znovu obnoven do vyššího duchovního stavu, podobného tomu prvnímu

stvoření, ale trochu odlišného. Bude to skutečný stav, který bude neporušitelný (Římanům 8:20). Tvorstvo bude znovuzrozeno skrze vzkříšení Kristovo. Kristus zachraňuje více než je schopen zachránit člověk. On zachraňuje celé stvoření, které upadlo do marnosti při pádu člověka. „*Neboť stvoření napjatě vyhlíží a očekává zjevení Božích synů (stvoření je totiž poddáno marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je poddal) v naději, že i ono samo bude vysvobozeno z otroctví zkázy do svobody slávy Božích dětí.*“ Římanům 8:19-21

Pokud tohle neznamená, že veškeré stvoření včetně přírody neočekává vysvobození v tom stejném stavu vzkříšení jako spasení věřící, tak co to tedy potom znamená? Veškeré tvorstvo očekává nové duchovní obrození, které patří vykoupeným, neboť Kristus „*nás zplodil slovem pravdy, neboť se tak rozhodl, abychom byli jakousi prvotinou jeho stvoření*“ Jakubův 1:18 NBK. Kristus sám je „*obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření*“ Koloským 1:15 NBK.

Jak může být Kristus „*prvorozený všeho stvoření*“? Jedině tak, že zvířecí i rostlinné stvoření bude Krista následovat v Jeho vzkříšení do nového stavu. I země bude obnovena do tohoto nového stavu, neboť „*Podle jeho zaslíbení však očekáváme nová nebesa a novou zemi, v nichž přebývá spravedlnost.*“ 2 Petrova 3:13. Tahle nová země tedy bude mít stromy, květiny, zvířata a ptáky a veškerou svoji nádheru oslavené přírody ve vyšším neporušitelném stavu, který bude trvat na věky.

„*Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lviče i žírný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit.*“ Izajáš 11:6 (CEP)

Tyto věci jsou tak pevné jako samo Slovo Boží, neboť „*Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, činím všechno nové." A řekl mi: "Napiš, že tato slova jsou věrná a pravdivá."*“ Zjevení 21:5 (NBK). Jan viděl „*nové nebe a novou zemi*“ a také viděl „*to svaté město, Nový Jeruzalém, sestupovat z nebe*“ na novou Zemi.

Tak jako byl Eden park rozkoší a ovoce, na té první zemi, tak bude v tom vyšším obnoveném vzkříšeném stavu ten nový Eden na nové Zemi. Tento Eden je již v nebi v Novém Jeruzalému, který ještě sestoupil, ale brzy sestoupí.

Ráj je zahrada rostlin, zvířat a celé obnovené přírody

Všechno stvoření bylo zahrnuto ve spásitelném díle Krista na kříži. Když Kristus zemřel, veškeré stvoření také zemřelo. Když Kristus byl vzkříšen, veškeré stvoření bylo vzkříšeno. Když Kristus nesl trnovou korunu, nesl na sobě všechno prokletí, které přineslo trny a bodláčí. On je ten „Prvorozený všeho stvoření“.

Takovéto zjevení ráje v nebi, jaké viděly Adullamské děti, bude pravděpodobně pro mnohé čtenáře tak nové, jak tomu bylo i pro nás. Je tomu tak proto, že jsme „*nechápaní a srdcem pomalí věřit všemu tomu, co mluvili proroci!*“

Tyhle děti jsme nic o ráji neučili. Tyhle děti naopak vyučovaly nás. Některé nejmenší děti, které byly nejméně vyučeny těmto věcem, byly našimi nejlepšími učiteli. To, že tyhle věci dostaly přímo od Pána, je naprosto zřejmé, uvidíte to, když ty věci srovnáte s učením Bible. Vyučuje nás, že je právě takový ráj v nebi, který děti viděly. Pavel řekl, že znal člověka, který byl

„vytržen až do třetího nebe“ a tahle stejná osoba byla také vytržena do „ráje“. V poselstvích z knihy Zjevení se praví: „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: tomu, kdo vítězí, dám jíst ze stromu života, který je uprostřed Božího ráje.*“

Zjevení Janovo 2:7.

O nebeské krajině je nám řečeno: „*Potom mi ukázal čistou řeku vody života, jasnou jako křišťál, vytékající z Božího a Beránkova trůnu. Uprostřed ulice toho města po obou stranách řeky je strom života, nesoucí dvanáctero ovoce. Vydává své ovoce každý měsíc a listí toho stromu je k uzdravení národů.*“ Zjevení Janovo 22:1, 2. Takže v nebi je ráj s proudící řekou a ovocnými stromy.

Adullamští chlapci odpočívají u tichých vod. Věří, že když jednoho dne opustí tyto krásné přírodní scény, čeká je mnohem nádhernější příroda v Edenu Nového Jeruzaléma, který je v nebi.

Tento ráj je veliký „park“ neobyčejných divů. „Ráj“ znamená „Eden“. „Eden“ znamená „ráj“. „Eden“ je „park“; „ráj“ je proto „park“. Biblický slovník Peloubeta mluví o „ráji“: „*Tohle slovo je původem z Persie, a je použito v Septuagintě jako překlad slova „Eden“.* Znamená zahradu plnou rozkoší a ovoce, zahradu nebo také země rozkoše, něco jako anglický park“. Ale tento „park“ v nebi je pouze „tak trochu“ jako park pozemský, protože je mnohem větší než pozemské parky, jak rozlohou, tak i krásou, poněvadž Boží myšlení je větší než to pozemské. I ty nejlepší, nejkrásnější parky s řekami, s křišťálovými jezírky, se stromy, různými voňavými květinami, ptáky a zvířaty jsou pouze nedokonalou napodobeninou v porovnání s Edenem, který byl na „počátku“.

Jestli Bůh nevložil do srdce člověka tuhle lásku k přírodě a tuto touhu po přírodních parcích plných rozkoší a ovoce, odkud tedy pochází tahle univerzální láska k přírodě, která tam byla vložena již od počátku historie? Je veškeré lidské úsilí zachovat kousíček z té hynoucí přírodní nádhery tohoto prokletého a hynoucího světa pouze marnou fantazií, která trvá jen pár let? Je láska k ptákům, zvířatům, květinám, ke stromům, horám, údolím, jezerům a řekám pouhým pomíjejícím požítkem od Pána, aby nás trochu potěšil na naší pouti životem? Není snad možné, že by všechna tahle přírodní krása byla stínem neporušitelné reality, která je v Božím ráji?

Tahle přírodní krása není jen nějakým pomíjivým požítkem na naší pouti. Tato přírodní krása ukazuje k Bohu, ukazuje na Eden, který čeká křesťana na konci cesty. Láska k přírodě se může stát láskou věčnou pro ty, kteří přemohou svět skrze krev Beránka, kteří skrze víru

v Něho vstoupí bránami do města, ve kterém je ráj Boží, zahrada Eden v nebi, jejíž krása nebude nikdy hříchem poskvrněna.

Adullamské děti vidí ráj, zahradu Boží v nebi

Jistě vás bude zajímat, tak jako i nás, co tyto děti v zahradě Eden, která se nachází daleko za pozemskými oblaky ve městě Božím, viděly. Jeden z našich chlapců byl v ráji téměř hned poté, co vstoupil do nebeského města. Tam na něj čekali dva naši chlapci z Adullam, kteří zemřeli v Hokow. Tito chlapci ho prováděli rájem a částmi města. V několika momentech přišli na veliké místo, kde byl jakoby pěstěný trávník, celé místo bylo porostlé trávou, obklopené pozoruhodnými stromy třpyticími se zlatem. Celá tato krajina byla tak uchvacující, že tento chlapec řekl svým dvěma přátelům: „Tohle už mi stačí. Nic krásnějšího už existovat nemůže. Zůstanu rovnou tady“. Tito dva přátelé, kteří byli v nebi již delší dobu, mu řekli: „Nezůstávej tady, protože tam dál jsou ještě větší divy než tady.“ Když tedy pokračovali dál, přišli k ještě nádhernějším stromům a některé z nich měly na sobě ovoce. Celé to místo bylo jakoby obklopené zámeckým parkem a pod stromy byla nádherná tráva, květiny všech barev vydávaly neobyčejnou vůni, ptáci s krásným peřím zpívali a chválili svého Stvořitele. Byl to uchvacující pohled mimo jakékoliv lidské chápání. Tento chlapec řekl: „Tady musím zůstat, nemůžu dál pokračovat a zanechat tuhle velikou nádhru. Jsem tak šťastný.“ „Pojď ještě dál,“ řekli mu ostatní, „je mnoho věcí v nebi, které tohle vše převyšují.“ „Vy běžte,“ odpověděl, „ale já tady na chvíli zůstanu.“

Nechali ho tedy na té trávě pod stromy a odešli. Tráva byla jakoby sametová a viděl krásné stromy, které na zemi neexistují. Celou jeho bytost zaplavila taková radost a pocit štěstí, jaké na zemi nepoznal. Nacházel se v zemi „nevyslovitelné radosti a plné slávy,“ „v zemi, která je jasnější než den.“ Andělé často procházeli kolem a přitom hráli na harfu a zpívali. Jeden anděl se na něho usmál a nabízel mu svoji harfu. „Já neumím hrát,“ řekl. Anděl odešel a za chvíli procházeli kolem další andělé, kteří se na něho usmívali a přitom hráli a zpívali. Andělé měli bílé oblečení, na kterém nebyly vidět žádné švy a tváře všech byly dokonale krásné. „Když se na vás usmějí - ach, to se nedá nijak popsat,“ řekl chlapec, „na zemi není způsob, jak popsat úsměv anděla.“

Podobné přenádherné scény v ráji byly opakovaně viděny větším množstvím dětí z Adullam. V ráji viděly stromy nesoucí lahodné ovoce, nádherné květiny všech barev a odstínů, vydávající nádhernou vůni i ptáky s nádherným peřím, zpívající radostné písně chvály. V tomto parku byla také zvířata všech možných velikostí a druhů: velcí i malí jeleni, velcí lvi, velcí sloni, roztomilí králíci, a všechna možná domácí zvířata, jaká na zemi nikdy neviděly.

Lev s beránkem se budou pást. Zuřivá a dravá přirozenost již nebude a vše bude uvedeno do ještě vyššího stavu než na počátku, kdy vše bylo „velmi dobré“.

Hrály si se lvem a jinými zvířaty v nebeském parku

Děti držely v náručí domácí zvířata a předávaly si je z ruky do ruky. Když našly lva, jak leží pokojně pod stromem, vlezly na jeho hřbet, rukama mu projížděly hřívu, hladily mu hlavu a strkaly mu ruce do tlamy. Když chtěly, tak si lehly společně se lvem, aby si spolu užívaly lásku svého Stvořitele. Proč ne? Tam „*Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lviče i žirný dobytek budou spolu a MALÝ HOCH JE BUDE VODIT.*“ Izajáš 11:6 CEP (pozn. př. I když je zde spousta podobností s nebem, celá kapitola Izaiáše mluví o přicházejícím království v miléniu) Mladší chlupci jezdili na malých jelenech, zatímco ti starší na větších jelenech a také na slonech. Všude byla dokonalá láska. Vše bylo v dokonalé harmonii. Jaké výkřiky radosti! Jak šťastný je dětský smích! Nikdo jiný než náš nebeský Otec by nemohl takovýto ráj v nebi promyslet nebo naplánovat!

Jídlo a pití v nebi

Když měly hlad, děti jedly úžasné ovoce nebo si nasbíraly sladkou a občerstvující manu, která byla roztroušena všude okolo. Měly žízeň? Sem a tam byli kanoucí malé potůčky povzbuzující vody života.

Děti z Adullam viděly v nebi biblické postavy

Na travnatém palouku mezi stromy, květinami a ptáky v ráji viděly děti skupiny vykoupěných, jak tancují a hrají na trumpety spolu s anděly. Někdy se připojily ke šťastné slavnostní skupině, ve které byly malé i větší děti spolu s dospělými, ale kde nikdo nebyl starý. Jaké nebeské scény! Jací nebeští zpěváci! Jaká radost mezi anděly a vykoupěnými! Andělé jim ukázali Abrahama, Davida, Daniele, proroky, svaté a mučedníky z dávných dob. Viděly Petra, Jakuba, Pavla a ostatní, kterých tento svět nebyl hoden. Náš chlapec z chudého kmene Miao viděl svého strýce a svoji malou sestřičku, která ho předešla do země „tam někde“. Naše čínské děvčátko Marie, které zemřelo v Kotchiu, vzalo chlapce za ruku a připojili se k chvále v nebi.

Dva mladí věřící

Jednomu chlapci byla dána vize smrti křesťana

Zatímco se přátelé a rodinní příslušníci shromáždili okolo umírajícího, u postele stál anděl a čekal na vysvobození duše křesťana. Když byl tento člověk vysvobozen ze svého tělesného břemene, anděl ho uchopil za paži a vystupoval s ním do nebe. Knížatstva a mocnosti zlých duchů v povětrí se snažili zabránit tomu, aby tento anděl prošel, ale byli přemoženi vírou a chválou anděla, který stoupal vzhůru k nebeskému městu.

U brány se tomuto novému příchozímu dostalo přivítání zástupy andělů; se zpěvem, tancem a s velikou radostí se všichni spojili a královsky ho přivítali do věčného města vykoupených.

KAPITOLA VI ANDĚLÉ V NAŠEM STŘEDU

Vylití Ducha svatého na děti a mladé lidi z Adullam bylo vždy doprovázeno viděními andělů v našem středu.

V této chvíli je dobré připomenout si, co Písmo říká o andělech. Písmo vyučuje, že andělé mají svou účast v službě Ducha svatého. Jelikož „*duchové (andělé) proroků jsou pak poddáni prorokům*“ 1 Korintským 14:32, mají andělé podíl na proroctví, když prorok mluví pod inspirací svatého Ducha. Vidění, které Jan viděl na Patmosu a zjevení, které tam měl, když byl „v Duchu“, bylo dáno skrze anděla (Zjevení 1:1, 10). Andělé proto mají co dočinění s tím, když někdo mluví ve vytržení, vidí vidění skrze Ducha a získává zjevení od Ducha svatého.

Každá opravdová církev má zvláštního anděla té určité církve (Zjev. 1:20). Každý člověk, který prožil spasení, má anděla, který mu slouží (Židům. 1:14, Skutky 12:15). Každé dítě má svého služebného anděla, neboť andělé dětí mají neustálý přístup k trůnu Božímu v nebi

(Mat. 18:10). Andělé nás vždy vidí, i když my je vidíme jen stěží. Andělé mají také různé hodnosti (1 Kor. 4:9).

Jak Starý, tak i Nový zákon nám poskytuje dostatečné důkazy o tom, že zkušenosti s anděly v našem Adullam domově jsou reálné. Již jsme sdíleli víze, ve kterých andělé zachraňovali ty děti, které démoni svázali hroznými řetězy a táhli je do pekla. Andělé mají očividně účast na zachraňování ztracených. Andělé také vedli tyto děti do nebe a prováděli je po zlatých ulicích a skrze slávu ráje. Zdá se, že andělé mají co dočinění i s vizemi, které byly dány dětem. Většina dětí, které mluvily jinými jazyky a prorokovaly, tak činily ve chvíli, když tančily a zpívaly s anděly. Zdá se tedy, že andělé mají co dočinění s mluvením v jiných jazycích, neboť je možné mluvit „jazyky andělskými“ (1 Kor. 1:13) v dobách mocného vylití Ducha svatého.

Děti také měly vidění, jak zástupy andělů letí skrze nebe a někdy je viděly, jak letí z nebe na zem.

Andělé uprostřed a okolo Adullam

V té době, kdy přítomnost Ducha svatého byla zvláště zjevná, mnoho dětí vidělo anděly poblíž v místnosti. Když jim bylo skrze démonské mocnosti bráněno, pak viděly, jak andělé přicházejí, aby je vysvobodili. Někdy, když byla ta požehnaná přítomnost Páně v našem středu velmi citelná a byla přítomna harmonie a láska ve shromáždění, bylo vidět nad shromážděním velikého anděla a celá místnost byla obstoupena dokola menšími anděly stojícími jeden vedle druhého. Každý se dotýkal toho druhého zleva i zprava, takže v tom kruhu nebyl vůbec prostor pro vstup nějakého démona. Při těchto příležitostech, když naše děti viděly anděly strážné okolo nás, pak nebyly žádné víze démonů v místnosti, tak jak tomu často bývalo. Jednoho večera, když náš anděl strážný spolu s kruhem andělů byli okolo nás v takovémto dokonalém šiku, děti řekly, že slyšely demony vně toho kruhu andělů, jak dělají hněvivý rozruch, protože nebyli schopni zabránit požehnanému společenství v Duchu svatém. Starší chlupci v Kotchiu také viděli tento kruh andělů.

Nikdy nezapomenu na ten požehnaný pocit přítomnosti Boží, která byla na shromážděních, ve kterých děti viděly anděla přímo nad našimi šťastnými, Duchem naplněnými lidmi. Tento anděl se na nás shora díval, usmívavě se podíval dokola na anděly, kteří nás obklopovali, aby viděl, jestli někde není nějaká mezera pro mocnosti temna. Kladl jsem si otázku, jestli tento anděl nad námi není zvláštní anděl domova Adullam a ti menší andělé nižší hodnosti okolo nás nejsou naši osobní strážní andělé. Děti všech věkových kategorií viděly anděly. Jejich oči byly většinou zavřené, když je viděly, ale někdy je viděly i očima otevřenými. Bez jakýchkoliv pochybností jsme všichni mohli věřit tomu, že jsme skutečně v přítomnosti andělů.

KAPITOLA VII KRÁLOVSTVÍ ĎÁBLA

Žádný bedlivý pozorovatel, který byl v těch týdnech mocného vylití Ducha svatého, nemohl pochybovat o tom, že jsou dvě království, které jsou mezi sebou v neustálém konfliktu. Tak

Modla podle podoby démona. Někteří démoni takto podobně vypadají a někteří ještě hůř.

jistě, jak andělé slouží a svatý Duch vede do opravdového království světla, tak jistě démoni zadržují a ďábel je vede v oblasti zlých duchů v království skutečné temnoty. Jak jedno tak i druhé království nám bylo ukázáno. Člověk nám byl ukázán jako bitevní pole. Bible nás vyučuje, že jsou nižší a vyšší hodnosti mezi zlými duchy. (Římanům 8:38 Weymouth) a že naše bojování není „*proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech.*“ Efezským 6:12 KMS. Jak Starý, tak i Nový zákon vyučuje realitě království temna a realitě démonů.

Démoni

Sdíleli jsme se už s tím, jak byli démoni vyhnáni z jednoho muže a jak ten větší démon byl viděn, že utíkal po místnosti ve velikém hněvu, až se nakonec chopil nechráněného školního učitele, který vše jen sledoval, a hodil s ním o podlahu. V tom okamžiku viděli dva chlapi tohoto velikého, černého, lidsky vypadajícího démona, jak vstupuje do toho muže. Několik dětí vidělo, jak démon, kterého vyhnal jeden Duchem naplněný mladý muž, se schoval za malými stromky na našem dvorku. Tento démon a ještě jeden, který ho doprovázel, jenž byl asi o polovinu menší než ten první, byli viděni dětmi, které se modlily se zavřenýma očima a také některými, jejichž oči byly otevřené. Ale všechny viděly tu stejnou věc ve stejný čas. Podobu každého démona popsal každý jednotlivec naprosto stejně.

V záchraném domově Adullam jsme měli mladou dívku, která byla očividně otevřená pro démonickou aktivitu. Řekla nám, že předtím, než k nám přišla, měla chvíle, kdy měla záchvaty nebo stavy bezvědomí. Krátce poté co přišla, šla spolu s dalšími dívkami na procházku ven z města. Na cestě zpět jedna z nových děvčat, která byla napůl slepá a slabomyslná, trochu zůstala pozadu, až se ztratila. Tohle starší děvče se jí vydalo hledat a když se pak společně vracely domů, uviděla najednou před sebou tři demony, jen pár kroků od ní. Jeden z nich byl „vysoký jak dveře“ a byl doprovázen dvěma menšími, velikosti dvanáctiletého chlapce. Všichni tito démoni byli tmavého zjevu s velikýma očima a hrůzostrašnými tvářemi. Ti dva menší démoni byli očividně podřízeni tomu většímu démonu, kterého následovali. Děvče bylo vystrašené z toho, co vidělo. Ten veliký démon k ní přišel a uchopil ji za hlavu. Dostala závrať a byla téměř v bezvědomí. Jen stěží mohla chodit. Téměř ani nebyla schopna vidět ulici a domů ji musela vést dvě děvčata. Když přišla domů, udělalo se jí na chvíli dobře. Trochu později, když jsme měli večeři, však někdo přišel s tím, že tohle děvče je ve svém pokoji v bezvědomí. Našli jsme ji ležet na zemi, dýchala tak, jako kdyby pokojně odpočívala, ale nebyli jsme ji schopni probudit. Poté co jsme se za ni modlili, tak jsme se všichni shromáždili na našem běžném večerním modlitebním shromáždění. Brzy byla tato dívka dokonale v pořádku.

Řekla nám, že byla svázaná nějakými řetězy a démoni jí táhli dolů a stále dolů po nějaké veliké temné cestě. Mezitím se tiše modlila; až si najednou uvědomila, že ji Pán osvobodil a je schopna se postavit. Okamžitě byla při vědomí a její mysl se vyjasnila. Když byla ve svém pokoji o samotě a posadila se na svou postel, uviděla najednou znovu tyhle tři demony, které potkala na ulici. Teď už ale necítila žádný strach, neboť věděla, že Pán je Přemožitel. Podle toho se zachovala a vyhnala tyhle demony z místnosti „ve jménu Ježíš“. Když neochotně

ustupovali krok za krokem, následovala je ve jménu Ježíš, až je vyhnala na cestu za velkou čínskou bránu, kterou se k nám vstupuje. V několika následujících měsících, co byla u nás, již žádné záchvaty ani stavy bezvědomí neměla.

Mluvil jsem o těchto případech podrobně, protože v obou případech byla démonická aktivita tak patrná, že kdokoliv mohl upozorovat a říct, že se zde odehrálo něco nadpřirozeného. Mohli bychom vám vyprávět o mnohých jiných případech démonické aktivity, které se u nás odehrály během několika let, ale tyhle jsou dostatečné; chtěli bychom teď něco říct o démonické aktivitě v době, kdy dochází k vylití Ducha svatého.

Když jsme viděli některé projevy, kterým jsme nerozuměli, modlili jsme se a důvěřovali Pánu, a rozhodli jsme se, že nebudeme nijak zasahovat, dokud jasně neuvidíme, že se děje něco škodlivého nebo hříšného. Po osmi týdnech úžasných projevů Ducha svatého jsme byli velice vděční za to, že jsme dětem nechali takovou svobodu. Viděli jsme, jak je Pán úžasně vede a věci, kterým jsme dříve nerozuměli, se nakonec potvrdily jako část Božího plánu, ve kterém jsme přijali jedny z nejnádhernejších a nejvzácnějších zjevení.

Jedno z neobvyklých zjevení byli

démoni, které děti viděly.

Zatímco některé děti prožívaly požehnaný čas v Duchu svatém, jiné během toho, co se snažily modlit, usnuly. Ty, které byly pod pomazáním, mohly často vidět demony při těch, které se cítily ospale a nemohly se promodlit skrz. Viděly, jak démoni přicházejí skrze otevřené okno nebo dveře. Někdy viděly demony, jak se líně povalují pod stolem nebo na pohovce v místnosti. Pod pomazáním Ducha svatého děti se zavřenýma očima ve jménu Ježíš tyhle demony vyháněly až do chvíle, kdy vyskočili z okna nebo dveřmi.

Často také tyto demony pronásledovaly až ven na ulici. Když se démoni objevili, byli často viděni několika jednotlivci najednou.

Některé děti viděly demony již předtím. Zjistili jsme, že i přes veškeré naše vyučování o Pánu Ježíši se stále bály démonů, takže do svých pokojů v noci nechodily samy a když spaly, tak měly přikryté hlavy. Skrze tato zjevení se však děti naučily, že ani ti největší a nejohroženější démoni nezmohli nic ani proti tomu nejmenšímu dítěti, které je přikryté krví Ježíše, takže konečně poprvé jsme měli spoustu šťastných dětí, které se již démonů nebály, nebály se ve tmě a neměly strach spát s odkrytou hlavou.

Můžete si klást otázku, **jak tito démoni vypadali.**

Ti démoni, kteří byli spatřeni, se dají nejlépe popsat jako modly, které jsou k vidění v čínských chrámech. Podle Bible a také podle Číňanů je spousta modlářství uctíváním démonů. Vytváření model v podobě démona je pokus o reprodukci podoby démonů, kteří byli spatřeni.

Děti viděly demony „vysoké jak dveře,“ se špičatými bradami a hlavami plnými bradavic. Byli také jiní, kteří vypadali úplně jinak a byli poloviční velikosti. Někteří měli metr až metr a půl, a také viděly úplně malé, kteří měřili jen asi pět centimetrů a kteří tyhle větší demony všude následovali. Ti velicí, odporně vypadající démoni s velikýma očima, jsou ti, kteří mají moc svázat člověka a vzít ho do pekla.

(pozn. př. Proč Bůh tyhle satanské mocnosti dopouští? Proč jednoduše satana nechytne a nesváže ho? Odpověď: Tak dlouho, jak je tu hřích a vzpoura proti Bohu, tak dlouho zde bude satan. Plní určitý Boží záměr; proto také Bible praví, že bude MUSET být propuštěn ke konci milénia. V Bibli je příběh o tom, že Bůh poslal zlého ducha na krále Saula pro jeho neposlušnost; také se dočtete o králi a jeho prorocích, jímž Bůh poslal do úst lživého ducha. Byl to Bůh, kdo bil Egypt ranami a jednou z nich byly žáby, které v knize Zjevení reprezentují zlé nečisté duchy. Satan je nazýván v Bibli také Belzebub, což v překladu znamená „král much“. Mouchy se živí odpadem, něčím mrtvým, jsou součástí úžasného koloběhu v přírodě; a něco podobného se děje v duchovním světě. Představte si, že by žádné mouchy ani červi, ani nic podobného neexistovalo – všechno mrtvé by zde zůstávalo! Římanům 8:28 „*Víme pak, že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému*“. Všechny věci znamená i ty zlé. Pokud žijete čistým životem a vaše roucho je vyprané v krvi Beránka, pak můžete říct to, co Pán Ježíš: Jan 14:30 „*Již nemnoho mluvíti budu s vámi; neboť jde Kniže tohoto světa, ale nemát' nic na mně.*“)

Knížatstva a mocnosti v povětří

Tato hejna mocností v povětří a jejich práce temnoty ve spolupráci s démony na zemi, to bylo jasně spatřeno několika Adullamskými svědky, jejichž svědectví je následující:

Vláda těchto houfů zla je v podnebeských oblastech. Zde jsou trůny, z nichž tito ďábelští andělé vládnou ve své satanské moci nad zemí. Tito vládcí temnoty vypadají různě: někteří jsou vyšší postavy než ostatní; mají na sobě různé oblečení, koruny, liší se výrazy obličeje, povahou a autoritou. Svým vzhledem vypadají opravdu ďábelsky a také se chovají jako Satan.

Tito vládcové zla jsou v neustálém sváru mezi sebou, každý touží po vyšší autoritě, jeden žárlí na druhého a touží mít to nejvyšší postavení. Ti, kteří mají vyšší postavení, si svoji pozici neudržují skrze souhlas těch, kteří jsou pod nimi, ale čistě svou vlastní nadřazenou prudkostí a mocí. Jsou v neustálém konfliktu a hádkách. Všichni mají koruny, které reprezentují jejich různé úkoly a hodnosti. Všichni touží sedět na trůnech, které jsou nad nimi a mít na starosti práci zla na zemi spíše, než aby sestoupili dolů na zem a pomohli s plněním úkolů démonických mocností pod nimi.

Ti, kteří mají nejvyšší hodnost, sedí na trůnech v podnebeských oblastech a vládnou nespočítatelným zástupům zlých duchů. Odkud jsou také démoni posíláni na zem, aby svedli obyvatele, aby bojovali s mocnostmi spravedlnosti, aby posílili ta slabá místa v démonických silách na zemi a aby svázali a odtáhli zlé lidské duše do pekla, když zemřou.

I když tito zlí andělé létají vysoko do nebe až k samotným branám Nového Jeruzaléma a i když sestupují k zemi a létají ve vzduchu, jejich centrum, kde se shromažďují v nespočetném množství, je v podnebeských oblastech, kde mají své trůny autority. Odtud démonští duchové všech možných velikostí létají dolů s určitým cílem. Zlé anděly vyšších hodností obklopuje určitý druh záře. Všichni jsou si jistým způsobem podobní. Všichni mají křídla, mají koruny a všichni patří do těch podnebeských oblastí. Jejich vyslaní poslové sestupují na zem pouze dočasně. Jakmile je jejich úkol splněn, vracejí se zpět.

Zástupy zlých duchů na zemi jsou ale velmi odlišní od těchto démonických andělů. Ti, co jsou na zemi, křídla nemají; mohou chodit a rychle běhat; pohybují se volně, ale zjevně zemi neopouštějí. Jsou různých velikostí od několika centimetrů až po tři metry, nosí křiklavé

barevné oblečení s mnoha proužky a mají čepice různých moderních tvarů a barev; někteří naopak nosí otrhané hadry a špinavé oblečení.

Někteří z těchto démonů na zemi mají velmi malou moc a jsou jen málo škodliví. Jiní jsou naopak velmi vysoké postavy, hrozní na pohled a mají velikou moc. Mají moc postavit se proti dílu spravedlivého a proti práci andělů mezi lidmi. Při jednom takovém konfliktu s andělem, pozemští démoni vyšší hodnosti s asistencí jiných nižší hodnosti, shlukli se kolem anděla a snažili se ho udeřit palicemi, meči a jinými zbraněmi. Skrze víru a chválení Pána tento anděl obstál a odrazil ten útok, takže se ho nikdo nemohl dotknout. Démoni nižší hodnosti, kteří tento konflikt sledovali z povzdálí, když uviděli, že jejich kumpáni jsou ve svém útoku neúspěšní, začali volat mocnosti zla vysoko v povětří, aby poslali posily ďábelských andělů z ovzduší. V odpověď na tuto naléhavou prosbu bylo posláno deset zlých andělů dolů na zem. Když se tito přibližovali k zemi, démoni nižší hodnosti dole pod nimi začali radostí tleskat rukama na uvítanou. Když ti zlí démoni přiletěli dolů na místo konfliktu, démoni nižší hodnosti sledovali v tichém obdivu tuhle satanskou delegaci shora. Ale i těmto silám anděl odolal chválením a vírou, až se najednou zjevila sláva Boží, která sestoupila a cele obklíčila všechny démonské mocnosti.

Ten chlapec, který viděl jak křesťan umírá, také viděl
co se děje, když umírá neobrácený.

Když jeden neobrácený muž zemřel, jeho duše poté, co byla vysvobozena z těla, putovala bez nějaké překážky na zemi od jednoho místa k druhému, až do doby, než jeden z ďábelských andělů sestoupil z oblohy s řetězy, svázal ho a silou ho stáhl dolů do pekla. **Smrt člověka, který tvrdil, že je věřící a Pána znal, ale opravdově nečinil pokání, byla ještě horší.** Když tento muž umíral, démoni čekali u jeho smrtelné postele se zlomyslným (ďábelským) požitkem na vysvobození duše tohoto pokrytce, který kdysi vyznával, že je křesťanem. Tito démoni ho začali svazovat ještě před tím, než svoje tělo cele opustil a svazování svého zajatce dokončili v poslední minutě, kdy vydechl svůj poslední bezbožný dech. Tomuto pokrytci nebylo dovoleno chodit po zemi ani minutu. Stal se terčem posměchu svých podmanitelů démonů, kteří ho v hrůze stáhli do pekla.

Další takový bezbožný člověk byl spatřen, jak si z něho démoni udělali zvláštní sportovní zábavu. Když ho svázali řetězy, tak ho táhli po zemi, znovu a znovu s ním šhubali a postavili ho na nohy jen proto, aby s ním zase šhubali a táhli ho po zemi jak mrtvého psa. Poté co si se svým zajatcem užili zábavy, táhli tohoto muže dolů po temné cestě do pekelných oblastí.

Byl také jeden

chlapec z Adullam, který byl zavlčen do pekla

Protože se jako poslíček vojenského úředníka choval špatně, byl vyhozen. Když jsme ho viděli několik dní žebrat na ulici, vzali jsme ho do záchranného domova Adullam. Slíbil, že se změní, navenek se začal chovat slušně, po nějakou dobu slyšel evangelium a činil pokání. Z našeho domova se však začaly ztrácet různé předměty, zloděje se nepodařilo najít, až jednoho dne byl tento chlapec přistižen, když šel prodat ukradené věci. Poté jsme ho z našeho domova propustili.

Po několika měsících žebráckého života tento chlapec sliboval, že se změní, pokud mu dovolíme vrátit se, a tak jsme mu dali další příležitost. Také Pán mu dal očividně další příležitost, neboť se u něho vyskytovaly projevy Ducha svatého a dostal nadpřirozené

zjevení, které objasňovalo cestu života velmi jednoduchým způsobem. Tento chlapec měl pomazání Ducha svatého, když Pán jednal přímo ohledně jeho hříchů a ukázal mu tu lepší cestu. Přes tohle všechno ten chlapec znovu utekl a připojil se k pouličnímu gangu žebráckých zlodějů. O několik měsíců později spadl a zlomil si ruku, dostal infekci a začal umírat. Našli ho pracovníci nemocnice a vzali ho s sebou. V nemocnici byl však tak neposlušný, že byl vyhozen a brzy beznadějně umíral na ulici. Když k nám znovu přišel a sliboval pokání, bylo nám ho líto a znovu jsme ho vzali do domova.

Den po dni se blížil ke konci své cesty. V noci předtím než zemřel, jsem byl probuzen nelidským ječením, které připomínalo vytí nějakého divokého zvířete nebo zloducha. Když na druhý den chlapec zemřel, doma jsem nebyl. Když tam tak ležel ve smrtelných křečích, hrozní démoni ho se zalíbením obstoupili. Když jeho duše opouštěla tělo, tento chlapec uviděl svoje podmanitele a začal plakat, křičet, ječet a volat z plna hrdla na celé kolo v hrůze: „Pane Baker, pomozte! Pomozte! Pomozte! Ach, pane Baker, rychle přijďte! Pane Baker, pane Baker! Pomoc, jsou všude okolo mě s řetězy! Přišli si pro mě! Pomoc, pomoc, pane Baker, pomoc! Ach, och, ó, pomoc! Pomoc! Svazují mě řetězy. Pomoc! Pomozte! Pomoc! Oh, ó, ó, oh, pomoc! Ó-ach-p-e-k-l-o!“

(pozn. př. Někomu se může zdát velmi přísné, takto jednat s chlapcem, ale Písmo tohle potvrzuje: Zj. J. 20:12 „*I viděl jsem mrtvé, MALÉ I VELIKÉ, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiné knihy také jsou otevřeny, to jest knihy života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých.*“ Bůh je činí zodpovědné za svoje činy. „*Mnozí mi v ten den řeknou: 'Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu nepravovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony a nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?' A tehdy jim vyznám: 'Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravost!'*“ Následující verše jasně ukazují na to, jaký druh nepravosti dostane „křesťana“ do pekla: „*Cožpak nevíte, že nespravedliví nebudou dědici Božího království? Nemylte se! Smilníci ani modláři, cizoložníci, zženštilí ani homosexuálové, zloději ani lakomci, opilci, utrhači ani rváči nebudou dědici Božího království.*“ 1 Korintským 6:9, 10. Všimněte si ale prosím, že znamení a divy, které Pán konal skrze Jidáše byly pravé a nikoliv falešné, neboť Pán dal svoji moc všem dvanácti (Matouš 10:5-8), byla to Jeho moc a nikoliv d'áblova. Zde je třeba nejvyšší opatrnosti! Farizeové říkali, že Ježíš dělá znamení a divy skrze Belzebuba (král much). Ježíš řekl, že tento hřích ROUHÁNÍ jim nebude odpuštěn v tomto věku ani v budoucím! Tohle je horší hřích než vraždy, smilstva, krádeže atd. Písmo praví o duchu antikrista, který zde byl už v době svatého Jana a samozřejmě víme, že v těchto posledních dnech bude „zjeven v těle“ O této šelmě se praví: „*A byla jí dána ústa mluvící veliké věci a ROUHÁNÍ*“ Zj. Janovo 13:5 V epištole Jana se praví, že tento duch antikrista vyšel ze středu věřících a nikoliv nevěřících: „*Vyšli z nás, ale nebyli z nás.*“ 1 Janův 2:19. Ježíš velmi jasně nazval farizeje semenem hada, jsou zplozeni z d'ábla a tedy jsou jeho součástí. Tento duch rouhání je v této poslední době vidět stále více i mezi Božím lidem; je to hrůza, ale je tomu opravdu tak. Dnešní věřící se vůbec neostýchají nazvat rouhavými jmény služebníky Boží, kteří chodili nebo chodí v nadpřirozeném pomazání z nebe. Falešné proroky a učitele už není tak obtížné rozpoznat, nepoznáte je ale podle zázraků, ale podle UČENÍ, které vyučují a ve kterém zapírají Krista příšlého v těle. „*Ale žádný duch, který nevyznává Ježíše Krista příšlého v těle, není z Boha a to je ten duch Antikrista, o kterém jste slyšeli, že přichází, a už teď je na světě.*“ (1 Janův 4:3). Tohle vyznání není myšleno jen jako nějaké krátké prohlášení, ale je to vše, co mluví, co káže a vyučují. To, že někdo žije nečistým životem, z něj ještě nedělá falešného proroka, ale falešného bratra a v tom je veliký rozdíl. Falešný prorok šíří učení, které popírá Krista příšlého v těle. Jestli někdo učí, že Ježíš přijede na bílém koni a druhý, že na bílém oslátku, to z něj ještě nedělá falešného proroka!)

Vidění pekla

Znovu a znovu naše děti měly vidění pekla a jezera ohně. Když byl někdo pod pomazáním Ducha poprvé, tak měl obvykle vidění pekla. Byl svázaný řetězy a démoni ho vlekli skrze temné území. Některé děti slyšely demony všude kolem sebe. Pokud byly vzaty ještě dál, pak viděly v dálce matné světlo, které, jak se později ukázalo, bylo odleskem světla z ohnivého jezera. Některé děti byly přinuceny jít tak daleko, až tohle jezero uviděly přímo před sebou. Po celou dobu prohlašovaly moc krve Kristovy a prosazovaly, že nebudou poslouchat a moci svých podmanitelů se nevydají. Věřily, že Ježíš je jistě zachrání. Již jsme s vámi sdíleli, jak Pán, ještě předtím, než se dostaly k tomuto ohnivému jezeru, s nimi jednal a ony vírou přijaly spasení skrze Jeho krev.

Bible popisuje peklo jako místo temnoty a také učí, že část d'ábových andělů je spoutána v řetězech temnoty a čeká na soud. Děti nejen, že viděly v pekle temnotu, ale také to

jezero ohně,

ke kterému se vždy přicházelo skrze oblast, ve které byla d'ábelská temnota. Skrze vidění byly vedeny až k samotnému okraji velkého jezera plného tekutého ohně, které se nacházelo v jakési polotemné propasti, ze které vycházely sloupy kouře. Když se kouř usadil na hladině jezera, pak bylo jezero méně zřetelné. Když se ale kouř trochu zvedl, bylo jasně vidět tohle jezero ohně se svými červenými a nazelenalými plameny a také bylo zřetelně vidět jeho vězně.

Když děti nahlížely dolů do této propasti v pekle, pak jsme je viděli, jak se nejdřív něčeho pevně chytily nebo si klekly na kolena a opřely se rukama a pak se opatrně nakláněly, aby nahlédly do těchto pekelných oblastí. Na chvíli se zadívaly a poté se stáhly zpět, aby tam náhodou nespady. Někdy tyto děti ležely velmi opatrně na bříše a nahlížely přes okraj jezera ohně dolů.

Bylo také vidět, jak ztracení sestupují do pekla. Někteří tam spadli, jiní překročili přes okraj a někteří byli svázáni demony a hozeni do pekla. Jeden chlapec viděl skupiny hříšných, kteří byli svázáni do rance a byli připraveni k hození do této ohnivé pece. Když plameny slábly a kouř klesl, bylo slyšet nářek nešťastných. Chvílemi se oheň v tomto jezeře zesiloval, kouř se vznesl vzhůru a tehdy bylo slyšet ječení a nářek agonie.

Jedna osoba byla povalena na zem a křičela jako někdo, kdo velmi trpí. V jezeře ohně bylo moře rukou, které se natahovaly o pomoc. Ti, kteří byli dole, hleděli vzhůru k těm, kteří se na ně shora dívali a volali k nim o pomoc. Mohli jsme slyšet, jak k nim naše děti mluví, podobně jako když slyšíte někoho mluvit do telefonu, s tím, že můžete slyšet jen jednu stranu rozhovoru. Slyšeli jsme následující: „Nemohu ti pomoci.“ „Ne, nic pro tebe udělat nemohu.“ „Ale když jsi žil na zemi, neuposlechl jsi evangelium.“ „Ne, teď už je příliš pozdě; před tím než jsi se sem dostal, tak jsem ti kázal, ale ty sis ze mě dělал legraci a odmítal jsi Ježíše. Teď víš, že jsem ti říkal pravdu.“ „Ne, nemohu udělat nic; tohle je soud Boží.“ „Kdybys jen býval poslechl, tak sis mohl spolu s námi teď užívat nebe.“ Po takovýchto rozhovorech byly děti vedeny pryč, aby si užívaly přítomnost Ježíše v nebi a slávu na zlatých ulicích v ráji Božím.

Lazar mohl vidět toho boháče v pekle, jak se trápí v plamenech, a boháč navíc mohl mluvit s Abrahamem, ale nemohl překročit tu propast. Když bude Kristus kralovat jako Král králů na zemi, tehdy budou vykoupené národy hledět na ty ztracené.

Jeden chlapec uviděl v pekle svoji babičku, kterou se snažil získat pro Krista. Kdysi provozovala magii a také někoho i zabila. Postavila se proti evangeliu, které slyšela ve vesnici a způsobila, že mnozí odmítli světlo. I jiné děti měly vidění svých příbuzných v pekle. Ten domorodý chlapec, který viděl svou babičku v pekle, je tentýž chlapec, který viděl svoji malou sestřičku a jejího věřícího strýce v nebi.

Jména lidí, kteří v Ježíše nevěřili, nebyla viděna na žádném z příbytků u zlatých ulic v nebi. Ti v pekle byli všichni nevěřící. Jednoho večera, když Pán mluvil v úžasném proroctví skrze jednoho malého chlapce, tak mezi jinými věcmi, které řekl, zaznělo i toto: „V nebi nebude nikdo kromě těch, kteří věří v evangelium.“

Poté co Pán provedl tyhle chlapce a děvčata skrze nádherné a velice systematické lekce Ducha svatého, téměř všichni došli na

rozcestí.

V této vizi, která jim byla neustále opakována, až se zdálo, že již nikdy nemůže být zapomenuta, ten, který se v této vizi nacházel, stál na rozcestí dvou velice dlouhých cest. Jedna byla ta úzká cesta života, která vede do nebe a do slávy; ta druhá byla ta široká cesta, která vede do pekla a zničení.

(pozn. př. Zde je velice důležitá jedna poznámka: Je důležité uvědomit si, že některé věci, jako třeba vidění tohoto rozcestí, jsou podobenstvím dnešního života mnohých lidí. Kniha Zjevení není celá psána jako podobenství – NĚKTERÉ VĚCI PODOBENSTVÍM JSOU, ZATÍMCO OSTATNÍ NIKOLIV. Ježíš, tak jak je popsán v knize Zjevení s běloskvoucími vlasy a zářivě bronzovými nohama, opásán pásem a s očima jako plamen, je opravdový Ježíš a takto byl spatřen již spoustou svatých lidí, kteří Ho přesně takto viděli. Nová zem je opravdu nová zem a duše pod oltářem jsou skutečné duše, stejně tak jako bitva u Armagedonu bude opravdová bitva a antikrist opravdový antikrist. Naproti tomu se „na nebi ukázalo veliké znamení“, tohle znamení je tedy znamením neboli symbolem něčeho a nikoliv opravdová věc. Kdyby celá kniha Zjevení byla psána jen symbolicky, proč by se tedy v ní upozorňovalo na to, že se v tomto případě jedná o znamení? Také satan není drak s ocasem a Ježíš není doslovný beránek. Tedy rozeznávejme mezi tím, co je symbol a co symbol není. Když budete číst dál, zjistíte, že svědectví dívky z domova Adullam vypovídá o jednom chlapci, který neodevzdal svůj život Kristu, zemřel a tahle dívka ve vidění s ním pak mluvila v pekle. Tohle peklo jistě není žádné podobenství, Pán Ježíš, když mluvil v podobenstvích, tak nikdy nepoužíval žádná jména, takže příběh o pekle, ve kterém zmiňuje Lazara, je opravdový a nikoliv žádné podobenství!)

Veliké, zaneprázdněné, uspěchané zástupy – zástupy zaměstnané byznysem, nesoucí veliká břemena hříchu a spěchající za věcmi tohoto života – procházely kolem v nekonečných proudech. Dítě bylo kazatelem na tomto rozcestí. Znovu jsme slyšeli jen jednu stranu rozhovoru: „Haló! Příteli! Prosím, počkej chvíli; chci s tebou mluvit. Chci ti něco říct, nechod' tou širokou cestou; ta vede do pekla a zničení. Tam jsem již byl a sám jsem peklo viděl. Zastav se tady u kříže a nechej se Ježíšem obmýt ze svých hříchů. Od tohoto Kristova kříže zde můžeš začít jít po této úzké cestě, která tě zavede do nebe a věčného života a radosti. - Ó! Ten člověk tomu nevěří. Jde si po té široké cestě. Jaká škoda! Zastavím tohoto jiného muže a uvidím, jestli mi uvěří.- Dobrý den! Moment! Chci vám něco říct, nenásledujte ten zástup. Oni ani nevědí, kam jdou. Ta cesta vede do zničení; to je cesta do ohnivého jezera. Prosím, nechod'te po ní. Přišel jsem sem, abych zastavil pokud možno co nejvíce lidí a varoval je. Raději se otočte sem a nechte Ježíše, ať očistí vaše hříchy, a pojd'te s námi nahoru po té cestě, která vede do nebe, kde bydlí Bůh. - Ach ne, také on jde tam jako všichni ostatní!“

„Tady je další. Zastavte na chvíli! Chci vám něco říct, vystupte z toho zástupu. Copak nevidíte, že se z té cesty nikdo nevrací zpět? Nikdo z těch, kdo jdou dolů po té cestě, se nevrací zpět. To je ta široká cesta, která vede do pekla. Zastav se zde u kříže, věř evangeliu spasení skrze Ježíšovu krev, a budeš v bezpečí. Nikde už žádná jiná cesta není. Jenom tohle je ta cesta do nebe. Obráťte se sem, jinak také zahynete.“ - „Ach, to je ale politováníhodné, on mi nevěří. Tamhle si jde spolu s ostatními.“

Občas se tento mladý kazatel rozhodl, že když mu nikdo nevěří, tak bude následovat ten svéhlavý zástup, aby uviděl, co se stane. Když spolu se zástupem přišel na okraj jezera ohně, slyšeli jsme ho jak říká: „Podívej se na tento zástup, jak padá do pekla! Nikdo neunikne. Všichni jdou dolů.“ Když se tento kazatel pomalu přiblížil k okraji propasti jezera a uviděl tyto trpící zástupy, řekl: „Teď už ti pomoci nemohu. Řekl jsem ti o tom tam na tom „rozcestí evangelia“, ale ty jsi mi nevěřil. Ne, nevěřil bys mi, i kdybych ti mohl pomoci se dostat odtud ven. Ne teď jsem již bezmocný. Kdybys mě jen poslechl, když jsem tě varoval, Pán by tě byl zachránil; přišel jsi sem a spadl jsi sem, protože jsi nedbal na moji radu. Ne, opravdu nemohu. Jdu zpět na to rozcestí, abych zjistil, jestli najdu někoho, kdo mi bude naslouchat, snad se mi jich podaří alespoň pár zachránit.“

Občas byl úspěšný, když se mu podařilo, aby ho někdo poslouchal. Pak řekl: „Teď se pokař pod tímto Ježíšovým křížem a modli se. Ach, ty nevíš jak se modlit? Tak tedy opakuj po mně, co ti budu říkat. „Ježíši, jsem hříšník! Byl jsem na své cestě do pekla. Zasloužím si jen peklo. To veliké břímě, které nesu, není nic jiného než hřích. Odpusť mi moje hříchy a uč mě žít jen pro tvoji slávu. Amen“. Byla tam veliká radost, když byl tento hříšník spasen a nastoupil na tu úzkou cestu, zatímco se mladý kazatel snažil zachránit dalšího svedeného poutníka.

Tyto vize s menšími změnami byly opakovány mnohokrát po sobě, ujasňujíc, že spasení je dáno pouze skrze pokání a vírou v krev Kristovu, skrze kázání evangelia; že mnoho je povolanych, ale jen pár je spasených; že cesta do zkázy je široká a zástupy jdou po ní; že cesta života je úzká a málo je těch, kteří ji nalézají. Bylo jasně ukázáno, že křesťan musí stát v mezeře, na rozcestí těchto cest a podle svých možností přesvědčovat a varovat.

Již jsme vám řekli, jak tito chlapci, i když byli ještě malí, šli ven na ulici a kázali s pomazáním Ducha svatého, někdy pod přímou inspirací, o jaké jsme nikdy dříve neslyšeli. Uzavřu tuhle kapitolu příběhem o

studentu univerzity, který přišel na tohle rozcestí.

Přímo naproti naší brány domova žil student, který měl toho roku promovat na univerzitě. Poté co sem přijel ze školy, tak jsem s ním mluvil a požádal jsem ho, aby přišel a diskutoval v přátelské atmosféře o Bibli a o křesťanství. Párkrát přišel a já jsem cítil, že se nechal přesvědčit o pravdě, kterou jsem mu řekl. Zdálo se, že otázky, které mi položil, byly zodpovězeny k jeho plnému uspokojení.

Skrze něho jsem měl možnost hovořit i s jinými univerzitními studenty během jejich prázdnin. Chodil jsem k nim v době, kdy na děti z Adullam přišlo mocné vylití Ducha svatého. Studenti byli přátelští a cítil jsem, že student, o kterém jsem se zmínil, uviděl jasně pravdu evangelia. Viděl jsem ale také, že i když se choval zdvořile, tak nebyl nakloněný k tomu, aby přijal pravdu a nelíbilo se mu, jak ostatní studenti reagují přátelsky na biblické diskuse.

Jednoho rána, když jedna z našich dívek byla před naší bránou, stalo se, že tam byl i tento univerzitní student. Tato dívka mu řekla, aby se stal křesťanem, a velmi jednoduchým způsobem ho povzbuzovala, aby věřil v Ježíše, aby On ho mohl zachránit z jeho hříchů, učinit z něho dobrého člověka, zachránit z pekla a uvést ho do nebe.

„K čemu mi je být křesťanem? Nepotřebuji být spasen.“

„Můžeš najednou zemřít ve svých hříších, a pak bys šel do pekla.“

„Kdo jsi ty?“ posmíval se tento student. „Jsi jen malá nevzdělaná holka, jen takový nepoužitelný žebrák. Co si myslíš, že děláš? Ty se mě snažíš něco naučit, když nejsi ani hodna, abys se mnou mluvila? Já jsem univerzitní student. Jsem chytrý. Četl jsem mnoho knih. Byl jsem mnoho let v Pekingu. Mohu mluvit a číst anglicky stejně tak dobře jako čínsky.“ Poté jí plivl do tváře a řekl jí, aby si hleděla svého.

O dva týdny později jsem zaslechl v naší ulici pohřební průvod. Byl jsem překvapený, když jsem se dozvěděl, že nesou právě tohoto univerzitního studenta; viděl jsem ho na ulici jen před pár dny. Jeden z chlapců řekl, že když šli před několika dny ven kázat, tak tomuto mladému muži nabízel traktát, ale ten si ho nevezal.

O tom rozhovoru s dívkou jsem nic nevěděl. Asi o měsíc později byla tahle dívka ve vytržení pod mocí Ducha. Poté co měla vidění nebe a slávu vykoupených, tak stála tiše a nakláněla se tak, jako kdyby hleděla do pekla. Následují slova, která jsem zaslechl: „Ó! Peklo existuje. Ne, nemohu; teď už nemám žádnou moc, abych ti pomohla. Jistě že jsi v nepříjemné situaci. Jsi to teď ty, kdo je horší než žebrák, jsi celý špinavý a trpíš v jezeře ohně. Ve skutečnosti teď vypadáš ještě hůř než jakýkoliv žebrák, kterého jsem kdy viděla. Myslela jsem, že mi říkáš, že jsi bohatý a máš veliké vzdělání. Kde je ale tvé vzdělání teď? Nemohu ti teď už pomoci, i když jsi ochotný se omluvit. To můžeš, ale já nemám žádnou pravomoc. Ne, jenom Ježíš tě může zachránit, ale když jsem ti o Něm říkala, tak sis z Něho dělal legraci a proklel jsi mne. Podívej se na to, co my, žebráci, kteří věříme v Ježíše, jsme přijali v nebi: vše je jen radost, všichni jsou tam šťastni; všichni se milují v tom městě ze zlatých ulic s rájem Božím.“

Poté tohle děvčátko vypadalo, jako kdyby přecházelo přes jakousi tenkou lávku, která vedla přes jezero ohně. Viděli jsme ji jít jako kdyby chodila po provaze, opatrně pokládala jednu nohu před druhou a nataženými pažemi udržovala rovnováhu. S úlevným povzdechnutím řekla: „Ach! Tohle je nebezpečné! Ale Pán mi pomůže. Dostanu se přes tohle až na druhou stranu.“ Pak postoupila opatrně dál a téměř znovu ztratila rovnováhu. Chválila však Pána tak dlouho, až se znovu vyrovnala, tak jako předtím. Tímto způsobem prošla celým naším pokojem a zdálo se, že je teď bezpečně v nebi, mimo jakékoliv nebezpečí, že by mohla spadnout do jezera ohně.

Spravedliví jen stěží docházejí spasení

Ať už je vliv těchto vizí, které jsem zde s vámi sdílel, jakýkoliv, nás v domově Adullam to vyučilo, abychom věřili s velikou jistotou více než kdy předtím v realitu nebe, království Božího a realitu pekla, království ďábla. Jasněji než kdy předtím prohlašujeme, že cesta, která vede ven z nebezpečí jezera ohně, která „vítězí“, je jako chůze po laně, které se musí přejít kousek po kousku se strachem a třesením. (pozn. *„Přišel totiž čas, aby soud začal od Božího domu. A jestliže začíná nejdříve od nás, jaký bude konec těch, kdo nejsou povolní*

Božímu evangeliu? Jestliže spravedlivý stěží dochází spasení, kde se ukáže bezbožný a hříšník? 1 Petřův 4:17, 18.)

Pouze Pán Ježíš může udržovat naši rovnováhu tak, abychom nešlápli vedle a tak nepadli dolů. Jsme si jisti více než kdy dříve tím, že Bůh po nás chce, abychom stáli u kříže na rozcestí a ukazovali hříšníkům tuto úzkou cestu, po které jde jen málo lidí, která začíná u kříže a vede směrem nahoru do nebe k životu, který Pán připravil pro ty, kteří Ho milují. Jak by někdo mohl být zachráněn bez tohoto spasení?; jak někdo může utéci před Božím hněvem, když toto spasení odmítá? „*Jestliže totiž slovo řečené skrze anděly bylo pevné a každému přestoupení a neposlušnosti se dostalo spravedlivé odplaty, jak potom unikneme my, zanedbáme-li takovéto spasení, jež začalo být zvěstováno skrze samotného Pána a nám bylo potvrzeno těmi, kteří ho slýchali?*“ Židům 2:2, 3

Kapitola VIII

Konec tohoto věku a návrat Krista

Během tohoto mocného vylití Ducha svatého jsme byli opakovaně varováni, že konec tohoto přítomného věku a návrat našeho Pána je již za dveřmi. Duch svatý učinil tohle veliké vyvrcholení – konec tohoto přítomného věku - tak jasné a reálné, že v žádném z nás nezůstala žádná pochybnost o tom, že Pán Bůh přinesl svému lidu svrchovaně důležité poselství.

Písmo nás vyučuje, že přítomný věk dosáhne svého vyvrcholení na „konci“, při sklizni, až koukol dosáhne své plné zralosti a až i pšenice bude plně vyzrálá. Až obojí dozraje, tehdy přijde Pán se svými anděly, aby shromáždil sklizeň a oddělil pšenici od koukolu. Jinými slovy, až království ďábla ukáže svoji nejkrutější tvář a království Boží na zemi tu svoji nejlepší, až zlo bude ve své nejčistší formě a stejně tak i dobro – tehdy přijde sklizeň. Bible dále vyučuje, že když zlo dosáhne své zralosti ve vtělení ďábla, který převezme kontrolu nad demony svedeným a trápeným světem, že tento démonicky posedlý světový vládce, superman, bude zničen Pánem při Jeho příchodu.

Někteří proti tomu, co jsem právě řekl, mohou mít určité výhrady, ale budu se teď snažit, bez nějaké podrobné diskuze z mé strany, o sdělení vizí a zjevení, které byly dány dětem z Adullam, které věděly jen něco velmi málo, nebo dokonce nic o teologii, kterou my známe.

Nákazy a války

Znovu a znovu, když chlapi mluvili v prorocství, říkali, že čas hladu, nález, válek a zpusťování přichází a že to bude doprovázeno pronásledováním Božího lidu, které Pán k tomu zvlášť vyzbrojí a které v této krizi ochrání.

Jeden chlapec viděl ve vidění našeho školního učitele, jak se snaží nakoupit rýži. Shlukl se tam takový dav, že tento učitel mohl jen doufat, že se mu povede něco nakoupit tím, že se protlačí kupředu. Jeden člověk mohl koupit pouze jednu odměrku rýže.

Jeden primitivní nevzdělaný chlapec byl ve vidění přenesen do našich civilizovaných zemí a viděl, jak se lidé připravují na válku, jak vyrábějí bomby, děla a různé jiné nástroje ničení.

Příchod d'ábla a jeho vtělení jako antikrista bylo prorokováno mnohokrát, stejně tak bylo viděno ve viděních.

Vize d'ábla a antikrista

Děti viděly draka, d'ábla se sedmi hlavami. Jeden chlapec viděl, jak s ním a sedmi jeho vlastními anděly, zápasí Boží andělé. Dábel a jeho andělé byli přemoženi a byli svrženi na zem.

Adullamští chlapci viděli antikrista, toho supermana, kterého si tento svět tak moc přeje, veliký předmět chvály, který buddhisté, theosofisté, mohamedáni a jiná náboženství očekávají. Tento vtělený d'ábel vypadal jako pohledný, silný muž v kráse a síle mladistvého mužství.

Také měli vize obrazu (image=obraz, podoba, symbol, socha), který v určitém čase, o kterém hovoří prorocství, tento Bohu vzpírající se antikrist nechá vztyčit jako předmět uctívání. Tento obraz bude schopen mluvit a svede celý svět. Zeptal jsem se jich, jak vědí, že zrovna tento pěkný muž plný moci je tím antikristem. Řekli mi, že zástupy démonů ho následují všude kam jde, poslouchají každý jeho příkaz, vycházejí a zase se navracejí na jeho rozkaz.

Antikrist byl také zřetelně viděn jako ta šelma se sedmi hlavami. Znovu jsem se zeptal, jak vědí, že tohle symbolizuje antikrista, a děti mi odpověděly, že jim to řekli andělé. Jak už jsem řekl, podobně jako apoštol Jan, kterému se dostalo zjevení skrze anděly, tak podobně i tyto děti, když byly „v Duchu“, ve vytržení, tak stejně jako on i ony mluvily s anděly a skrze tyhle nebeské posly jim bylo řečeno tajemství ohledně mnoha věcí, kterým samy nerozuměly.

Pronásledování svatých

Během vlády tohoto supermana v jeho Bohem vzpírající se moci, svatí Boží stáli v pravdě a nesli věrně svědectví navzdory veškerým těžkostem a nebezpečím. Děti viděly ty dva svědky, kteří budou v Jeruzalémě, a také viděly svaté. Tito dva svědkové byli vyzbrojeni velikou nadpřirozenou mocí, aby mohli bojovat s mocnostmi temnoty v tom hrozném čase, jakého nebylo na této zemi – v čase, kdy d'ábel a všichni jeho andělé a démoni budou rozvázáni a budou řádit na zemi s velikým hněvem, věduce, že jejich čas je již velmi krátký. Během tohoto času mohou obstát proti takové satanské moci a satanským nadpřirozeným projevům a zázrakům jen ti, kteří jsou naplněni Duchem svatým. Děti viděly tyto svaté naplněné ještě větší nadpřirozenou mocí jejich Boha, Duchem toho, který je větší než „ten, který je ve světě“. Měly vidění kázání evangelia uprostřed velikého pronásledování; ale kazatelům byla dána taková moc, že nepřátelé byli na jejich příkaz sraženi různými nákazami nebo přímo smrtí. Tahle moc se zdála, že začíná v jejich nitru a vychází z jejich úst; jimiž kárali a ničili své nepřátele. Měli k dispozici moc, kterou Pán zaslíbil svým učedníkům, moc konat skutky, které On činil a ještě větší. V některých případech bylo vidět, že poté co vydali svědectví ve městě a byli odmítnuti, vzdálili se od toho města a oheň z nebe sestoupil a toto zlé město zničil, tak jako byla města Sodoma a Gomora naprosto smetena ze zemského povrchu. Když bylo pronásledování příliš veliké, pak byli tělesně uchvázeni Duchem svatým tak jako Filip nebo jako Duch Páně uchopil Eliáše (2 Královská 2:16). Tak byli Duchem přeneseni na místo bezpečí. V čase hladu byli nadpřirozeně zaopatřeni – manou, ovocem a dalším jídlem. Andělé jim sloužili. Byla jim dána síla a smělost a svědčili beze strachu. Křesťané měli moc mluvit cizími jazyky těch kmenů, které ještě nikdy neslyšely evangelium. Sami jsme se přesvědčili, že něco takového je možné, neboť když .chlapci a děvčata byli ve vidění a kázali v Duchu, jeden kazatel mluvil k lidem neznámého jazyka, které viděl před sebou, a ten druhý ho vykládal (1 Kor. 14:28). Nemluvil

ale čínsky, mluvil v neznámém jazyku. Jeden promluvil několik vět a ten druhý ho překládal. Kázali neznámým kmenům cizího jazyka.

Jan viděl anděla letícího v nebi s věčným evangeliem, které má být kázáno všem kmenům a jazykům, a tohle se má stát před pádem „Babylonu toho velikého“. Také viděl veliký zástup, který nikdo nemohl sečíst, lidi z každého kmene a jazyka, kteří umyli svá roucha v krvi Beránkově a vyšli z velikého soužení.

Může tomu být tak, jak říká Písmo a jak tyto děti viděly v těchto viděních, že evangelium bude kázáno znovu skrze službu andělů v zázračné moci Ducha svatého nadpřirozeným způsobem, daleko přesahujícím moc prvotní církve, když byla pod pronásledováním? Může tomu být tak, že ta sklizeň vylití svatého Ducha, ten pozdní déšť, bude daleko převyšovat to prvotní vylití Ducha svatého jako ten dřívější déšť, na den Letnic?

(pozn. př. To, že během této doby bude Boží lid konat nadpřirozené skutky, je vidět v knize Zjevení: „byla jí dána křídla orličí“ Bible praví, že Bůh vyvedl svůj lid z Egypta na křídlech orličích skrze znamení, divy a zázraky. „*Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě.*“ (Exodus 19:4). „*Ale té ženě byla dána dvě křídla veliké orlice, aby před tím hadem uletěla na poušť, na své místo, kde byla živena čas a časy a půl času.*“ (Zjevení Janovo 12:14). Tato dvě křídla jsou divotvorné nadpřirozené divy, které bude Bůh konat v poslední době. Bůh bude nadpřirozeně krmit svůj lid, nějaké „utajené zásoby“ budou k ničemu. „*Připomínejte divy, jež vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst*“ (Žalmy 105:5). V církvích by se mělo více mluvit o zázracích, protože tohle nejvíce buduje víru posluchačů. Někteří si doslovně libují ve své falešné „pokoře“ a myslí si, že jelikož Bůh skrze ně nikoho neuzdravuje, tak se jim nemůže stát, aby jim Pán něco vyčetl, ale velmi se mýlí, neboť Bůh jim zde jasně vyčítá, že neuzdravují nemocné, tak jak to Pán zaslíbil v Markovi 16 kapitole „*Lidský synu, prorokuj proti pastýřům Izraele. Prorokuj a řekni těm pastýřům: Toto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe. Což pastýři nemají pást ovce? Pojídáte tuk, oblékáte se vlnou, porážíte vykrmené, ale ovce nepasete. Neduživé jste neposílili, nemocné jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově.*“ (Ezechiel 34:2).

Konečná světová válka

Na konci konečného svědectví té nejdokonalejší a nadpřirozené církve, kterou svět kdy viděl, uprostřed největšího pronásledování, největší koncentrace satanské démonické moci, jakou kterýkoliv věk na zemi kdy zakusil, Adullamské děti viděly antikrista, d'ábla – člověka, supermana, světového vedoucího, jak seřazuje svoji armádu k té konečné celosvětové bitvě věku. Také viděly, jak se odehrává válka v duchovním světě. Viděly muže na bílém koni, jak vede svou armádu andělů oblečených v bílém. Také viděly jezdce na červeném koni. Tento jezdec byl oblečen v krásném tmavém oděvu a byl následován hordami démonů v černém.

Děti viděly také některé války na zemi. Viděly válečné lodě zničené bombami, které byly shazovány z letadel a poté se lodě potopily i s celou svojí posádkou do vodního hřbitova a již nebyly spatřeny. Bylo vidět, jak se armády shromažďují z celého světa a připravují se na veliký a hrozný boj. Děti pozorovaly tu hroznou bitvu. Jedovaté plyny a smrtelné válečné nástroje ničily nespočetné oběti. Nejdříve byli mrtví pohřbíváni, ale později bylo zabitých tolik, že je nestačili pohřbít, byli naházeni na hromady a použiti jako hnojivo, tak jak to prorok předpověděl.

Uprostřed těchto událostí všechno bylo najednou přerušeno

náhlým návratem Krista.

Slunce se zatmělo a měsíc zrudl jako krev. Hvězdy začaly divoce padat. Nebesa se otřásala a zdálo se, že se srolovala jako svitek. Nastalo veliké zemětřesení, které roztrhlo zemi. Veliké trhliny se otevřely a lidé byli zaživa pohlceni. Budovy padaly jako dětské hračky a pohřbívaly své obyvatele. Mezitím co se všechny tyto věci děly, Pán se ukázal na nebesích. Staří i mladí, bohatí i chudí byli přemoženi smrtelným strachem. Prchali všemi směry v divokém zmatku. Lidé utíkali od svých obchodů s prázdnýma rukama, nemysleli na svoje cennosti, které pro ně ještě před chvílí měly tak veliký význam. Rodiny utíkaly ze svých domovů, aniž by se i jen ohlédly za svým majetkem, který byl jejich životní vášní.

V jednom okamžiku všichni lidé měli jen jeden cíl; jen jednu touhu; hledali jen jednu věc. Ta touha byla utéci od tváře vracejícího se Soudce; hledali místo, kde by se ukryli od Krále králů, který přišel viditelným způsobem. Někteří, kteří nebyli zabiti padajícími domy nebo kteří nepadli do otevřené země, se snažili utéct do hor, aby se zachránili; někteří skočili do řek a zahynuli; jiní se zabili vlastními zbraněmi.

Všude byl nářek a ječení. Všude byl povyk a teror. Snažili se utéci před hněvem Beránka, neboť ten veliký den Jeho hněvu nastal.

Poté měly děti vidění

veliké večeře Boží,

kdy byly šelmy a ptáci pobídnuti, aby jedli těla nepohřbených mrtvých, kteří leželi roztroušeni po zničené zemi. Psi a divoká zvířata byli viděni, jak se krmí mrtvolami lidí. Ptáci a mrchožrouti se připojili k této hostině připravené Bohem.

„I stane se v onen den, v den, kdy přijde Góg na izraelskou zemi, je výrok Panovníka Hospodina, že se zvedne mé rozhořčení v hněvu a promluví ve svém rozhorlení, v ohni své prchlivosti: Jistojistě přijde v onen den na izraelskou zemi veliké zemětřesení a budou se přede mnou trást mořské ryby i nebeské ptactvo, polní zvěř a všichni plazi, kteří se plazí po zemi, i každý člověk, který je na tváři země. Hory se zboří, skalní srázy se zřítí a každá hradba se skácí na zem.“ Ezechiel 38:18

„Nebeské hvězdy a souhvězdí se nezatřpytí svým světlem, slunce se při svém východu zatmí, měsíc svým světlem nezazáří. A budu stíhat zlobu světa a nepravost svévolníků. Učiním přítrž pýše opovážlivců, ponížím troufalost ukrutníků. Způsobím, že člověk bude vzácnější než ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofiru. Otřesu totiž nebesy a země se pohne ze svého místa prchlivostí Hospodina zástupů v den jeho planoucího hněvu. „Izajáš 13:10-13

Zatímco chlapi svědčili o této veliké hostině, mohli jsme slyšet jejich poznámky a vidět jejich reakce, když popisovali tuto scénu a demonstrovali nám to, co viděli. Jeden řekl „Podívej na toho orla, jak jí toho bohatého. Podívej, jak z něho trhá to přepychové moderní oblečení. Podívej se na to! Vzal mu kus masa a odhodil ho.“

Další řekl „ Podívej, sup a vrána požívají toho člověka. Sup má více odvahy. Klove a klove, cpe se a cpe, ani se neohlédne, ale ten havran se bojí; kousek ud'obne a pak se rozhlíží, jestli není v nebezpečí. A já, vidíš to? Podívej se na ty ptáky, jak stojí na tom pěkně oblečeném chlápku a dloubají do něho.“ Poté chlapi najednou v harmonii kroužili dokola, když dokončili představení toho, co se odehraje na konci při večeři Boží. Zde budou ti bohatí a mocní, vůdci země, vůdci průmyslu, bohatství, války a vůdci všech Krista odmítajících podnikatelů a náboženství. Nebudou tam však jako ctihodní hosté, ale jako potrava pro pozemské mrchožrouty, nad nimiž žili v sobeckém luxusu.

Takto děti z Adullam viděly a popsaly v hrozné realitě vrcholné scény naší vychloubavé materiální civilizace. Viděly ovoce tohoto bezbožného zasévání a odpověď na otázku našeho Pána: „Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svoji duši?“ Slovo Boží říká: „Všechny národy, které se zapomínají na svého Boha, budou odvráceny do pekla“. (Žalm 9,18 KR)

Tyto jednoduché děti tomu bez pochyb věří, protože jim bylo ukázáno Bohem a skrze anděly to, co je také napsáno ve Slově našeho samotného Pána, že tento přítomný svět se svými lidskými systémy vzdělání a svojí vychloubavou organizací a bohatstvím skončí velikou večeří Boží, kdy maso mrtvých bude více ceněno než celá nádhera a kultura, které jsou teď chloubou živých.

Toto praví Hospodin zástupů: "Hle, vyjde zlo od pronároda k pronárodu, přičene se veliký víchr z nejdlehljších koutů země." Ti, které Hospodin v onen den skolí, zůstanou ležet od jednoho konce země ke druhému. Nebude se nad nimi naříkat, nebudou sebráni, nebudou pohřbeni, budou jak hnůj na povrchu země. Jeremjáš 25:32, 33 (CEP)

„Potom jsem uviděl jednoho anděla, jak stojí ve slunci; a vykřikl mocným hlasem na všechny ptáky létající prostředkem nebe: "Pojďte, shromážděte se k hostině velikého Boha, abyste jedli těla králů, těla vojevůdců, těla silných, těla koní i těch, kdo na nich sedí, a těla všech lidí, svobodných i otroků, malých i velkých!" Zjevení Janovo 19:17, 18 (NBK)

Antikrist svázán a ďábel vhozen do propasti

Děti viděly Pána a Jeho anděly, jak svazují antikristovy ruce a nohy, a připravují ho na vhození zaživa do pekla.

Také byla vidění, jak je ďábel vzat živý k otvoru propasti; bylo odsunuto víko ve tvaru truhly, a byl vhozen do černé bezedné propasti, která vypadala jako nějaká studna nebo šachta; víko bylo uzavřeno a Pán ho uzamkl velikým klíčem.

Příchod Páně a poslední zatroubení

Napsali jsme o vizích návratu Krista, které se týkaly bezbožných. Také ale byly jasné vize vztahující se ke svatým. Adullamští viděli nebesa otevřená a Pán sestoupil ve slávě spolu se svými anděly. Po každé straně následovala Pána veliká armáda v bílém. Ti, kteří byli vpředu, troubili na překrásné trumpety. Za doprovodu trubačů Pán a Jeho armáda sestoupili v dokonalém uspořádání, každý se držel svého místa a hodnosti. Když takto Pán sestupoval k zemi, byly viděny úžasné vize.

Vzkříšení a vytržení svatých

Hroby se otevřely, jako kdyby nastal nějaký výbuch. Těla vyšla ven z hrobů a byla najednou oblečena nebeským oděvem vzkříšeného života ve slávě. V některých případech byly viděny kosti, jak se nejdřív shromažďují podle slov dětí v čínštině: „jedna kost z východu a druhá ze západu“. Tyhle roztroušené kosti byly oděny masem a proměněny do vzkříšeného těla, byly pak vytrženy, aby se setkaly s Pánem v povětří. Jeden chlapec viděl pohřební průvod, kde byl nějaký křesťan nesen na hřbitov. Při cestě k hrobu najednou zaznělo troubení, Pán sestoupil, rakev se otevřela, mrtvý se posadil, povstal proměněn a byl vytržen vzhůru vstříc Pánu v povětří.

Již jsem vám řekl o tom, jak naše děti měly vidění některých našich dětí z Adullam, které byly již mrtvé a teď byly v nebi, oblečeny v bílém a užívaly si ráje společně se svatými, kteří zemřeli v minulosti. Písmo nás vyučuje, že když svatí zemřou dříve než nastane vzkříšení, pak mají duchovní těla a jsou oblečeni v bílém rouchu. Když jsem dětem kladl otázky, jak mohou vědět, že svatí (svatí=všichni znovuzrození věřící), které v nebi viděly nejsou již vzkříšení, odpověděly mi, že ani oni tohle nevěděly, až dokud jim to andělé neřekli; totiž, že to, co vidí, jsou duše svatých a že jejich těla ještě vzkříšena nebyla. Znovu a znovu jsem děti vyslyšel a vždy se mi dostalo stejného svědectví: děti vždy viděly svaté oděné v bílém; svatí nikdy neměli křídla na rozdíl od andělů; nebyla žádná obtíž rozpoznat svaté od andělů.

(pozn. př. Tato vize se nepochybně vztahuje na čas před velikým soužením. Během doby velikého soužení nebudou opravdoví věřící moci nakupovat ani prodávat. Při tomto „prvním“ vzkříšení – vytržení, Ježíš přijde jako zloděj v noci, neviditelně pro svou nevěstu. Zloděj přichází a zase odchází, nikdy nezůstává, ale při svém druhém příchodu Ježíš přichází, aby zůstal a kraloval na této zemi po tisíc let a také přichází viditelně a každé oko Ho uvidí. Tehdy Jeho nohy stanou na hoře Olivetské. Také kdyby se začátek „svatební VEČEŘE Beránka“ měla konat na začátku milenia při Jeho druhém viditelném příchodu, nebyla by tato hostina nazvána „večeře“, protože tehdy nastane první den milenia a duchovně již to není noc, ale začátek rána. Večeře probíhá během noci. Muselo by tam stát „svatební snídaně“ a nikoliv večeře. Ve Starém zákoně nebylo obilí sklizené najednou, ale nejdřív se sklídily ty nejzralejší „prvotiny“ ručně a teprve potom zbytek. Obojí je ale počítáno jako jedna sklizeň. Za dnů spravedlivého Noeho žil Enoch,

který nemusel projít povodní, ale byl vytržen jako předobraz vytržení těsně před povodní. Enoch chodil stále s Bohem, ale Noe se opil poté, co archa přistála.

Dcera pastora Rolanda Bucka, autora knihy „Andělé v akci“ (Angels on assignment), napsala knihu o životě svého otce, ze které pocházejí následující úryvky z jeho kázání. Tohle vytržení není zaznamenáno v jeho knize o andělech:

„Stále si nejsem jist tím, jestli jsem tam byl v těle nebo ne, ale zdálo se, že ano. Když jsem se vrátil, stál jsem sám u potoka, bylo to, jako bych stál mezi dvěma světy. Byl jsem naprosto oslněný a více než kdy předtím přesvědčený, že to odpočítávání je téměř u konce. Ten srp ke žni je již hozen. Musíme být bdělí, plně probuzeni, plni víry, oživeni Jeho Duchem, a každým dechem oslavovat Boha.“

„Když jsem byl v přítomnosti Ježíše, bylo mi dovoleno spatřit tu dobu hrozného velikého soužení z Božího pohledu, ještě předtím, než se to opravdu stane. Uvědomuji si, že je mnoho různých pohledů a názorů ohledně doby Velikého soužení, ale já vám řeknu jen to, co mi Bůh ukázal z Jeho pohledu, nemohu vám říct všechno v detailu. Z Božího pohledu to bude opravdu hrozný čas na této zemi.“

„Setkal jsem se tam s Gabrielovými anděly a všichni měli stejné oblečení, jako měl on, a tihle andělé budou extrémně aktivní během té doby Velikého soužení... Dozvěděl jsem se ale, že už teď jsou velmi aktivní a připravují věci na dobu Velikého soužení. Jsou aktivní neustále.“

„Bylo mi dovoleno na chvíli navštívit archanděla Michaela, který hraje důležitou roli v plnění Božího plánu během té doby. Ježíš mi řekl, že ani čas toho Velikého soužení neoddělí muže a ženy od Jeho lásky. A že miliony budou spaseny během té doby skrze jejich vlastní smrt, protože budou stát pro Boha v těch dnech. Chtěl, abych přinesl tohle poselství lidem, kteří se trápí a mají starost o své milované, jestli je Bůh přijme takové, jaké jsou nebo jestli je odmítne. Někteří cítí, že až zazní ta trouba, že mnozí z jejich blízkých nežijí natolik pro Boha, aby mohli být vytrženi. Ale Boží láska se k nim stále natahuje! Během toho času Velikého soužení tito lidé zpečetí své vykoupení svojí vlastní smrtí.“

„Zemrou, protože se postaví na Boží stranu a připojí se ke svým milovaným při tom dalším vzkříšení na konci těch dnů plných utrpení. Připojí se ke svým milovaným, kteří byli předtím uchvázeni ve vytržení, kdy se On vrátil pro ty, kteří jsou Jeho. Bude tam veliké opětné shledání, když to Boží veliké tělo půjde do tisíciletého království. Hallelujah! Potom mi dal k tomu verš z Písma, Zjevení 7:9-16. Janovi bylo dovoleno vidět tu stejnou skupinu lidí. Zjevení Janovo 7:14. „ Řekl jsem mu: Pane, ty víš. A on mi řekl: To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení. Vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránka.“

„Duch svatý nebude úplně vzat ze země, protože ten Duch má sedm různých služeb (úřadů), které plní. Jedna z jeho služeb je sloužit církvi, tahle služebnost je s námi, protože On nás nikdy neopustí! Ale Duch Páně bude stále pracovat, a naplňovat Boží plán v další veliké fázi Jeho práce.“

„Mnohokrát jsem kázal, že pokud nemůžete žít pro Boha teď, pak po vytržení už vůbec ne..., ale Bůh mi řekl, že jsem se zmýlil. Jeho láska je neodloučí, ani nemůže být zničena tím Velikým soužením! Tohle dovolil Pavlovi, aby uviděl a popsal to v listu Římanům 8: „Odloučí nás soužení od lásky Boží? Ne!“

„ Doba Velikého soužení bude hrozný čas vylítí Božího hněvu na tento svět. Lidé říkají, že aby se Bůh zachoval spravedlivě i k těm, kteří procházejí soužením, tak proto všichni musí

trpět skrze soužení. Anděl mi ale řekl takovým milujícím laskavým hlasem: „Není nic, co si můžeme zasloužit naším utrpením, nic nemůžeme přidat k našemu spasení. Jsme spaseni kvůli utrpení Ježíše! Bylo by to naprosto v rozporu s Boží přirozeností, aby Jeho lid musel přebývat v soužení.” Potom mi připomněl to nádherné Písmo v 1 Tesalonicenským 5:9, kde řekl: „*Bůh nás neurčil k hněvu, ale abychom obdrželi spásu skrze našeho Pána Ježíše Krista.*”).

Závěrem, Adullamští viděli svaté oblečené v bílém, kteří jsou teď v nebi, mají přístup do ráje a užívají si společenství Krista a andělů. Viděli, jak Pán sestupuje se „všemi svatými“ při posledním troubení; viděli vzkříšení a proměnění těl svatých a jejich vystoupení do povětří. Také viděli

svatební večeři Beránka.

Byly spatřeny veliké stoly, jak jsou postaveny v ráji uprostřed stromů s jejich nádhernými květy a úžasnou vůní, s krásnými ptáky všech možných barev, kteří zpívají chvály a kde všechno vykoupené stvoření je v jedné harmonii a naplněno Duchem. Zde v tomto nepopsatelném ráji Božím byly prostřeny stoly pro slavnostní Večeři Beránka. Andělé a svatí v oslaveném stavu se radovali, hráli na harfy, troubili na trumpety, zpívali a chválili Pána. Některé děti tyto scény před námi hrály jako nějakou scénku. Pospíchaly do svých domů, vyzdobených drahými kameny, aby si vzaly svoji harfu nebo trumpetu a připojily se k duchovně inspirované hudbě jedné z největších očekávaných slavností všech věků. Veliké zástupy zpívaly, tancovaly a chválily Krále. Jiní spěchali a připravovali stoly nebo sedadla a nosili zlaté nádoby plné jídla. Všude byla hojnost, všechno mělo svoji vlastní charakteristickou chuť, která překračuje jakékoliv lidské představy.

Když bylo všechno připraveno, bylo vysláno volání a svatí všech věků se shromáždili okolo stolů, aby oslavovali svatbu Krále Syna. Vyvrcholení všech jejich nadějí, uvědomění té nejvyšší radosti v nebi samotném, přišlo ke svému nejvyššímu bodu, když ti, kteří kdysi byli prostitutkami, žebráky, hříšníky, ti, kteří byli kdysi považováni za odpad země, přišli z východu i západu a posadili se spolu s Abrahamem, Izákem, a Jákobem za stoly hodování v království Božím. Když všichni povstali a nastalo největší očekávání, vstoupil samotný Syn a posadil se za stoly, obklopené Jeho krví vykoupenou, bíle oděnou nevěstou, vykoupenou z každého národa, kmene a jazyka a společně pili z vinného kmene.

Adullamští také viděli

knihy otevřené a den soudu.

Viděli knihy, ve kterých jsou zaznamenány skutky člověka a viděli soudce na trůnu, před nímž byli všichni lidé souzeni podle těchto knih. Spravedliví byli postaveni na jednu stranu ve velikém zástupu, zatímco ti, jejichž jména nebyla v knize života, byli shromážděni ve velikém zástupu na stranu druhou. Jeden zástup byl oddělen, aby vstoupil do království Božího; zatímco druhý zástup byl odsouzen, aby šel do ohně připraveného pro ďábla a jeho anděly.

Někteří z mála vyvolených mělo vidění

nového nebe a nové země.

Nové nebe bylo tak naplněno slávou (hebrejsky Shekina), že děti do něj jen stěží mohly hledět. Hlavním centrem na nové zemi byl Nový Jeruzalém, čtyřhranné město. Viděly tohle nebeské město s rájem, který je teď a stále bude v tomto městě Božím, v nevěstě Beránka.

Právě toto je země, kterou chtěl mít Bůh pro svoje děti; je to naplnění touhy Toho, který je více než dobyvatel, není to jen pouhé obnovení. Tato nová země a nové nebe již nikdy nepominou, země, kde si Bůh znovu postaví s člověkem svůj stan, kde již navěky bude nazýván jejich Bohem a oni všichni budou navěky nazýváni Jeho dětmi. Amen.

Kapitola IX

Chlapec, bývalý žebrák prorokuje

Chlapci žebráci, kteří našli svůj domov v sirotčinci Adullam

Jako naplnění Písma, které praví, že „v posledních dnech... vaši synové ...budou prorokovat“ (Skutky 2:17), jeden desetiletý chlapec, který býval žebrákem v Číně, byl použit jako mluvčí pro Pána, aby nám přinesl poselství skrze přímou inspiraci.

Před pár měsíci tento chlapec, oblečený v hadrech a špinavý – ve skutečnosti byl téměř více oblečen špínou než hadry - přišel k našim dveřím se svými dvěma společníky, aby nás požádali, jestli mohou vejít dovnitř. Když byl vykoupán a oblečen, vypadal jako malé neviňátko, a takovým opravdu byl. Jakýkoliv biblický příběh a kázání si okamžitě vzal k srdci. Brzy se naučil modlitbě, a mohli jsme ho slyšet, jak se každou noc modlí v posteli velmi horlivě. Když na nás Duch svatý sestoupil, tento chlapec byl mezi prvními, kteří přijali křest Ducha a mluvil v jiných jazycích, tak jako v den Letnic.

Bůh mluvil v minulosti tak, jak lidé byli pohnuti Duchem svatým, takže Písmo bylo inspirováno Bohem a proroci začínali svoje poselství slovy „Tak praví Pán“ s takovou jistotou, že byli připraveni zpečetit svoje přesvědčení vlastními životy. Ten živý Bůh je stále stejný a mluví k lidem skrze přímé proroctví, když to okolnosti vyžadují a víra i jiné požadavky jsou ve shodě s Jeho Božskou vůlí.

Jednoho večera byla moc Páně přítomná neobyčejným způsobem. Nebe se zdálo být velmi blízko. Pak se stalo, že tento náš chlapec, který byl kdysi žebrákem a bez přátel, opustil tuto špinavou zemi a byl přenesen do nebe. Byl přiveden do přítomnosti Pána Ježíše, kde před Ním padl k Jeho nohám v pokorné úctě a chvále. Ve skutečnosti ležel uprostřed místnosti, obklopen svými kamarády, kteří seděli na podlaze okolo něho a pozorně naslouchali poselství, které Pán skrze něho dával. Tak úchvatná, srdce zkoumající slova jsem ještě nikdy neslyšel. Mezitím co

tento chlapec vzlykal a plakal v nejhlubším zármutku, předával poselství jasným a silným hlasem. Poselství přišlo v určitém rytmu; volba slov byla ta nejjednodušší a nejčistší. Přízvuk hlasu, volba jazyka, pronikající moc každého slova byla taková, že žádný, kdo to slyšel, nezůstal na pochybách, že tento jednoduchý chlapec mluvil pod přímou nadpřirozenou inspirací Boží.

Když ležel ve vidění u nohou Páně, řekl: „Pane Ježíši, nejsem hoden, abych zde byl, ani abych byl vůbec spasen. Jsem pouze malý pouliční žebrák.“ Pak Pán Ježíš mluvil na adresu tohoto chlapce. Chlapec to v té chvíli nevěděl, ale Pán ve skutečnosti promlouval skrze něho jako skrze svá ústa, používajíc první osoby a mluvil na naši adresu a k dětem, které seděly okolo něho. Zde je tedy to „Tak praví Pán“ a přejeme si, aby vás to chytlo za srdce tak, jak to do dnešního dne chytá nás.

Poselství od Krista

„Dnes večer pláči. Moje srdce je zlomené. Jsem v hlubokém zármutku, protože těch, kteří ve mne věří, je velmi málo. Naplánoval jsem, připravil nebe pro každého, udělal jsem tam místo pro všechny lidi na celém světě. Učinil jsem Nový Jeruzalém jako tři veliká města v sobě, jedno nad druhým, se spoustou místa pro každého. Ale lidé ve mne nevěří. Těch, kteří věří, je tak málo. Jsem smutný, velice smutný. (Toto poselství bylo dáno za srdcervoucího vzlykotu plačícího chlapce.) Když tedy lidé ve mně nechtějí věřit, musím zničit tuto zlou zem. Naplánoval jsem, že ji zničím třemi velkými katastrofami, ale lidé jsou tak hříšní, že jsem přidal ještě čtvrtou. Pokud máte nějaké přátele, řekněte jim, ať rychle činí pokání; přemlouvejte všechny lidi tak rychle, jak jenom to jde, aby věřili evangeliu; pokud ale lidé nebudou poslouchat a nepřijmou vaše poselství, zodpovědnost již nebude na vás.“

„Získejte křest Duchem svatým. Pokud budete očekávat a věřit, tak já vás pokřtím. Dábel vás podvádí, chce, abyste si mysleli, že tento křest nepřijmete, vy ale čekejte a hledejte a já vás pokřtím a dám vám moc vyhánět demony a uzdravovat nemocné. Ti, kteří přijmou tu pečeť Ducha svatého, mají kázat a svědčit, a já budu s vámi, abych vám pomohl a ochraňoval vás v čase nebezpečí.“

„Pokud si myslíte, že se do nebe třeba nedostanete, tato myšlenka je od d'ábla. Já nezničím svoje vlastní děti; já ochráním a spasím každého z nich; žádný z mých nezahyne. Modlete se za pana a paní Bakerovi a já jim dám moc vyhánět demony a uzdravovat nemocné. Děti v domě mají poslouchat. Nebojujte mezi sebou. Nelžete. Žijte v pokoji. Když se modlíte, modlete se ze svého srdce. Nenechte vaši lásku vyhasnout.“

„Řekněte i ostatním církvím, aby také hledali Ducha svatého. Všechny církve se k tomu musejí dostat.“

„Během krátké doby d'ábel přijde na tuto zem a bude veliké soužení. Neznepokojujte se; já vás ochráním a budu se o vás starat.“

„Lidé odevšad se shromáždí a budou bojovat na jednom místě, a hned poté já přijdu a potrestám tuto zemi. Nesmíte se ale bát, neboť ti, kteří ve mně věří, budou vytrženi a budou v nebi troubit na trumpety a hrát na harfy.“

„Já zničím dva ze tří. Když přicházím, pak všechno musí poslechnout můj hlas (Čínsky „Yang yang du yao ting o dy hwa“). Domy se zhroutí; hory padnou; stromy budou zničeny. Bude

naprosté zničení, kdy nezanechám jediné stéblo trávy (Čínsky „Ih gen teak du buh liu“). Ti, kteří uctívají modly, zahynou. Všichni kouzelníci (čarodějové) a spiritistická média budou vhozeni do pekla. Pouze ti, kteří věří evangeliu, budou zachráněni.“

Takto Pán promlouval k nám a věříme, že i ke všem, ke kterým se dostanou tato slova proroctví. Tohle poselství od našeho vzkříšeného Pána bylo dáno v čínštině, tak jak je to zaznamenáno, každá věta byla vyslovena pomalu a jasně s přestávkami mezi nimi. Napsal jsem je tak, jak byly dány, často byly opakovány jednou i dvakrát, tak aby se posluchači nemohli v ničem přeslechnout; byl dostatečný čas k tomu, abychom mohli zaznamenat bez jakékoliv chyby každé slovo, které Pán vyslovil skrze tohoto malého inspirovaného proroka, Bohem vyvoleného.

Když poselství skončilo, tento malý chlapec povstal a řekl nám, že byl u nohou Ježíše. Ani nevěděl, že Pán k němu i skrze něho promlouval v první osobě. Opakoval to proroctví tak, že nám řekl: „Ježíš řekl, že... Ježíš řekl tohle... atd.“

Tohle slyšené proroctví, zapsané a poté zopakované slovo za slovem tímto malým prorokem, nám jednoduše umožnilo pochopit, jak za starých časů proroci mluvili, jak byli Bohem inspirováni, jak písař mohl zapsat každé slovo, které vyšlo z úst toho proroka a nebo jak prorok mohl zaznamenat svoje vlastní poselství, když v pravdě prohlašoval „tak praví Pán.“

V dávných dobách, když náboženští a světší lidé se oddělili od jednoduché víry v osobního živého Boha, který mluvil k člověku, a když jejich nevěra a zkaženost byla taková, že „řeč Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo vidění zjevného.“ 1 Samuelova 3:1 (KR), Bůh našel čistě smýšlejícího malého Samuele, promlouval k němu slyšitelným hlasem a Jeho slovo se naplnilo do posledního písmenka. Věříme, že ten Bůh, stále stejný živý Bůh, který promlouval skrze ostatní v minulosti, dal v těchto dnech zkaženosti a nevěry malého čínského Samuele. „Tak praví Pán“ se brzy naplní, poselství, které má být vyslechnuto, ať už k věčné radosti a nebo k věčnému zármutku.

Kapitola X

Začínáme chápat, jak se psala Bible

Během vylití Ducha svatého na tyto čínské děti nám bylo objasněno, jak se psala Bible.

Naplněné proroctví

Takovéto vylití Ducha svatého, doprovázené nadpřirozenými projevy je samo o sobě svědectvím, že Bible byla psána Bohem. On sám zná budoucnost. Splněné proroctví bylo a je dostačujícím důkazem ruky Boží při psaní Bible.

Z toho, co jsme zaznamenali o tomto vylití Ducha svatého na tyto čínské děti se již deset proroctví z Písma naplnilo: (1) takový křest byl prorokován pro věřící v tomto věku; (2) mělo to být následováno mluvením v neznámých jazycích a (3) prorokováním, tak jak Duch dá výmluvnost. (4) Jako naplnění proroctví byly dětem ukázány „věci Krista“. (5) Realita „věcí budoucích“ jim také byla ukázána. (6) Podle proroctví byli „znovuzrozeni“ z Ducha svatého, přijímajíc svědectví a ve svých srdcích volajíc „Abba, Otče“. (7) Vize, které tyto děti viděly,

naplnily psané Slovo, které říká, že v posledních dnech „mládenci budou vídat vidění“. (8) démoni byli vyháněni, a (9) nemocní byli nadpřirozeně uzdravováni, tak jak Bible řekla, že se tak bude dít skrze moc Ducha svatého. (10) Stala se zázračná změna, takže věci, které byly kdysi milovány, byly nenáviděny a věci kdysi nenáviděné byly milovány.

Nevzdělání zahanbuje moudré

Je třeba připomenout, že podle Bible je zjevení Boží a psaní Bible nezávislé na přirozené schopnosti nebo na získaném vzdělání. Nevzdělaný Amos, Petr nebo Jan inspirováni Bohem psali hlouběji, než ti nejmoudřejší tohoto světa.

Cožpak v tom, co Pán udělal a zjevil těmto odhozeným a zavrženým žebráckým chlapcům a děvčatům není důkaz Slova Božího? „Nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní“ následují tu úzkou cestu jednoduché víry v Boha. On si stále může a také si vybírá tyto opovrhované a jednoduché čínské děti ulice a příkopů, aby „zahanbil ty věci“, které jsou tak učené a moudré v tomto věku bezbožného myšlení a světské moudrosti.

Někteří další „opovrhovaní“

Učená, pyšná a tvrdošíjná generace, která se vzpírá jednoduchosti Slova, stále klopýtá v temnotě svého vlastního soběstačného sebeklamu. Je ale pravdou v těchto dnech, stejně jak tomu bylo i v minulosti, že uprostřed takového zmatku lidské moudrosti může Ježíš stále říkat: „*Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům.*“ Matouš 11:25 NBK Jako celek tyto vzdělání a ti, kteří vládli za dnů Krista, nechápali Jeho zázračné činy a život, jinak by „neukřížovali Pána Slávy“ 1 Kor. 2:8. Vedoucí a vzdělání za dnů apoštolů nechápali zázračné skutky Všemohoucího Boha skrze jednoduché lidi vystrojené mocí Ducha svatého, jinak by nezabili Duchem naplněné svaté té prvotní církve. Toto hluboké zjevení čínských dětí, které se neučily ve světských školách, je potvrzením psaného slova Božího, které přišlo, tak jak Bible prohlašuje, skrze lidi s otevřeným srdcem, nezávisle na přirozené schopnosti a nabytém vzdělání.

Očití svědkové biblických událostí

Jasně světlo bylo dáno na to, jakým způsobem byli pisatelé Bible zřejmě očitými svědky minulých událostí. Jeden z našich přirozeně nejvíce neučených a netalentovaných chlapců, když byl více než jednou „v Duchu“, byl očitým svědkem hlavních událostí Starého i Nového zákona. Viděl Egyptské rány: žáby v královském paláci, mouchy ve faraonově jídle, kobylky, nejstaršího syna mrtvého a celou jeho zděšenou rodinu. Také viděl Eliáše a Elišu, jak překračují Jordán, ohnivé vozy a Eliášovo nanebevzetí. Byl viděn Daniel v jámě lvové společně s jeho andělem strážným, a jiné starozákonné události.

Tento chlapec také viděl zázraky Krista. Viděl i pokušení Pána Ježíše. Ďábla jako pěkného mladého muže, který vedl Pána na vysokou horu a ve vidění Mu ukázal království tohoto světa. Andělé následovali Ježíše, kamkoliv šel. Byly také vidění Krista, jak chodí po vodě, uzdravuje nemocné a otevírá oči slepých. Tento chlapec a také i jiní, viděli umučení Pána Ježíše, Jeho vzkříšení a Jeho nanebevstoupení.

Nejdříve jsem si dělal otazník nad těmito vizemi minulých událostí. Pak jsem si ale vzpomněl, že pro Boha „minulost“, „přítomnost“ a „budoucnost“ nic neznamená. On je ten Veliký JÁ JSEM. Všechny věci jsou s Ním přítomny. Jelikož je Duch svatý Jeho Duchem, pak vize a vidění „minulosti“ „přítomnosti“ a „budoucnosti“ mohou být učiněny „přítomnosti“, když Pán chce tato vidění někomu ukázat.

Tato zjevení minulých událostí dětem z Adullam potvrzuje inspiraci Bible. Pro Boha bylo jednoduché učinit Mojžíše a jiné pisatele Bible skrze vidění událostí minulosti nebo budoucnosti očitými svědky a potom již byli schopni minulost, přítomnost i budoucnost zapsat do té jediné knihy, která popisuje konec od začátku a začátek od konce.

Gu Siao Er ve chvíli, kdy přišel do našeho Adullam domova. Je přesně tak nenadáný a nenadějný, jak vypadá. Pán mu však dal nádherné zjevení

Záznam zjevení od Boha

Svatý Duch nám ukázal, jak se některé části Bible staly Božím nadpřirozeným zjevením. Když byly děti „v Duchu“ a popisovaly události, které viděly ve vizi, tehdy Duch způsobil, že jeden chlapec, který byl také ve vytržení, začal před námi jakoby zapisovat jednu událost za druhou, kterou ostatní viděli a popisovali. Tak může být komukoliv jasné, že pro Boha bylo jednoduché napsat Bibli. Jednoduše lidé napsali to, co viděli.

(pozn. př. Například první kniha Mojžíšova. Jak mohl Mojžíš sepsat záznam o stvoření, když v té době ještě neexistoval? Muselo mu to být ukázáno, podobně jako apoštolu Janovi věci budoucí, když byl na ostrově Patmos, „*skrze svého anděla poslal a ukázal svému služebníku Janovi*“ Zjevení. Jana 1:1. Jan svědčí o tom, že se v den Páně „ocítl v Duchu“ Z.J. 1:10 a uslyšel hlas, který mu řekl: „*Co vidíš, napiš do svitku.*“ Bylo to tedy skrze vidění, zatímco byl Jan „v Duchu“. Mojžíš byl zvolen k tomuto úkolu, i když byl velmi vzdělaný v egyptském umění, což dokazuje, že Bůh si může zvolit pro svůj úkol kohokoliv On chce; i když proto, aby si Pán Mojžíše mohl použít, musel nejdřív projít velmi tvrdou školou a jeho „moudrost“ musela projít Božím ohněm.)

Bůh může vzít neučeného ngramotného žebráka ze špinavé čínské ulice nebo napůl divokého chlapce z nějakého kmene, který žije úplně osamoceně někde v horách, naplnit ho Duchem svatým a mít ho „v Duchu“, přenést ho anděly, aby viděl jako očitý svědek věci za oponou, věci přítomnosti, minulosti i věci, které mají teprve přijít. Cožpak pro Něho není stejně tak jednoduché skrze vidění ukázat cokoli, co je napsáno v Bibli, jakékoliv nádobě, kterou si k tomu určí a zjevit jí cokoli je napsáno, přesně slovo za slovem každé prorocství, přesně tak jak přišlo od Pána Boha v Bibli? Pokud naši chlapci mohli být vytrženi do přítomnosti Páně, vrátit se a říct: „Pán mi řekl“, nemohli proroci starých časů stejně tak zaznamenat svoje prorocství nebo vidění a říct s absolutním přesvědčením „Tak praví Pán“? Jak může Bůh, u kterého je minulost, přítomnost i budoucnost stejná, zjevit tyto minulé, přítomné a budoucí

události tak jako by se staly právě teď, to opravdu nevím. Bible ale říká, že Bůh to může učinit. Bible říká, že Bůh to učinil. Děti z Adullam vědí, že On to činí stále.

Pokud kdy někdo mluvil v proroctví, tak jak k tomu byl pohnut Duchem svatým, pokud kdy nějaký člověk byl „v Duchu v den Páně“ a byl vytržen do nebe, pokud kdy někomu byla dána nějaká vize „v roce, kdy král Uziáš zemřel“, pak mohou být i dnes lidé inspirováni Duchem svatým a prorokovat. I dnes mohou být vytrženi „v Duchu“ a vidět světy za oponou, které doposud nebyly viděny. Stále mohou vidět vidění v kterémkoliv „roce po smrti Uziáše“. Ten stejný Bůh je stále na tom stejném trůnu, kraluje nad tím stejným světem, jedná stále s lidmi zkaženého srdce a působí skrze lidi s těmi stejnými náchylnostmi a slabostmi, které měl Eliáš. Jelikož se tedy Bůh v těchto dnech zjevuje skrze proroctví, vize a zjevení – tak jak to koná po celém světě, zjevuje sám sebe tak, jako za starých časů prorokům a svatým, jak nám to Bible popisuje.

V tomto zkaženém věku, uprostřed této nevěřící převrácené generace, Pán stále může a bude dokazovat, že to, co On napsal v Bibli, je slovo živého Boha. On se pohybuje a může se pohybovat ve středu věřících lidí nadpřirozeným způsobem skrze dary Ducha svatého, potvrzujíc slovo znamení (Marek 16:15-20).

Domorodé děti v Číně

Kapitola XI Nebeský domov

Ve světle toho, co jsme napsali, je jasné, že Pán použil veškeré prostředky k tomu, aby nás ujistil, že v Bibli máme „jisté slovo proroctví“, kterému bychom měli naslouchat. Také by mělo být dostatečně jasné, že ten veliký záměr slova proroctví v Bibli a dnešních vizí a proroctví v našem středu je: s jistotou vědět, že tam za oponou je náš nádherný nebeský domov. **Žádný „cizinec“ ani „poutník“ není nikdy spokojen. Ta uspokojující část ho čeká až na konci jeho poutě.**

Stává se, že když poutníci obtíženi těžkým břemenem cestou narážejí na strmá úskalí a vyčerpávající horské stezky, tak jsou unaveni tak, že přestávají slyšet zpěv ptáků, necítí vůni květin, které rostou po cestě a nenacházejí žádné potěšení ve společnosti spolucestujících. Ale ke konci cesty tomu již tak není. Shrbená a unavená těla poutníků budou obnovena, když dosáhnou svého nebeského domova. „V momentě, mrknutím oka budou proměněni“. „Tohle pomíjivé obleče nepomíjivé“. Staří zmizí. V nebi nejsou staří lidé, žádné potácející se kroky

stáří. Žádný zamlžený zrak ani nahluchlý sluch, nejsou tam ochrnutá těla v celém tom jasném městě.

Existuje město, ve kterém se nikdy nestmívá, nepotřebuje slunce ve dne ani měsíce v noci. Jeho zlaté ulice nepotřebují úklid. Jeho drahými kameny posázené příbytky nepotřebují nikdy opravit. Existuje město, ve kterém nenajdete ceduli, na které je uvedeno, kde se nachází nejbližší lékař, nejsou tam totiž nemocní ani ochrnutí, není tam nemoc ani zármutek; je to město, na jehož zlatých dveřích nejsou černé pásy, na jehož ulicích nejsou pohřby. Je to město, kde neexistuje deprese ani žádný nářek; je to město, kde smrt byla pohlcena ve vítězství; město čisté, ničím nsvázané radosti. Existuje město, ve kterém není nikdy obloha pokrytá mraky, ani tam nejsou bouřky. V tomto městě není nikdy boj o přežití. Není v něm sobecké soupeření. Není tam žádná sobecká chamtivost, která vzbuzuje podezření. Nikdo se nestará o to, co bude jíst ani o to, co si oblékne. Běloskvoucí oděvy nikdy neztratí svoji bělost ani lesk. Ovocné stromy nejsou nikdy neplodné. Voda života nikdy nevyschne a kdokoliv z ní může pít.

Takových je království nebeské. Lidé a zvířata v nebi sdílejí vzájemnou lásku

Hudební nástroje jsou dost nedokonalé v porovnání s harfami, trumpetami a jinými hudebními nástroji, na které se budou hrát ty ztracené akordy v tom městě nekonečné radosti.

Dědictvím každého v nebi je radost a nadšení mladosti. Ale zde na zemi, i během našich nejšťastnějších dnů, stále žijeme v hliněných nádobách. V našich nejlepších chvílích cítíme, že existuje ještě větší radost a štěstí, které je téměř na dosah, ale než jich můžeme dosáhnout, jsme odtaženi pryč tíhou této hlíny. Děti skotačí a hrají si. Běhají, válí se a skáčou samou radostí. Zpívají a křičí. Občas se jejich radost a štěstí zdá být úplné. „Neboť takových jest království nebeské.“ Ale všechny naše největší radosti a požitky mladosti na zemi budou nahrazeny mnohem převyšujícími, budou „nevyslovitelné“, až tohle naše hliněné tělo, které nás zadržuje, bude nahrazeno tělem dokonalým.

V Novém Jeruzalémě každý „miluje“. Všichni tam milují jeden druhého. „Milovat“ zde na zemi se nedá vůbec srovnávat s tím, když „milujeme“ v zemi slávy. Žádná vada ani nedokonalost, ani jeden nelaskavý skutek nás neodloučí od toho, abychom dokonale milovali jeden druhého.

Na této zemi, i když jdeme přes překážky v tomto zkaženém pozemském stánku, máme v naší duši píseň. V boji o vyjádření sebe se na chvíli zdá, jakoby to v nás chtělo prasknout, ale tak rychle jak přišel, se tento akord vytratí. Když Bůh stvořil člověka, vložil do jeho duše hudbu. Ale disonance hlíny zničila její harmonii. Ten ztracený akord nebude nikdy nalezený, až dokud nebude nalezen v nebi, kdy budeme oblečeni stánkem z výsosti.

(pozn. překl. Tímto stánkem z výsosti má bratr Baker na mysli 1 Korintským 15:40 „*Jsou také těla nebeská a těla pozemská; ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských.*“ Duše bude jednoduše oblečena do duchovního těla v nebi ještě před tím, než přijmeme naše tělo vzkříšené a oslavené. Dále to popisuje Pavel v 2 Korintským 5:1-3 „*Víme totiž, že bude-li stan našeho pozemského přebývání zbořen, máme příbytek od Boha: ne lidskou rukou postavený, ale věčný dům v nebesích. Neboť v tomto stanu vzdycháme a toužíme si obléci ještě i náš příbytek, který pochází z nebe. Kdybychom pak byli i svlečeni, nebudeme shledáni nahými.*“ KMS. Je to právě duše, která obléká tohle nebeské duchovní tělo, neboli stává se čím dál více „duchovním“. Duše je hlavním orgánem naší vůle, ve které si vybíráme, koho poslechneme, ať už naše „padlé tělo“ nebo toho vnitřního člověka. Gen. 2:7 „*I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.*“ (KR). Ez. 36:26 „*A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.*“ Tohle je to „nové stvoření v Kristu“, o kterém mluví Pavel; všimněte si, že tam není řečeno, že nás Bůh učiní duchem, ale nového ducha Bůh vloží do našeho nitra a ve spojení s novým srdcem je tohle „nové stvoření v Kristu“. Pokud přebýváme v Kristu, pomínou všechny staré věci, protože právě „v Kristu“ se nachází tohle nové stvoření. Gal. 6:1: „*Vy, kdo jste duchovní, napravujte takového člověka*“ KMS. Ne každý je duchovní, ale čím více přebýváme v Kristu, kde se nachází naše nové stvoření, tím více jsme duchovní. Ezechiel 18:4 „*Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší.*“ Ezechiel 18:20 „*Duše, která hřeší, ta umře*“ Židům 10:26 „*Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, dobrovolně (z naší duše) hřešíme, nezůstává již žádná obět' (obět' Ježíše) za hříchy*“ Tento verš není příliš oblíbený u křesťanů, kteří si myslí, že Ježíšova milost nemá hranic. Existuje určitá hranice, za kterou tahle krev nedosahuje - pokud hřešíme DOBROVOLNĚ.)

Ta nejjemnější, nejsladší a nejlepší hudba na zemi je pouhé hledání těch ztracených akordů a harmonií, které vykoupení a andělé zpívají v nebi. Ty nejlepší hudební nástroje, které byly vyrobeny na zemi ode dnů, kdy synové Adama začali „vyrábět harfy a trubky“ až do dnešního dne, jsou pouhé imitace trumpet, harf a jiných nástrojů, jejichž ztracené akordy jsou ve zlatém městě, kde se každá osvobozená duše může plně vyjádřit skrze tyto akordy.

Spousta rytmické hudby, kterou Otec vložil do duší svých dětí, byla převrácena d'áblem do zlých proudů, kterými proudí žádosti a choutky plné chtíče a převrácené tělesné zkaženosti. Jsou jí zasaženi všichni, od divokých barbarů v horách až po ty nejvytříbenější nejmodernější lidi, kteří tančí v hudebním rytmu proto, aby našli nějaký smyslový požitek, který pochází z chtíče těla. V nebi však je melodie svatá a čistá, vykoupení a andělé tančí „radostí“, která převyšuje všechny pozemské, přirozené „rozkoše“, v rytmu, v němž se houpají a zpívají hvězdy na své oběžné dráze.

V tomto městě je také park, zahrada Eden, „park rozkoše a ovoce“. Zde, kde to nereálné bylo nahrazeno reálným, ve všech Božích zvířatech a rostlinách, není nic, co by zraňovalo nebo ničilo, na celé této svaté hoře.

Na zemi toho zahlédneme velmi málo a ještě méně chápeme tu nádheru Božího stvoření. Okna naší duše jsou zamlžena špínou a prachem země. Vidíme jakoby skrze mléčné sklo, velmi nejasně. Až Bůh odstraní všechny překážky a otevře oči naší duše, tehdy poprvé v našich

životech budeme hledět na slávu Božího stvoření a tehdy ji opravdově oceníme. To vše bude až tam v zahradě Eden.

Existuje zahrada, kde pestrobarevní ptáci vždy zpívají; existuje země, kde každé ucho bude naladěno, aby slyšelo jejich strhující melodie; existuje země, kde každé oko bude otevřeno, aby uvidělo jejich nádheru; existuje země, kde vůně růže Sáronské a lilie údolí se mísí v překrásnou vůni, která na této zemi není.

Někdy se zdá, jsme již zahlédli světla toho města, které je daleko za oblohou, ale naše zření je omezeno nedokonalostí našeho zraku. Někdy se nám zdá, že slyšíme nebeskou hudbu, ale její hlas se ztratí v jiných hlasech, které jsou poblíž nás. Někdy se zdá, že vnímáme jak nás něco táhne vzhůru, pryč od věcí, které nás pomalu zotročují, ale zemská přitažlivost drží naše nohy jako klády v pozemských poutech. Někdy jakoby naše duše odletěla do „země, která je jasnější než den“, ale vzápětí padá ve zklamání, protože její křídla jsou polámána.

Ten, kdo se rozhodne, že sám odejde do této země svobody, nalézá svoji cestu beznadějně zablokovanou věcmi tohoto světa, tělesností a ďáblem, ale zjistí, že je zcela bezmocný.

Ale existuje cesta.

Kapitola XII

Cesta

Existuje pouze jedna cesta. Kristus je touto jedinou cestou. „Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“

Člověk není touto cestou, člověk tuto cestu nikdy nemůže vytvořit ani žádný člověk nezná cestu k tomuto zlatému městu. Tohle město a cesta k němu jsou zjevením z výsosti.

Kristus, který je touto cestou, není zemský. On je z nebe. Je to „On, který sestoupil z nebe, Syn člověka, který je v nebi“, ten, který je „ten veliký Bůh, náš Spasitel Ježíš Kristus.“

Přirozený člověk necestuje k tomuto šťastnému městu čisté rozkoše. Naopak cestuje od tohoto města pryč. Čím déle jde, tím dál se od tohoto nebeského města nachází. (pozn. př. Byl to právě Adam, který se po neuposlechnutí Božího příkazu před Bohem schoval. Je to Petr v loďce, který prosí Ježíše, aby z loďky odešel, protože si je vědom své hříšnosti. Je to člověk, který před Bohem utíká a je to Bůh, který člověka hledá; ne že by Bůh nevěděl, kde člověk je, nejde zde o fyzický, ale duchovní návrat k Bohu. Římanům 10:20 „*A Izaiáš má odvahu říci: „Dal jsem se naléztí těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.“*“).

Děti patří do království Božího. Hrají si a skotačí u bran tohoto nebeského města. Když začnou chodit samy, začnou pomalu od tohoto města odcházet. Čím dál jdou a čím více rozumují – ať už jdou samy nebo následují dav – tím je světlo tohoto města vidět stále méně nebo se už ztratilo. Jediná cesta, jak se do tohoto města dostat, je obrátit se a jít zpět. „Pokud se neobráte a nebudete jako děti, nevstoupíte do nebeského království!“ Ale čím dále jde člověk sám, čím

je starší a bohatší, čím více člověk studuje svým přirozeným myšlením, tím je nafoukanější. Nakonec se dostává do bodu, ve kterém je pro něho už nemožné mít srdce „jako malé děti“. „*Neboť když svět v Boží moudrosti nepoznal skrze svou moudrost Boha...*“ (1 Korintským 1:21). Člověk skrze studium Boha nikdy nenajde. Člověk, který doufá ve vlastní moudrost nebo v moudrost jiných lidí, tohle Boží město nikdy neuvidí.

Člověk se skrze svůj vlastní charakter nikdy nedostane do tohoto města ze zlatých ulic. To co člověk je, to co dělá, nebo jak člověk žije, nemá nic společného se spasením. Na základě toho, jak je člověk „dobrý“, i když se opravdu zdá být dobrý, nemá naději na spásu stejně tak, jako ten nejhorší člověk na zemi. Člověk, který doufá ve svůj vlastní charakter, je pouze moderním farizejem s očima zaslepenýma. Publikán, opilec nebo nevěstka vstoupí do města Božího, zatímco tento „dobrý“ člověk bude vyvržen do temnoty, kde je pláč a skřípění zubů.

„Boží milostí“ jsme spaseni, „bez skutků“. Spasení je něco, co dává Bůh. Není to nic co člověk je a nebo není. Spasení přichází z výsosti. Není to ze země, ani zevnitř, ani to není z člověka.

To co se zrodilo ze země, je tělo a je zrozeno z vůle člověka. Ti, kteří jsou zrozeni z vůle člověka, se musí znovuzrodit. Stávají se dětmi Božími ti, „*kteří jsou zrozeni ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.*“ Jan 1:13 „*Ježíš mu odpověděl a řekl: "Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.*“ Jan 3:3. Člověk se takto musí znovu narodit, aby mohl vidět Boha a zpívat písně vykoupených ve městě Božím. Je to nadpřirozené zrození. Je to cele z nebe. Připojit se k církvi, zpívat křesťanské písně, číst nebo recitovat modlitby, pracovat v církvi nebo pro církev, kázat z kazatelny a nebo dávat své tělo ke spálení nemá nic společného s tímto novým zrozením. Nové zrození je něco, co Bůh dává skrze svoji milost bez skutků.

Vynikající řečník, nejlepší církevník, nejvíce protestující protestant nemá více naděje na nebe než ten nejubožejší hříšník, - pokud neprožije znovuzrození.

Jak najít cestu zpět domů

Pán tak moc toužil po tom, abych se k němu vrátil, že tu cestu učinil jednoduchou a jasnou. Byl jsem hříšníkem žijícím sobeckým životem, nežil jsem pro slávu Boží. Obrátil jsem se na svoji vlastní cestu. „*Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu*“ (Římanům 3:23 KMS). „*Není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*“ (Římanům 3:11, 12 KMS) Já jsem také v tomto zástupu.

Ježíš přišel z nebe, aby zachránil „hříšníky“ a nikoliv „spravedlivé lidi“ s dobrým charakterem. Díky tomu jsem dostal svoji příležitost. Správně bych měl trpět trest za svůj hřích, ale Kristus mne miloval a zemřel místo mě. On „*sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže*“ (1 Petrův 2:24 KMS). Kristus zemřel na kříži, ten Bezhríšný namísto hříšníka. Ten, který „nepoznal hřích“, zemřel na mém místě na kříži, kde jsem měl umírat já. Já jako hřešící Barabáš, ten který si zasluhoval trest hříšníka, jsem byl absolutně a bezpodmínečně propuštěn na svobodu. „*Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my stali Boží spravedlností v něm.*“ (2 Korintským 5:21 KMS). Bůh potrestal Ježíše proto, aby nepotrestal mne. Protože On opustil Ježíše, tak neopustí mne. Nemohl jsem udělat nic pro to, aby Ježíš za mne zemřel, jen poznat a vyznat, že jsem hříšníkem.

Jednoduše jsem uvěřil, že Ježíš to udělal všechno. „*Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, má věčný život.*“ (Jan 6:47 NBK). „*Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřejde na soud, ale již přešel ze smrti do života.*“ (Jan 5:24 NBK). Těm, kteří v Něho věří, dává „*moc stát se Božími syny, totiž těm, kteří věří v jeho jméno*“ (Jan 1:12 NBK). Když jsem uvěřil tomu, co Ježíš řekl, že vykonal a poté co jsem Ho přijal jako svého zástupce a jako toho, kdo odnesl můj hřích, On mne přijal jako své dítě. Poslal svého Ducha svatého do mého srdce, takže jsem se narodil z nebe. Svatý Duch v mém srdci svědčí a volá „*Abba, Otče*“ (Římanům 8:15).

Předtím jsem se snažil sám konat dobré skutky. Teď Bůh sám ve mně působí chtění, abych konal Jeho vůli. Věci, které jsem kdysi miloval, teď nenávidím. Teď, čím více se snažím konat dobro sám od sebe, tím je to horší. Čím více ale věřím, že Bůh ve mně a pro mě koná, tím lepší to je.

Pán mi ukázal světla toho města, které je přede mnou. „*Proto také snáším tyto věci, ale nestydím se za to, neboť vím, komu jsem uvěřil. A jsem si jist, že on je schopen zachovat to, co jsem mu svěřil, až do onoho dne.*“ (2 Timoteovi 1:12). Jistě vstoupím skrze brány do města, abych měl účast na radosti těch vítězů, kteří přemohli svět jednoduchou vírou, díky krvi Beránka.

Kristus dokončil spasení. On zemřel za hříchy celého světa. Věčný život je „dar“. „*Neboť odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu.*“ (Římanům 6:23). Tento dar je zdarma. Vše, co musíme udělat, je přijmout to anebo odmítnout, vzít to anebo to ignorovat. Musíme být buď jako ten jeden a nebo jako ten druhý zloděj, kteří viseli spolu s Ježíšem na Golgotě; buďto uvěříme, že Ježíš je Bůh a může zachránit hříšníka, který uznává jeho podmínky, a tak trávit věčnost s Kristem v ráji, anebo být jako ten druhý zloděj a nevěřit tomu, že Ježíš je Bůh a tak zemřít bez pokání a v neodpuštěných hříších odděleně od Boha.

Kristus zachraňuje a všichni ti, kteří jsou spaseni, jsou spaseni proto, že uvěřili. „*Aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.*“ (Jan 3:16). Ty, kteří v Něho věří a jsou Jím spaseni, Kristus drží. Oni tuto Skálu nedrží, ale tato Skála drží je. Oni nedrží Krista; Kristus drží je. Jsou spaseni milostí skrze víru bez skutků. Budou zachováni milostí skrze víru bez skutků. „*Neboť všechno, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo je ten, kdo přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?*“ (1 Janův 5:4).

Ti, kteří jsou spaseni milostí a touto milostí jsou i nadále udržováni, žijí životem pokání a konají skutky spravedlnosti, protože jsou již spaseni; nekonají je proto, aby byli spaseni. Tyto hodnotné skutky konají díky tomu, co do nich vložil Bůh z výsosti.

Spasení se stali „*účastníky božské přirozenosti, když jste unikli zkáze, která ve světě panuje skrze žádosti.*“ (2 Petřův 1:4). „*Jestliže pak někdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.*“ (Římanům 8:9). Všechny děti Kristovy mají Ducha svatého ve svých tělech a srdcích a jsou znovuzrozeni. „*Jsem ukřižován s Kristem; žiji tedy již ne já, ale žije ve mně Kristus.*“ (Galatským 2:20). Kristus uvnitř mne působí všechny skutky, které konám, ve kterých má On zalíbení, „*Vždyť ten, kdo ve vás podle své dobré vůle působí chtění i činění, je Bůh!*“ (Filipským 2:13).

Spasení jsou nebeskými občany, kteří nemilují tento svět ani věci tohoto světa. Mají tolik „nebeského života“, nakolik jsou naplněni Duchem svatým. Svatý Duch je tím nebeským životem, životem Božím, věčným životem. Máme „závdavek“ neboli zálohu nebe. Skrze hlubší zkušenosti Ducha svatého se nám může nebe stát reálnějším než tato země, takže dítě Boží může občas téměř chodit skrze vidění stejně tak jako vírou po té cestě, směřující do města, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.

Poselství z Adullam je dokončeno. Tohle svědectví vám předáváme dál, nikoliv kvůli nějakému přirozenému nadřazenému poznání, ale kvůli těm věcem, které se mezi námi přihodily, tak jak je „*Bůh zjevil skrze svého Ducha.*“ (1 Korintským 2:10).

Nemůžeme dostatečně popsat to, co nám bylo ukázáno. Může to být poznáno pouze skrze přímé zjevení Ducha svatého jednotlivci. Je toho více, o čem bychom mohli psát, ale teď to psát nemůžeme. To, co bylo ale napsáno, je napsáno proto, abyste uvěřili a skrze „víru obdrželi život v Jeho jménu“. Pokud už tento život máte, pak abyste byli povzbuzeni a tlačili se kupředu, abyste přijímali více a stále více tohoto hojného života, života, který dostáváme skrze křest a plnost Ducha svatého. Je to život, který naplánoval pro každého ze svých dětí, je to ochutnávka a závdavek života, který se žije v tom velikém městě Krále, ve městě Božím, kde jsou všechny věci učiněny nové

Doslov českému čtenáři

Syn bratra Bakera, Rolland Baker, stále pokračuje ve službě svého otce. Nedávno jsem poslouchal jedno z jeho kázání. Jeho služba, podobně jako služba jeho otce, je věnována chudým sirotkům v Africe, kde se rodičům narodil, i když je Američan. Ve svém svědectví Rolland vypovídá o tom, že byl i svědkem zázraku vzkříšení z mrtvých.

Také jsem slyšel, že jedno z dětí, které bylo v domově Adullam, navštívilo asi v roce 2004 českou republiku jako kazatel z Číny. Je tedy vidět, že ovoce této služby Ducha svatého stále přetrvává.

Proč zrovna název Adullam? Adullam byla jeskyně, ve které se ukryl David se svým lidem před králem Saulem, jehož Bůh odvolal ze svého úřadu kvůli neposlušnosti, ale Saul v něm nadále pokračoval. „*A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To když uslyšeli bratři jeho i všecken dům otce jeho, sešli se tam k němu. A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo čtyř set mužů.*“ (1 Samuelova 22:1) Saula trápil za jeho neposlušnost „zlý duch od Hospodina“, byl to jistě démon. Nakonec se Saul snažil Davida zabít kopím, a tehdy David musel utéci. Tehdy nastalo „rozdělení“ a někteří odešli za Davidem. Rozdělení v církvích není Boží vůlí, ale v tomto případě byl Bůh na čí straně?

Samozřejmě že na straně Davida. Někdy je rozdělení nevyhnutelné. Dnešním Saulům vůbec nevdává, že Bůh pro jejich „menší neposlušnost“ přestal vyslyšet jejich modlitby a již k nim nemluví osobně. Tím, že Saula v této jeskyni nechal naživu, David dává najevo, že je to Bůh, který kraluje „z nebe“ a který dopustil, aby Saul i nadále kraloval, což se pro Davida a jeho lid stalo velmi cennou „Biblickou školou“ života. Nikoliv nevěřící, ale odpadnutí náboženství věřící jsou ti, kteří nám nejlépe pomohou ukřižovat našeho starého člověka, tak jak tomu bylo v případě farizejů.

Vidíme tedy, že království Saula představuje křesťanství, které není vedené skrze pomazání Ducha svatého, a proto je odkázané na tělesné, světské prostředky.

Tak jako v případě Davida, tak i v tomto případě si Pán vyvolil zavržené, ty kteří jsou považováni za odpad a vyučil je ve své „škole svatého Ducha“ v nějaké ukryté jeskyni. Zdálo by se, že si Ježíš jako své učedníky vybere některé z učených v biblické škole farizeů a jiných škol, ale ke svému úkolu si vybral neučené rybáře.

Když někteří slyší o tom, že někdo byl v nebi, ihned citují verš z Bible s tím, že není možné tyto věci vidět, neboť „*Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.*“ (1 Korintským 2:9) Proč ale necitují verš, který následuje? „*Nám to však Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechny věci, i Boží hlubokosti.*“ Křesťané, kteří svou neposlušností ztratili tohle pomazání svatého Ducha, nejsou schopni slyšet hlas Ducha a proto takovéto věci odmítají „*Tělesný člověk nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou mu bláznovstvím*“ (1 Korintským 2:14). Nejsou plni Ducha svatého, jsou to ty bláznivé tělesné panny, o kterých mluví Ježíš. Jak by jim tento nádherný Duch svatý mohl zjevovat tyto věci, pokud jím nejsou naplněni? To je nemožné a proto jsou odkázáni na svou vlastní rozumnost.

Ne každé zjevení je ale z Boha „*Milovaní, nevěřte každému duchu, ale zkoušejte duchy, zda jsou z Boha, neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků.*“ (1 Janův 4:1).

Když čteme nebo slyšíme nějaké svědectví, vyučování, vidění nebo proroctví či sen, musíme si dát pozor, abychom rozpoznali, jestli pochází 1) od Boha 2) člověka 3) falešného ducha. Nejednou jsem narazil na falešné zjevení křesťanů, kteří prohlašují, že byli v nebi. Pečlivě je třeba rozlišit mezi přirozeným nadšením pro Boží věci a opravdovým vnitřním pomazáním, které nás vyučuje „všem věcem“ „*Ale ve vás zůstává to pomazání, které jste přijali od něho, a nepotřebujete, aby vás někdo učil, ale jak vás to pomazání učí o všech věcech (a je pravdivé a není lež) a jak vás naučilo, tak zůstávejte v něm.*“ 1 Janův 2:27

Tohle pomazání narůstá nebo naopak slábne podle toho, jak moc s Pánem chodíme a jestli věci tohoto světa tohle věčné símě v nás neudušují. Boží Slovo musí jít ruku v ruce s tímto pomazáním! Podle podobenství o deseti pannách může být naše nádobka plná nebo naopak poloprázdná. Pokud tedy nežijeme v plnosti Ducha, nemáme takové světlo, jsme duchovně slabí a je tedy jednoduché, aby nás ďábel svedl nějakým falešným viděním.

Uvedu příklad jednoho nejmenovaného služebníka, který je považován mnohými za někoho „velikého“. Sami se přesvědčíte, že i verše, které se jeví v Bibli jako nedůležité, mohou odhalit falešného ducha.

Údajně tento velmi pomazaný Boží služebník z kazatelny pouze ukázal na určité lidi prstem a ti okamžitě byli ve vytržení Ducha a měli zážitky v nebi. Jedna sestra vykládala o tom, jak jí bylo v nebi ukázáno, že když Enoch přišel do nebe, ptal se na to, kde má Bůh tu ženu, kterou

pro něho připravil; na to mu bylo údajně řečeno, že v nebi se nevdávají ani nežení. Vyznělo to tak, jako že Enoch na zemi chodil o samotě s Bohem a těšil se, že v nebi se konečně dočká ženy. Odpověď, které se mu údajně dostalo, se zdá být velmi duchovní, ale Boží slovo usvědčuje tohle svědectví jako falešné:

„Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma. A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tři sta let, A PLODIL SYNY A DCERY.“ Genesis 5:21,22

„A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více viděn; nebo vzal ho Bůh.“ Genesis 5:24

Z toho je zřejmé, že Enoch měl manželku a děti. Z podobenství o rozsévači je zřejmé, že i křesťané bývají oklamáni a to v podobenství o rozsévači v černém, který reprezentuje satana (Lukáš 8).

Je však nebezpečné soudit Božího služebníka jen proto, že v některých nepodstatných věcech vyučuje lidi jinak než my.

První věc, na kterou se máme ptát, je podle 1. Janovy epištoly tato: Věří, že Ježíš Kristus přišel v těle? Za druhé modlářství: pokud se vyskytuje modlářství, i kdyby se jednalo o znovuzrozeného bratra, nemáme s ním mít společenství.

Zjevení o deseti pannách nám jasně ukazuje na to, že ty s plnou nádobkou oleje vejdou, zatímco ty ostatní zůstanou. Až Pán sestoupí, nebude se ani tak moc dívat na to, jestli jste například věřili tomu, jestli Adam měl nebo neměl pupeční šňůru, jestli jste věřili tomu, že církev půjde přes Veliké soužení anebo bude předtím vytržena, ale... jestli jste plni Ducha svatého!!!

Pán vám žehnej